

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grey-Schody_z_pisku.pdb

PDB Name: Grey_Schody_z_pisku.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 2.11.2007
Modification Date: 2.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zane Grey
Schody z písku

V nejbližší době vyjde:

NAVZDORY DÁLKÁM

Epizoda z historie budování prvního telegrafního spojení napříč kontinentem v období těsně před počátkem občanské války Severu proti Jihu.

Připravujeme:

ZÁLESÁK

Vzrušující události vytrhnou zálesáka samotáře Milta Dalea z poklidného života v tichu horských lesů a pomohou mu řešit vnitřní spor, zda se má nebo nemá opět včlenit do společenství lidí.

ZTRACENÁ ŘEKA

Všední i sváteční život rančerských rodin na Dalekém západě důvěrně přibližuje příběh lovce divokých koní Bena Ida a jeho tajemného přítele z Nevady.

NEVADA

S Nevadou, tajemným mladíkem, s nímž se čtenář poprvé seznámil v kraji kolem Ztracené řeky, prožije napínavá dobrodružství, možná jen v době osidlování Dalekého západu.

ZÁKON ZÁPADU

Nepsaný zákon Západu, spravedlivý, a proto nejen přísný, ale i přátelský, pomůže krásné Mary Stockwellové najít místo v poctivém životě a zároveň ochrání půvabné arizonské městečko před smrští darebáků a násilníků.

ZANE

GREY

SCHODY

Z PÍSKU

Druhé vydání

OLYMPIA PRAHA

Příběh

Tuláka Wansfella,

který se stal

živou legendou

pouští

Dalekého

západu

Translation © Helena Karezová, 1979

Jacket Illustration © Oldřich Liška, 1991

ISBN 80 7033 089 9

First published 1943 by Hodder & Stoughton Ltd.

V Olympu vyšlo poprvé v roce 1979

Třpytivé stěny kaňonu, temné jako eben v místech, kde ležel stín, zlaté všude, kam pražilo slunce, poskytovaly jistý únik před vedrem, ale nikterak neomezovaly děsivý výhled na nekonečný písek – dul, vzdouval se, vířil jako obrovské vlny stříbrného moře, valil dunu za dunou, vzpínal se k chladným modravým výšinám jako krásné, fantastické schodiště – jako stupně z písku, zrádné a svůdné.

Ruth Vireyová se choulila na sedadle vozu a odtrhla pohled od ústí kaňonu, kterým jako by se jí vysmívala celá poušť. Náruční mezek, starý Butch, zjankovatěl a odmítal pokračovat v cestě. Ujeli třicet mil a mezek náhle strnul v nehybnou skálu. Ruth věděla, že je tímto kouskem proslulý a s oblibou jej předvádí v nejneočekávanějších chvílích na nejnepravděpodobnějších místech. Unavený, obtěžkaný pískem se složil vedle svého druha a nehnul se z místa. Mladý muž, který Ruth doprovázel, se už zřejmě vzdal veškeré naděje, že mezka rozhýbá. Nejprve mu domlouval, pak ho tahal, bíl, všechno bezvýsledně. Nakonec se sám zhroutil do stínu, seděl, otíral si mokré obličej a odhrnoval si nervózními prsty dlouhé vlhké vlasy z čela. Mladistvá rozjařenost vyprchala.

»Hale, vy myslíte, že jsme tady uvíznuli?« opakovala Ruth, tentokrát už ostře.

»No – pro dnešek asi jo« odpověděl stísněně. »Butch se nehne, dokud ho to nepustí.«

»Dědeček říkal, že se vypravuje, že v poušti existuje jenom jediný muž, který dokáže Butonem pohnout, když takhle ztuhne. Přála bych si, aby se tu teď objevil.«

»Já ani moc ne,« řekl důrazně Hal Stone a zvedl k ní modré oči zarudlé od písku. Doutnal v nich skrytý žár.

»Kam až jsme dojeli?« pokračovala naléhavě.

»To přesně nevím. Ujeli jsme asi třicet mil.«

»To znamená, že jsme ještě dobrých deset mil od indiánské osady, kde jste říkal, že bychom mohli přenocovat?«

»Ano, tak nějak,« odpověděl a uhnul očima před jejím upřeným pohledem.

»A odtamtud jsou ještě dva dny cesty do San Diega?«

»To jsem neříkal.«

»Říkal!« vyjela na něj.

»Utekla jste se mnou z vlastní svobodné vůle, tak co záleží na tom, jestli jsou to dvě míle nebo deset?« odsekl vzpurně.

»Záleží na vás,« řekla vážně. »Co uděláte?«

»Co chcete dělat vy?«

»Rozhodně se nevrátím. Nemůžeme dojít k indiánské osadě pěšky?«

»Na to je moc pozdě. Ještě pořád fouká ten prokletý písek. A po setmění bych mohl ztratit cestu.«

Ruth viděla písečný závoj, který se vzdouval, zmítal, třepetal mezi útesy, a slyšela jeho měkce hedvábný šelest, který se měnil v temné dunění, podivné a hrozné.

»Co můžeme udělat?« zeptala se po dlouhém odmlčení.

»Zůstat tady, dokud se Butchovi neuráčí vstát. Máme vodu, jídlo a příkrývky. Klidně to vydržíme.«

»Nepředstavovala jsem si, že s vámi budu tábořit sama a uprostřed pouště,« prohlásila Ruth.

»Co jste si vlastně představovala?« zeptal se dost ostře.

»To ví Bůh. Myslela jsem jenom na to, že musím utéct z té strašné díry – a od něho.«

Stone se zvedl, došel k vozu a opřel se o přední kolo.

»Utekla jste a nevrátíte se. Jasný. Ale nezdá se vám, že byste teď mohla začít myslet taky na mě?« Mluvil naléhavým tónem milence, ale v jeho hlase byla slyšet i roztrpčená nejistota.

»Na vás?« řekla a zahleděla se do bezstarostného chlapeckého obličej s náhlou lítostí.

»Ano, na mě« odpověděl a uchopil její ruku v rukavici.

»Jak to myslíte?«

»Víte dobře, jak to myslím, Ruth Lareyová.«

»Řekla jsem vám, že si nepřeju, abyste mi říkal Lareyová,« odpověděla rozhněvaně a pokoušela se ruku odtáhnout. Ale Stone ji držel pevně, pustil ji, až když pochopil, že se Ruth neobměkčí.

»Dovolilas mi, abych se ti dvořil, abych tě líbal,« vybuhl. »Slibovalas, že mě budeš milovat. Utekla se mnou.«

»Já vím, Hale,« odpověděla zkroutěně a vztáhla k němu ruku. »Je to moje vina. Ale nemůžete se na to podívat mýma očima? Přišel jste mi náhodou do cesty. Byla jsem osamělá, znechucená pouští, zoufalá. Myslím – myslím, že jsem vás měla ráda. A chtěla jsem s vámi utéct. Ale nikdy bych to neudělala, kdybych tušila, že budete tak sobecký a unáhlený ve svých požadavcích.«

»Panebože! Vy jste ale divná ženská,« řekl s nádechem sarkasmu. »Přimějete chlapa, aby riskoval kůží a útek s váma – a pak ho pustíte k vodě, když chce, na co má právo.«

Výčitka svědomí, která Ruth obměkčila, ustoupila do pozadí. Ztřeštěnost, kterou provedla v naději, že se zachrání, se začínala komplikovat. Léta toužila uniknout poušti, teď se o to pokusila a poušť ji zaskočila. Má se odvážit jet dál s tímhle mladíkem, kterého zná pár týdnů, tedy vlastně vůbec nezná? Anebo se přimět k návratu do Lost Lake? Téměř všechny ostatní možnosti jí připadaly snesitelnější. Při pouhé vzpomínce na strašidelnou překladovou stanici a na muže, jehož nenáviděla a jehož se zároveň bála, se zachvěla odporem.

Stone zatím vyndal z vozu láhve, koše a svinuté příkrývky a odnesl je na skalní plošinu k úpatí stinného útesu. Vrátil se, aby jí pomohl sestoupit z vozu.

»Pojďte. Pokusíme se to tu přečkat aspoň jakžtakž pohodlně.«

Ruth vstala a sklonila se k jeho napřaženým rukám, aby se o ně opřela a seskočila dolů, ale Stone ji prudce stáhl, takže klopýtla o kolo a spadla mu do náruče. Unášel ji, ubohou hromádku zpřeházeného šatstva, k útesu.

»Pusťte mě!« přikázala mu.

Stone nejenom že neuposlechl, ale přitiskl ji k sobě ještě pevněji, sklonil se a pokoušel se ji políbit. Ruth se rozzuřila,

bušila do něj a zápasila s ním tak divoce, že jeho polibky míjely cíl, dopadaly jí na krk a do vlasů. Konečně se vyprostila.

»Myslela jsem, že jste džentlmen,« vykřikla bez dechu hněvem.

Stone se zasmál a rozhodil rukama. Z obličejů mu vyprchal žár.

»Na tom houby záleží, nemyslíš?« řekl. »Jednou jsme tady. A já se budu ohromně bavit, když se pokaždý, jak se tě dotknu, budeš mrskat jako skřípnuť králík.«

Ruth si urovnala šaty a uhladila vlasy a donutila se držet jazyk za zuby. Dostala se do pěkné šlamastiky a bude potřebovat veškerý důvtip, aby z ní vybědla.

»Poohlídnu se po nějakém dříví na oheň,« oznámil Stone a zamířil dolů do kaňonu.

Ruth klesla na pokrývky unavená a znechucená a zděšeně si uvědomovala, že pocit trpkosti a marnosti, který ji svedl k tomuto kroku, se vrátil. Cít, který chovala k Stoneovi, zmizel beze zbytku, netrápila ji už ani výčitka. Opět, snad už postě, považovala omylem něco za lásku, po níž tolik toužila, tak zoufale ji potřebovala. Proklínala nekonečné čtyři roky prázdného života v pusté oáze, zlomily ji a dohnaly k zoufalství, zničily jí život.

»Zapřísáhla jsem se, že z toho uteču a už se nikdy nevrátím,« uvažovala zadumaně, »ale zachovala jsem se vlastně ohavně opustila jsem dědečka.

Potřebuje mě. Nebýt mě, byl by už dávno vydán na milost a nemilost Guerda Lareyho a Collishawa... Měla bych se vrátit, i když to tam nenávidím... Kdybych jenom dokázala rezignovat a netrápit se tolik. Moje matka také nedokázala snášet ten příšerný život v poušti. Připraví člověka o duševní rovnováhu o obětavost o víru v Boha zkrátka o všechny dobré vlastnosti. Ale možná, že jsem ani žádné neměla. Matka, ta ta našla bezejmenný hrob v Death Valley. V Údolí smrti. A co se, proboha, stane se mnou?«

Náhle si uvědomila, že se Stone vrací a nese pár ubohých klacků.

»Slzy?« zeptal se a upřel na ni tvrdý pohled. »Nevěděl jsem, že umíš brečet. To mi teda lichotí.«

»Nebřečím kvůli vám.« odpověděla Ruth sklesle.

»Samozřejmě. Kvůli mně ani nebřečíš, ani se neusmíváš. A líbat se už taky nebudem, co?« Vyjel nasupeně. »Hele, tak si to všechno hezky ujasníme, teď hned, dřív než si to Butch rozmyslí a dá se na pochod.«

»Nevím, co si představujete vy, ale já si myslím, že si nemáme co ujasňovat« odpověděla Ruth. »Já s vámi totiž nikam nepojedu.«

»Cože?« zeptal se ostře a odhodil dříví.

»Dál nepojedeme. Můžete mě odvézt zpátky domů.«

»To zrovna!... Budu se plížit zpátky do Lost Lake, kde mě Guerd Larey prostřelil jako řešeto. Do toho jsem, seňoro, celej žhavěj!«

»Řeknu Guerdovi, že je to všechno moje vina. Uvěří mi.«

»A co se tím změní? Stejně mě zabije za to, že jsem tě odvezl.«

Ruth si uvědomila, že Lareyho nepřesvědčí. Dal by se přesvědčit jenom za určitých podmínek a na ty ona nepřistoupí.

»Vrátím se domů sama,« oznámila mu.

»Smím se zeptat jak?« vyzvídal.

»Pěšky.«

»Jo, tak ty půjdeš pěšky? A kdy, prosím tě? V noci zabloudíš. A ve dne se zhroutíš na žhavý písek a umřeš. Copak tě ty čtyři roky v poušti kvůli kterým tolik vyvádíš vůbec nepoučily? Kdepak, Ruth Lareyová, pojedeš hezky se mnou. Na všechno ostatní je už pozdě.«

»Nikdy není pozdě. Proto jsem nikdy nepřestala bojovat. Vrátím se pěšky, Hale.«

»To chceš radši riskovat život, než abys se mnou utekla tomu peklu v poušti?« zeptal se s bolestným údivem.

»Radši se zabiju, než bych s vámi jela dál,« odpověděla.

»Ale proč, proboha?« pokračoval chraplavým hlasem.

»Donutil jste mě, abych se na svůj čin podívala střízlivě,« řekla vážně. »Chovala jsem se jako náměsíčná.

Představovala jsem si, že mě odvedete daleko od téhle strašlivé pouště, někam, kde jsou zelené vinice a borovicové háje někam na chladné mořské pobřeží. Pak, až budu jednoho dne svobodná, si mě vezmete a budeme spolu šťastní. To byl můj sen. Ale vy jste mi předvedl skutečnost a tu já odmítám.«

»Tvá prokletá vrtkavost!« vykřikl prudce. »Jsi stejně proměnlivá jako tamhlety písečné víry.«

»Proměnlivá? Samozřejmě, že jsem proměnlivá. To je přirozená ženská výsada,« odpověděla s pozvednutou bradou.

»Rozumím, napřed jsi přísahala, že mě miluješ, ale teď už mě nemiluješ.« »Nikdy jsem vám nic nepřisahala. Doufala jsem jenom, že vás jednou budu milovat.«

Rozpřáhl paže pohybem, kterému zklamání a smutek dodaly jisté důstojnosti. Zbledl a v očích mu planul oheň.

Tentokrát nic nepředstíral, neboť upřímně věřil, že Ruth získal.

»Žvásty! Vodilas mě za nos jako každého bělocha, který se objevil v Lost Lake,« řekl. »Byl bych se do tebe zbláznil, i kdybys mi byla nezašeptala jediný slovíčko. Ale tys za mnou přicházela při měsíčku nechala ses líbat a vědělas přitom moc dobře, co dokáže tvá prokletá krása... Tvé fialové oči zlatá pleť hedvábné vlasy leopardí tělo, měkký a žhavý. Ví Bůh, že jsem předtím nebyl žádný anděl, ale i kdybych býval byl, sletěl jsem rovnou do pekla. A to nebylo poprvé, cos tohle udělala, Ruth. Slyšel jsem o tobě všechno od lidí, kteří tě mají rádi, i od těch, co tě nenáviděj. Varovali mě, abych kvůli tobě neztrácel hlavu. Jsi každý den jiná. Jako ten prokletý písek krásný na pohled, ale zrádný.«

»Děkuji vám, Hale,« odpověděla Ruth s náznakem úsměvu. »Právě jste mi prokázal velikou službu. Byla jsem vám totiž

vděčná, litovala jsem vás a měla jsem výčitky svědomí. Toho všeho jste mě ušetřil teď už k vám cítím jenom lhostejnost.«

»Kašlu ti na vděčnost a na soucit,« řekl. »Chtěl jsem tvou lásku. A dostanu tě stejně. Slyšel jsem, žeš svého muže nikdy nemilovala a jemu na tom nezáleželo, dokud «

»Říkala jsem vám, že jsem jeho žena jenom podle jména,« přerušila ho chladně.

»Tos mi řekla,« odsekl a zrudl v obličeji. »Jenomže já si myslím, žeš mi lhala. Přece nemůžeš čekat, že na tohle naletím. Pokud vím, tak na to kromě starý paní Domový nenaletěl nikdo... Guerd Larey je ten poslední, který by tě nechal nosit jenom snubní prsten! Když celá poušť ví, že nenechá na pokoji žádnou Mexičanku a dokonce ani Indiánku... Kdepak, Ruth, ty sis vymyslela tuhle malou lest, aby se mužský o tebe spíš ucházeli. A mně to zamotalo hlavu.«

»Nenávídím vás. A nechápu, jak jsem k vám mohla někdy cítit něco jiného,« odpověděla Ruth pohrdavě.

»Jenomže jsi se mnou sama v poušti,« odpověděl s trpkostí, v níž zazněla hrozba. Pak poklekl, začal sbírat dříví a řekl jakoby pro sebe: »Mužský je, jakýho ho ženská udělá.«

Ruth se snažila skrýt strach, který rychle vystřídal pohrdání. Nepočíná si asi moc rozumně, když odmrštila toho chlapce, v němž vášeň a prudkost zápasily s bezelstností. Její situace nabývala děsivých rozměrů. Odpoledne už značně pokročilo a tak navzdory vši odvaze váhala vydat se na zpáteční cestu. Vítr se zmínil a šedý písečný závoj prořídil. Brzy vyjde měsíc. Nakonec se rozhodla, že bude přece jenom nejlepší, když Stonea opustí okamžitě. Vezme si jenom láhev vody a půjde tak dlouho, dokud bude vidět na cestu, pak může do rána odpočívat. Jenomže zítra to slunce! Ubije ji, stejně jako kdyby ji napadl nějaký divoch palicí. Ale jinou možnost nemá. Nemůže tady se Stonem zůstat přes noc, ani s ním nemůže ráno pokračovat. Snad by mohla jít celou noc a před žárem dne se ukrýt ve stínu palo verdes a železodřevin, které cestou zahlédla, odpočinout si a nabrat síly. Hlavně už nesmí dál rozmýšlet, musí se okamžitě zvednout a jít.

Stoneovi se mezitím podařilo rozdělat malý ohýnek a právě naléval do hrnce vodu na kávu.

»Kafe bude za chvíli. Rozdělej košík,« nařídil příkře.

Ruth vstala, ale místo aby otevřela koš, sebrala láhev s vodou na pruhu plátna a hodila si ji přes rameno. Stone ji pozoroval, náhle se mu rozšířily zorničky a obličej změnil výraz. Pomalu vstal.

»Co to má znamenat?« zeptal se.

»Vracím se,« odpověděla Ruth pevně, ačkoliv se jí chvěly rty. A skutečně se k němu obrátila zády a vykročila.

Zaslechla tichou kletbu a pak rychlé kroky, běžící po šterku. Stone ji uchopil za paži tak, že to zabořilo. Vytrhla se mu a uhodila ho vši silou přes ústa.

»Nedotýkejte se mě!« vykřikla.

Stoneovi se v očích zablýsklo hněvem. Popadl Ruth a mrštil jí zpátky. Ruth dopadla na příkrývky, láhev jí vylétla z ruky. Pomalu se zvedla na kolena, ta surovost jí hluboce oťásla. Aniž na Stonea pohlédla, pochopila, že si je plně vědom toho, že je mu vydána na pospas. Jeho zběsilost se ještě stupňovala.

»Minulou noc jsi mi nic podobného neřekla,« zahučel a vztáhl po ní dotěrné ruce. Zachytily se jejich šatů.

Ruth vyskočila, rukáv povolil a Stoneovy prsty svíraly její nahou paži. Ten pohled, dotek a odpor, který kladla, probudily v Stoneovi divocha. Strhl ji do náruče a svíral ji posedlý touhou.

V tom okamžiku zahlédla Ruth přes jeho rameno, že v dále sestupují do kaňonu dva muži s dvěma osly. Jejich nečekaný příchod změnil její beznadějnou situaci. Zápasila zuřivě, s dvojnásobnou silou, stačila ještě nabrat dech k pronikavému výkřiku. Stone měl co dělat, aby ji jakž takž zvládl.

Když už začínala umdlévat, všechno se náhle změnilo. Jakási mohutná a bezpečná síla ji uchopila zezadu za ramena.

Ruth otevřela oči. Přes její rameno trčela snědá paže v obnošeném potřhaném rukávu. Na konci paže byla ruka, která od ní odstrčila Stonea a držela ho jako prázdný pytel. Ruth pochopila, že patrně jeden z mužů, které zahlédla, stojí za ní. Uvědomila si, že se nad ní tyčí jako věž.

»Okamžitě ji pusťš mládencečku!« řekl hlubokým hlasem, ve kterém byl zvláštní chlad.

Ale Stone sevření neuvolnil. Dostal se do příliš divoké nálady, než aby mohl rychle vystřízlivět. Snědá ruka se stáhla dozadu a bleskurychle vystřelila dopředu. Stoneův obličej zmizel za obrovskou pěstí. Následovalo mlasknutí, Ruth ucítila, jak na ni dopadly teplé mokré kapky, pak prudké škubnutí a konečně byla volná. Stone padl naznak a kutálel se, až přistál u skalní stěny. Tam zůstal nehybně ležet.

Ruth, na pokraji mdlob, se opírala o muže, kterého dosud nespatriřila.

»Merryvale, myslím, že mé dlouhé hledání skončilo,« řekl klidně.

Ruth jako ve snu spatřila druhého muže. Obešel ji a pohlédl jí do obličeje. Vypadal podivně, jinak než staří zlatokopové, které znala. Ale měl bystré oči a pozoroval ji kromobyčejně pronikavým pohledem.

»Nejspíš budeš mít pravdu, Adame, je to Ruth.«

2

Ruth se zapotácela a opřela se pevněji o svého zachránce. Dosahovala mu hlavou sotva k rameni.

»Kdo jste jak víte, že se jmenuji Ruth?« zeptala se zvědavě.

Sešlá, vrásčitá tvář starého muže vyzařovala laskavost.

»Jmenuji se Merryvale, slečno,« odpověděl. »A poslední čtyři roky to táhnem s Adamem společně.«

Ruth ucítila na rameni jemný stisk velkých rukou. Trval jen okamžik, muž spustil ruce, obešel ji a stanuli si tváří v tvář.

»Vy mě nepoznáváte, Ruth?« zeptal se.

Ruth si prohlížela vysokého muže oblečeného do zaprášených, vybledlých a potřhaných šatů tuláka. Zнала jeho obličej snědý skoro jako obličej Indiána a výrazně poznamenaný hlubokými, smutnými rýhami a přece ho nepoznávala. Šedé oči, jasné a pronikavé jako oči orla, na ni shlížely měkkým, radostně ušaslým pohledem.

Ruth se zachvěla. Kdo je ten člověk? Nejen že ho už viděla, ale pamatovala si přesně ten měkký jas jeho pohledu.

»Znám vás ale nevzpomínám si,« odpověděla rozpačitě.

»Nevzpomínáte si na mne?« zeptal se jemně.

»Ano ne,« odpověděla Ruth a potřásla zamyšleně hlavou.

»Zapomněla jste na Genii?«

»Genii? Na kterou Genii?« tázala se pátravě a myšlenky se jí náhle rozproudivy, rozvířily a už už slibovaly odhalení.

»Přece Genii Lindwoodovou.«

»Ovšem! Genii Lindwoodovou!... Santa Isabela!« zvolala Ruth. »Ano, ano. Samozřejmě, že se pamatuji na Genii. Když jsem opouštěla Santa Isabelu, dala jsem jí své nejlepší šaty. Měla si brát Gena, mladého farmáře... Gena Blaira, který se do ní zamiloval a považoval ji za chudou tulačku z pouště a ona byla zatím bohatá.«

»Správně Ruth to byla Genie,« odpověděl muž a v hlase zazněl smutek.

»Už vás poznávám!« vykřikla Ruth. »Byl jste Geniin přítel, muž, který ji našel v poušti. Říkala vám Orel. Teď už si vzpomínám na všechno... Našel jste ji v poušti, kde ona a její matka umíraly hladem. Genie byla tehdy ještě dítě. Matka umřela a vy jste se pak o Genii léta staral dokud nedospěla. Odvedl jste ji z pouště a přivedl do civilizace na farmu Blairových. Snažil jste se jí najít domov. Blairovi ji přijali, zamilovali si ji a celou tu dobu mysleli, že je chudá, zatímco ve skutečnosti měla pěkný majetek. Zlato, které její otec vykopal, a vy jste je léta pro ni střežil. Bylo to jako v pohádce. Ruth během řeči ožila, a zároveň ji vytanula v mysli jakási neurčitá, tíživá vzpomínka, která ji zneklidňovala.

»Mám ten dojem, Adame, že můžeme klidně začít sundávat z oslů náklad,« ozval se Merryvale. »Stejně jsme tady chtěli tábořit, a teď konc máme důvod navíc.«

»Ano, zůstaneme tady,« odpověděl Adam »Je už pozdě a těžko bychom do setmění našli vhodnější místo.

»Co uděláme s těma mezkama?« vyzvídal Merryvale.

»Popoženu je, až bude zapotřebí. Přines zatím nějaké dříví.«

Adam zamířil k Stoneově zhroutené postavě a sklonil se nad ní. Ruth si uvědomila, že je příčinou Stoneova osudu, a zděsila se.

»Zabil jste ho?« zeptala se úzkostlivě.

»Jenom omráčil,« odpověděl Adam. Vrátil se k Ruth a upřel na ni pohled, který snesla jen s vypětím sil.

»Kdo je ten chlapík a co pro vás znamená?«

»Jmenuje se Stone a neznámá pro mě vůbec nic,« odpověděla stručně.

»Hm, většinou odhaduji lidské chování dost správně,« řekl Adam zamyšleně. »Kde bydlíte? Kam jste jela? Co se stalo?«

»Za chvíličku vám to povím,« odpověděla Ruth. »Teď se mi už začíná všechno vybavovat... Opustil jste nás v Santa Isabelu. Jedné noci jste prostě zmizel. Řadu dní jsme na vás čekaly. Ale vy jste se nevracel. Genie odložila svatbu. Ale pak řekla: Odešel nadobro. Vždycky jsem se toho bála. Vrátil se do pouště! Přesně tak jako Dismukes!« Pamatuji si jasně její slova. Byla úplně zničená... Genie vám říkala Orel, ale ostatní nějak jinak... nebylo to Wansfell?«

»Ano,« odpověděl Adam. »V poušti mi říkají Wansfell. Ale není to mé pravé jméno. Překřtil mě tak před řadou let jeden opilý zlatokop. A už mi to zůstalo.«

»Wansfell? Slyšela jsem to jméno často od té doby, co jsme s dědečkem opustili Santa Isabelu,« řekla zamyšleně Ruth.

»Ale naučila jsem se nenávidět minulost stejně jako přítomnost. Nepřipouštěla jsem si vzpomínky, příliš mě zraňovaly.«

»Když jsem vás teď konečně našel, Ruth, musíte mi o sobě všechno vypravovat,« řekl tónem, kterému bylo těžké nevyhovět.

»Našel? Jak to myslíte?« zeptala se se zatajeným dechem.

»Před čtyřmi léty jsem utekl ze Santa Isabely před vámi, Ruth,« řekl něžně. »Nikoliv před Geniiným štěstím. A rozhodně ne proto, že bych byl toužil znova se osaměle potloukat pouští. Opustil jsem vás uprostřed noci bez jediného slova, protože kdybych se byl zdržel o hodinu déle, byl bych ztratil sílu to udělat. Miloval jsem vás tak strašně, že bych se byl prozradil. Vám bylo teprve devatenáct, byla jste opuštěná, nešťastná a toužila jste po lásce. Cítil jsem, že bych vás dokázal získat. Ale neměl jsem na to právo. Nesl jsem Kainovo znamení. Stál jsem mimo zákon. Mohli mě kdekoli dostat a pověsit za zločin, který jsem spáchal. Proto jsem utekl.«

»Ach ano pomalu se všechno vrací,« zašeptala. »Nechápala jsem, proč jste zmizel. Hluboce mě to zranilo... Byl jste tak hodný jiný než všichni ostatní... Pamatuji si, jak jste mi vytýkal mou slabost a pošetilé dívčí sny. A já jsem vás prosila, abyste zůstal.«

Uchopil její ruku a podržel ji ve své. »Měl jsem už za sebou tvrdou zkušenost, Ruth. Kdybych byl předtím neprožil tolik let v poušti, byl bych se zlomil. Potloukal jsem se z místa na místo a bojoval sám se sebou. Zdálo se mi, že každý mrak, každý kámen nese rysy vašeho obličej. Putoval jsem dál a dál, až jsem došel k oáze, kde jsem před čtrnácti lety jako chlapec málem zemřel hladem. Vaše podoba mě jako přízrak pronásledovala v tichých žhavých dnech i v nocích, kdy nad opuštěnou pouští svítily hvězdy. Ale nakonec jsem nad sebou zvítězil. Vrátil jsem se na místo svého zločinu. Do Picacha! Rozhodl jsem se, že se vydám spravedlnosti a odpykám si trest. Zákon si to žádal. Šerif, kterého jsem nad smrtí poznamenal strašlivou jízvou, přísahal, že mě dá pověsit za vraždu. Chtěl jsem ho vyhledat a odpýkat si trest a konečně mít klid. Přijel jsem do Picacha. Kdysi to býval divoký, hlučný tábor zlatokopů, vzkvétající a přelidněný. Ale našel jsem ho už opuštěný, jenom u řeky byla osada. Okolní trosky a zříceniny byly živou připomínkou pomíjivosti

času. V osadě jsem našel Merryvala. Trvalo chvíli, než jsem ho přiměl, aby ve mně poznal chlapce, kterého zná val před čtrnácti lety. Nakonec se to podařilo. Oznámil jsem mu, že jsem se vrátil, abych si odpykal trest za to, že jsem zabil svého bratra. A Merryvale mi řekl, že jsem uprchl do pouště, aniž jsem poznal pravdu. Nezabil jsem bratra, kterého jsem miloval. Bratr žil. Nebyl jsem vrah... Stal jsem se štvancem, tulákem vytrpěl jsem všechno, co muž může vytrpět v poušti zbytečně, naprosto zbytečně!»

Ruth měla hrdlo stažené tak, že mohla stěží promluvit. Ale přinutila se pozvednout oči a pohlédnout přímo na Wansfella. Jeho obličej, proměněný citem, jí náhle připadal velice známý.

»Myslel jste, že jste zabil vlastního bratra,« řekla konečně. »Řadu let jste na to myslel!... To je příšerné. Nevíte, jak jsem šťastná, že to byl omyl!«

»Spěchal jsem zpátky do Santa Isabely, abych vám řekl, že jsem volný,« pokračoval. »A dověděl jsem se, že jste odjela. Nevyhledal jsem ani Genii, toužil jsem jenom po vás... A pak jsem vás začal hledat. Prošel jsem celou jižní Kalifornii, dostal se až do Mexika a do Arizony a skončil v poušti. Tam jste byla ztracená jako zrníčko písku. Před několika dny jsem potkal prvního člověka, který se domníval, že vás viděl. Byl to zlatokop a sešli jsme se náhodou v Yumě. Známe se spolu už léta. A jemu se zdálo, že vás zahlédl v oáze, které jsme kdysi říkali Indiánský pramen, teď se jmenuje Lost Lake... Tak jsem se tam vypravil a našel jsem vás.«

Ruth si zakryla obličej rukama. Zaplavil ji sladký, přirozený stud. »Nejsem už taková, jakou jste mě znal,« zašeptala.

»Neočekával jsem, že budete. Za tu dobu se vám mohlo přihodit cokoliv. Pamatuji si tragédii vaší matky.«

»Ach na to jsem se snažila rozpomenout,« zvolala. »Znal jste maminku. Mluvil jste s ní. Ale skoro nic jste mi o tom neřekl. Prosím vás, povězte mi teď všechno.«

»Všechno má svůj čas, Ruth,« odpověděl. »Věřil jsem, že budu dostatečně odměněn, když vás najdu. Ve snu mě nenapadlo, že vám budu vypravovat o sobě, o vaší mamince, že o vás budu pečovat stejně, jako jsem se pokoušel pečovat o ni.«

Ruth pohlédla do šedých očí, které s porozuměním a láskou četly na dně její duše, a cítila, jak jí horký příval krve stoupá do obličeje.

»Chtěla jsem říct, že jsem se změnila k horšímu,« vysvětlovala. »Tenkrát jsem pro vás byla zasněná, náladová děvče. To jsem byla. Ale měla jsem takové chvíle, kdy jsem byla plná naděje, toužila jsem být dobrá, snažila jsem se pomoci dědečkovi k šťastnějšímu životu. Teď je mi třicet. Celé ty čtyři roky, co jsme se neviděli, jsem prožila tady v poušti v Bohem ztraceném místě, v Lost Lake. Je to opravdu ztracené jezero, ztracené místo. Stejně proradné jako fatamorgana, kterou vidám každý den. A ze mě udělala poušť a ten věčně se pohybující písek něco podobného. Jsem ztělesněná proměnlivost, bouřím se planu, planu a nevím pro co. Někdy si připadám jako člověk, který se mermomocí snaží vyšplhat nahoru po písčítých schodech. Mé mládítné naděje a sny jsou ty tam. Posmívám se sama sobě pro svou náladovost pro svou neschopnost ke všemu zhloustejně. Klesnout na úroveň Indiánky jak po mně žádal Stone.«

»Nemám žádný a našel jste mě příliš pozdě,« odpověděla Ruth trpce. »Dokud žijete, není pozdě.«

Ruth byla zvyklá na to, že se k ní muži chovají dotěrně, jako divocí hladoví jestřábi. Žádný dosud neuvažoval o tom, co by chtěla nebo potřebovala, co by jí přineslo štěstí. Wansfell náhle rozvířil nedotčenou hladinu jejich nejskrytějších myšlenek, a to ji zmátlo natolik, že nedokázala víc, než popírat to nejlepší, co v ní bylo.

Stone se pohnul a Ruth se k němu obrátila. Pokoušel se s námahou posadit. K oteklému, zkrvavenému obličej, který byl téměř k nepoznání, zvedl třesoucí se ruku. Wansfell šel k němu.

»Kam jste vezl to děvče?« zeptal se.

»Do San Isidoru pak do San Diega,« vyhrkl Stone.

»Tak proč jste sjel z cesty?«

»Ztratil jsem ji, když začala písčná smršť.«

»Nebyla tak silná, aby smazala stopy kol. Zdá se, že jste odbočil do kaňonu úmyslně.«

»To není pravda. Myslel jsem, že cesta vede tudy. A pak přeskočilo mezkovi.«

»A proč jste to děvče napadl?«

»Nechtěl jsem jí ublížit,« řekl nevlídně. »Utekli jsme spolu. A když se mezek zastavil a ona pochopila, že tu budeme muset zůstat přes noc najednou si všechno rozmyslela. A vzala si do hlavy, že se vrátí domů pěšky. Snažil jsem se ji zadržet, ona se začala prát to je všechno.«

Wansfell se pomalu obrátil na Ruth.

»Kolik pravdy je na tom, co říká?«

»Všechno kromě toho, že mi nechtěl ublížit,« odpověděla Ruth a vlna hněvu a studu ji vehnala krev do obličeje.

Vyčítala si nechuť, se kterou se Wansfellovi svěřovala. »Odmítla jsem jeho jeho návrhy. Pochopila jsem svou chybu a rozhodla jsem se vrátit domů. To ho rozběsnilo.«

»Vstaňte,« rozkázal Wansfell. A když se Stone chvatně zvedl, dodal: »Vezměte si vodu a nějaké jídlo a zmizte.«

Stone ochotně poslechl a za chvíli už pochodoval do kaňonu. Jenom jedinkrát se ohlédl přes rameno.

Merryvale se právě vracel s náručí dříví, minul Stonea, pak se obrátil a sledoval ho pohledem.

»Moc roztomilej mladík,« poznamenal, když se vrátil k Ruth a Wansfellovi a odhodil dříví na zem. »Mlel si sám pro sebe: Tohle jí nedaruju." Nenechals ho náhodou vyváznout kapánek snadno, Adame?«

»Vy jste s ním doopravdy utekla, Ruth?« zeptal se Wansfell zamyšleně.

»Ano, bylo to šílenství. Ale byla bych utekla s kýmkoliv,« odpověděla netrpělivě.

V pohledu, který na ni upřel, nebyla ani stopa výčitky, jenom neměnná oddanost. Ruth rychle pochopila, že tohoto muže nic nezviklá. Nezáleželo mu na tom, jaká je. Našel ji a to mu stačilo. Cítila, že něco dosud neurčitěho a nesmírněho se začíná rodit, rýsovat na obzoru jejího života. Zaskočilo ji to a zneklidnilo.

»Jo, tak písek už se usadil, až se trochu ochladí, tak tu budem jak v bavlnci,« poznamenal Merryvale, poklekl u ohně a začal kutit.

Ruth pozorovala zlatý kruh slunečního světla, který se pomalu vytrácel nad okrajem kaňonu. Doma už jistě dávno objevili, že zmizela, a dědeček je strachem bez sebe. Bodlo ji u srdce, ačkoliv věděla, že s ní neměl mnoho slitování. Propadl poušti stejně jako její otec.

Zatímco takto přemýšlela, stíny v kaňonu začaly houstnout. Tiché hluboké sténání větru umlklo. Táborák praskal. Merryvale poskakoval čile mezi zavazadly, pánvemi, hrnci. Ruth ucítila vůni čibru a uvědomila si, že její duševní rozpoložení v ní neubilo hlad. Člověk je sytý života a zároveň trpí hladu, není to protismyslné? Pozorovala Wansfella, který rozbaloval příkrývky a chystal jí lože chráněné kamennou stěnou. Pak jí přinesl teplou vodu a z vozu vydoloval její brašnu.

Vzhlédla k němu s úsměvem: »Jste ke mně strašně hodný, Adame, ale jakou to má cenu?«

»Co?«

»Abych si myla obličej, kartáčovala vlasy, jedla zkrátka cokoliv dělala.«

»Chcete vědět, jaký smysl má pečovat o sebe? Každý se musí napřed utužit a zdokonalit sám, aby pak mohl pomáhat těm ostatním.«

»To je vaše víra?«

»Ne, jenom způsob, jak jsem se zachránil.«

Ruth se odmlčela. Jaký je to vlastně člověk, tenhle Adam Wansfell? Vzpomněla si na příběh Genie Lindwoodové, a ačkoliv se posmívala slovům jako víra a naděje, srdce se jí bezděčně rozbušilo. Jenomže jí přišel tenhle podivný tulák z pouště na pomoc příliš pozdě. Unaveně otevřela brašnu, vyndala věci, které potřebovala, a rozpustila si vlasy. Začala je pomalu kartáčovat. Jejich hedvábný zvuk a jemný dotek na ni vždycky působily příjemně a konejšivě. Potom si umyla ruce a obličej. Zrcadlo ukazovalo tentýž obličej, který žárlivě střežila, láskyplně opatrovala a zároveň čím dál tím víc nenáviděla. Co si o něm asi bude myslet Wansfell? Nedokázala si přikázat, aby ji na tom nezáleželo. Byl to prostě nevykořenitelný instinkt. Prohlížela si své husté, vlnité, tmavozlaté vlasy, rovné nízké obočí, zadumané, vášnivé, tragické fialové oči, rudé vykrojené rty, nazlátlou pleť obličej a krku, celkový obraz obličej, který nedokázala zničit ani ta prokletá poušť. Víc než kdykoliv jindy si uvědomovala svou podmanivou krásu. Marně by si zapírala ješitnost a pýchu. Zнала své špatné vlastnosti, nechápala je a teď je nenáviděla a opovrhovala jimi víc než dřív.

Adam před ní předložil jídlo a pití.

»Rád bych věděl, jestli vidíte v zrcadle totéž, co vidím já, když se na vás dívám,« zeptal se s úsměvem. »Co vidíte?«

»Že jste se změnila, Ruth. Pamatuji si váš obličej, samozřejmě, ale obličej dívky se proměnil v obličej ženy. Víte, poušť znásobuje krásu i ošklivost. Nikde nejsou krásnější a živější květiny než v poušti a nikde nestvořila příroda takové ohavnosti jako v poušti. Poušť se zmocní každé osobité vlastnosti člověka, rostliny nebo zvířete a rozvine ji s děsivou silou. Život zuřivě bojuje o sebezáchovu.«

»To má být poklona, Adame?« zeptala se udiveně.

»Ne. Skládal jsem jenom účty z vaší krásy. Vděčíte za ni poušti a slunci. Obojí nenávidíte. A poušti vděčíte i za šílenství mužů, jako je Stone. Není tak odsouzeníhodný, jak si myslíte. Většina mužů, kteří žijí v poušti, klesne na úroveň zvířat. Mnozí ještě hlouběji. Není to tak docela jejich vina, narodili se bez vůle a bez schopnosti ovládat primitivní pudy.«

»Nutíte mě přemýšlet, a do toho se mi právě nechce,« odpověděla Ruth. »Ale můj primitivní, pudový hlad roste jako divý.«

»Tak jezte. Merryvale je nejlepší kuchař, jakého jsem v poušti potkal.«

Když se Adam vrátil k Ruth, začínalo se už šerit a vedro pomínulo.

»Po tak dlouhé jízdě musíte být unavená,« řekl. »Nechcete se trochu projít?«

»Ano, ráda, ale až za chvíli až si pohovoříme,« řekla spěšně. »Je toho tolik... Ale nejdřív mi řekněte, co se mnou uděláte, když jste mě konečně našel?«

»Uvidíme,« řekl pomalu.

»Co uvidíme?«

»Co pro vás bude nejlepší.«

»Odvedete mě z pouště do San Diego?«

»Odvedu vás kamkoliv když to bude pro vaše dobro.«

»Doufám, že vás přesvědčím, že mě musíte vysvobodit z Lost Lake z toho písečného pekla... Ale nechci vás klamat... Nemohu vám dát žádnou naději...«

»Choval jsem jenom jednu naději, Ruth že vás najdu a že vám budu pomáhat,« přerušil ji. »Je mezi námi pouto, které si neuvědomujete. Pochopíte to, až vám budu vypravovat o vaší matce.«

»Vypravujte to teď hned, Adame,« zaprosila a uchopila ho za ruku.

»Ještě nepřišla ta pravá chvíle,« odpověděl záhadně. »Napřed mi dovolu, abych vám pomohl překonat rozpaky. Setkání se mnou vás příliš zaskočilo. Zbytečně. Máte závazky, o kterých nechcete mluvit. Je to tak?«

»Ano, je,« zašeptala.

»No dobře. Ale musíte si jednou provždy pamatovat, že vás miluju a mé největší přání je vám sloužit. Nemohu doufat, že byste si mě vzala.«

»Adame, já já si vás nemohu vzít,« řekla zoufale.

»To jsem už pochopil. Ale byl bych vás přesto o to požádal,« odpověděl vážně. »Budu se snažit, abyste byla šťastná. Máte mě ráda, Ruth?«

»Měla jsem vás ráda. A budu vás mít zase ráda. Vím to. Ráda bych si vás vzala. Ale už je pozdě!«

»Vy jste vdaná?« pokračoval ochraptělým hlasem.

»Ano. Ale to není všechno. Skutečnost, že nesu jméno jistého muže, není nejdůležitější. To se může kdykoliv změnit. Život v poušti je nejistý a on má mnoho nepřátel. Je to bezcitný člověk. Jednou ho někdo zabije... Ale měla jsem na mysli jiný a mnohem vážnější důvod, proč už je pro mě pozdě. Stala se ze mě ubohá, pološilená ženská, která už nevěří ani v sebe, ani v cokoliv jiného. Poušť mě úplně zničila. A nechci stáhnout do záhuby a zničit muže, kterého znala má matka, kterému důvěřovala a měla ho možná ráda.«

»Vaše matka mě měla ráda, Ruth.«

»Myslela jsem si to. To nás sblíží, ale nemění to krutou skutečnost.«

»Povězte mi svůj příběh, Ruth, a dovolte mi, abych tu krutou skutečnost sám posoudil. Důvěřujte mi.«

»Chci vám věřit. Musím vám připadat strašně slabá a hloupá. Ale jsem jenom zmatená. Pochopitelně. Tak zničehonic potkat právě vás, který jste znal maminku, který ale poslyšte, vlastně bych byla ráda, kdyby to slyšel i Merryvale. Když vám pomáhal mě hledat, putovat s vámi tou strašlivou pouští, chtěla bych, aby slyšel všechno z mých vlastních úst.«

»Merryvale, pojď sem,« zavolal Adam směrem k nehybné postavě u táboráku. »Posaďme se tady,« pokračoval. »Ruth nám chce něco vyprávět.«

»To si rád poslechnu,« řekl Merryvale a vyklepával z dýmky žhavý popel. »Vrtalo mi to všechno hlavou a dělal jsem si starosti. Berte mě jako starého přítele, Ruth.«

Ruth se zhluboka nadechla, zaznělo to jako sten či vzdech vyvolaný dávným citem.

»Začnu tam, kde jste mě opustil v Santa Isabele,« řekla. »Přibližně v té době se můj dědeček Caleb Hunt začal zajímat o oázy v poušti. Měl dost peněz a chtěl si za ně koupit právo na vodu v poušti. Trpěl plicní chorobou a ta ho v poušti trápila méně než kdekoli jinde. Také se z ní nakonec skutečně vyléčil... Tehdy jsme odjeli nejprve do Yumy, kde se dal dědeček dohromady s dvěma muži, kteří v mém příběhu hrají důležitou roli. Založil s nimi jakýsi přepravní obchod. Zásilky ze San Franciska přicházely po moři a po řece do Yumy, odtud se přepravovaly do vnitrozemí. Dědeček vložil do podniku hodně peněz. Od Indiánů koupil oázu a vybudoval tam překládovou stanici. To místo se jmenuje Lost Lake. Kdysi tam bývalo jezero. Teď je to příšerné hnízdo na pomezí písečných dun.

Muž, který dědečka pro tenhle podnik získal, byl mladý a hezký a okouzil mě. Ale nemilovala jsem ho. Naléhal na mě, abych si ho vzala, a dědeček jeho návrh podporoval. Tak mi ruku v ruce zničili život. Poušť na mě začínala pracovat. Začínala jsem trpět depresemi, ztrácet sebedůvěru. Dědeček mi řekl, že ho můj nápadník zruinuje, když na to manželství nepřistoupím. Nevěděla jsem, co mám dělat. Matka mě celé mládí učila, že si nikdy nesmím vzít muže, kterého nemiluji. Řekla jsem to dědečkovi i tomu mladému muži. Ale oba tvrdili, že se láska dostaví později. A mladý muž přísahal, že když si ho vezmu, bude ochotný čekat, dokud se do něj nezamiluji, nebude po mě žádat, abych s ním žila jako skutečná manželka. Nevěřila jsem mu, bála jsem se ho. Ale nakonec mě přece jenom přemluvili.

První noc po svatbě se můj muž opil a snažil se vniknout do mé ložnice. Řekl mi, že naši dohodu považuje za čirý nesmysl. Když jsem ho nepustila dovnitř, rozzuřil se a zdemoloval málem celý dům. Mně se naštěstí podařilo utéct k dědečkovi.

Druhý den za mnou přišel, už střízlivý, zahrnul mě lichotkami a prosil, abych mu odpustila.

Řekla jsem mu, že ho nenávím, a to byl konec. Několik týdnů se snažil zvíkat mé rozhodnutí, a když se mu to nepodařilo, předvedl se mi v pravých barvách. Jako hráč, zpustlý dobrodruh, postupně získal v Yumě moc a dědečka okradl.

To se stalo před více než třemi léty. Dědeček si udržel jen právo na vodu v Lost Lake, stále se pokouší vybojovat zpátky alespoň něco z toho, oč přišel v tom přepravním podniku. Ale je to marné. Nakonec ho připraví i o oázu a pak bude v koncích. Lost Lake je důležitá stanice na dopravní lince a voda tam má samozřejmě velkou cenu.

To všechno bylo samo o sobě pro mě dost zlé. A navíc ten strašný ničivý vliv pouště, který dohání k šílenství. V zimě jsem se držela, ale léto, pražící slunce, skučící vítr, létající písek, nekonečná osamělost pouště, která mě nemilosrdně svírala a věznila, příšerné vedro a nesnesitelný jas mě občas doháněly k zoufalství. Byla jsem posedlá myšlenkou uniknout. Dědeček mě dvakrát vzal do Yumy. Ale to bylo stejně strašné. Kruté, hlučící, příšerné město, plné krve, vedra a prachu. Musela jsem pokaždé odjet, protože mě tam pronásledovali a obtěžovali muži... Jistě jsem na tom velkou vinu měla sama. Hledala jsem pořád někoho, kdo by mě vysvobodil. Ze začátku muže, kterého bych měla ráda. Postupně se měnil v muže, který by měl rád mě a odvedl mě pryč. Když jsem se vrátila do Lost Lake, následovaly týdny strašné osamělosti. Pak se objevil náhodný zlatokop, hráč nebo dobrodruh a ukázalo se, že předchozí zkušenosti mě opět nepoučily. Už se mi začínal vlastní osud hnusit... Ten chlapec, se kterým jste mě našli, Hal Stone, přišel do Lost Lake před několika týdny. Obchoduje s koňmi a hodně vydělává. Musím se přiznat, že jsem uvítala, když se mi začal dvořit. Ale byl to chyba, špatný odhad. Ze začátku byl milý, laskavý, okouzlující a byl do mě zamilovaný. Okamžitě jsem si namluvila, že se mi líbí a že se do něj během času třeba zamiluju. Přemluvil mě k útěku velice snadno. Dneska ráno za svítání jsme opustili Lost Lake a já jsem pochopila až příliš pozdě, že Stone odbočil z cesty. Kdyby se byl Butch nezarazil tady v kaňonu, byli byste nás možná nikdy nenašli... Nevidím žádné východisko domů se vrátit nemohu ale přece jenom děkuji Bohu že jste mě našli.«

3

Oba muži mlčeli. Wansfell tiskl dívčinu ruku tak pevně, že to bolelo. Táborák vyhořel na žhavé uhlí. V zešeřelém kaňonu

bezútesně houkala osamělá sova. Ruth pocítila nekonečnou úlevu.

»Víte, Ruth,« přerušil konečně ticho Merryvale, »já pozoruju život v poušti už dobře čtyřicet let. A řek bych, že ta chvilka, co jste prožila, nebyla tak špatná.«

»Mohlo to rozhodně být mnohem horší,« oddychl si Wansfell. »Upřímně řečeno, čekal jsem, že to bude horší. Řekla jste nám úplně všechno?«

»Všechno důležité. Zamlčela jsem jeho jméno, protože ho nerada vyslovuji,«

»To také není zapotřebí. Nezáleží na tom, kdo je váš kdo je ten člověk. Důležité je, abyste se z minulosti poučila.« Wansfell věděl, že se Merryvale dívá na věc z čistě biologického hlediska. Jako většina obyvatel pouště. Lidé v poušti totiž zcela výjimečně rostou i duševně. Poušť je příliš tvrdá, příliš divoká a neúprosná, podléhá především živlům. Tvorové žijící v poušti, a obzvláště pak lidé, se soustřeďují na to, aby přežili. Boj o život!... »Zanedbala jste svůj duševní život, Ruth.«

»Děláte mi kázání?« zeptala se s nádechem posměchu.

»Vůbec ne. Chci vás jenom upozornit na věci, které si neuvědomujete. Jste přesvědčená, že jste strašlivě trpěla. Ale ve srovnání s utrpením, které jsme v poušti poznali, to nebylo tak zlé.«

»Zlomilo mi to srdce,« řekla Ruth.

»Ne,« odporoval, položil jí své veliké ruce na ramena a předklonil se, aby jí pohlédl do očí. »Vím, že se to stává. A potkal jsem v téhle poušti hodně lidí, kteří měli zlomená srdce a zničené životy. Ale vy k nim nepatříte, Ruth.«

»Když si myslím, že patřím, tak patřím, nemyslíte?« zeptala se vzdorovitě.

»Dočasně. Než poznáte pravdu.«

»Pravdu? Myslíme každý jinak, Adame. Už tehdy v Santa Isabele jsem vám moc nerozuměla. A teď už vám nerozumím vůbec. Zdá se mi, že situaci zlehčujete.«

»To rozhodně ne. Je to smutný příběh. Ale ta poušť, kterou tolik nenávidíte, vás ještě neubila. Vidím na vlastní oči, že jste mnohem zdravější a krásnější. Nejste ani zlomená ani ztracená. A nikdy nebudete. Teď už ne.«

Odsunul se a vstal, jeho postava se tyčila ve tmě. Merryvale se Ruth jemně dotkl, jako by chtěl pohybem vyjádřit to, co nedokáže říci slovy. Pak se tiše odkradl do stínu skal.

»Nejsem ani zlomená ani ztracená!« opakovala Ruth. »A nikdy nebudu. Teď už nebudu. Můžete mi vysvětlit proč?«

»Protože jsem vás našel,« řekl prostě.

Nedokázala odpovědět, tak ji to ohromilo a vzrušilo. Její chladná vděčnost zvroucněla.

»Teď si jděte lehnout a odpočiňte si,« řekl. »Zítra se rozhodneme, co budeme dělat.«

Vytratil se do tmy, na písku doznívaly jeho pomalé kroky. Ruth se zvedla, dotápala ke svému loži, usedla, zula si střevíce a svlékla šaty. Vklouzla mezi přikrývky a zůstala tiše ležet. Lože bylo tvrdé, ale byla tak unavená, že za ně byla vděčná. Nechtěla spát, chtěla jenom odpočívat a přemýšlet.

Zatímco se snažila uklidnit a uspořádat zmatené myšlenky, spatřila náhle, jak se temný kaňon osvětluje. Chladná záře hvězd bledla vedle mocnějšího světelného zdroje. Vycházel měsíc, stíny a skalní stěny zalil stříbrný svit. Každým okamžikem světla v kaňonu přibývalo.

Co asi řekne Stone jejímu muži? Je dost chytrý, aby věděl, že ho Guerd zabije, když mu řekne pravdu. Bude lhát, svalovat všechno na její špatnou pověst. Bylo jí jedno, co si vymyslí, odepsala ho a sebe nenáviděla za svou unáhlenost.

V myšlenkách se vracela k dědečkovi. Vztek, který už dlouho určoval její chování, se vytratil. Skoro ho nenáviděla za to, že ji zavlkl do pouště. Jenomže pro něj byla poušť životně důležitá a jinak byl k Ruth vždycky laskavý a něžný. Ozvaly se výčitky svědomí. Co se s ním teď stane? Guerd Larey, Collishaw a jejich najatá banda ho sežerou jako vlci ovci. Ona jediná měla sílu udržet ty ostré hochy na uzdě. Bylo ironií Lareyho osudu, že čím víc ho nenáviděla, tím víc ji miloval. Často jí vyhrožoval, že ji unese k nějaké osamělé oáze a tam ji donutí, aby se podřídila jeho vůli.

Věděla, že Guerd Larey je s to zkusit to. A věděla, že by ho v tom případě zabila. Už to byl dostatečný důvod, aby se nevracela domů. A bylo ještě mnoho dalších důvodů. Nedá se nic dělat, dědeček zůstane sám. Chudák starý! Poušť ho pohltí, jako pohltila její matku a otce. Ale ji nedostane!

Nevrátí se do Lost Lake. To rozhodnutí jí projelo celým tělem. Jak nádherná představa, že unikne tomu vedru, mředěnému nebi, sálajícímu slunci, pustým předělům přelévajícího se písku! Už ji nebudou věčně okukovat černoocí Mexičané, pozorovat mlčící plížící se Indiáni, už nebude žít mezi drsnými muži, kteří se barvou, činy a náladami podobají poušti. Kolik rozkoše se skrývá v bujně zelené přírodě, na chladném mořském břehu, v pobřežních vinicích a hájích!

Ruth zuby nehty bránila peníze, které dostala od rodičů, když ji opouštěli. Čím déle žila v poušti, tím méně a méně utrácela. Jednoho dne bude ty peníze potřebovat a ten den teď přišel. Vzpomněla si, že o nich řekla Stoneovi. Jak na to vlastně reagoval? Snažil se vyvědět, kolik peněz má a kam je schovala. Rychle se ujistila, že o peníze nepřišla, a pak se znovu oddala snění o cestách, změně, práci, o novém životě.

Ze zadumání ji vyrušil zvuk kroků na písku. Když ležela se zavřenýma očima, zapomněla na chvíli na noc, na kaňon i na přítomnost obou mužů.

Měsíc v zářícím úplňku stál nad ústím kaňonu a zaléval poušť stříbrným světlem. Ruth spatřila v dálce své písečné schody, jak stoupají k hvězdnaté obloze, krásné, šálivé a tajemné. Srdce jí náhle pokleslo. Uvědomila si, že snila.

Nesmírná poušť ji dosud vězní. Podaří se jí kdy uniknout?

Zaslechla další kroky a pozvedla hlavu. V měsíčním světle se pohybovala vysoká temná postava. Wansfell! Minul ji, kráčel středem kaňonu s rukama za zády, ušel několik desítek metrů. Jak vznosně působila jeho postava! Potom se otočil a vracel se stejnou cestou, došel na původní místo a zase se obrátil, aby pokračoval ve své obchůzce. Míjel Ruth ve vzdálenosti necelých šesti metrů, takže ho v jasném měsíčním světle viděla zcela zřetelně. Pozorovala ho, jak přechází tam a zpátky.

Obrys jeho nepokryté hlavy připomínal útočícího orla. Držel se zpřímá, jeho krok byl volný a nenucený, ale přesto budil dojem člověka, kterého něco tíží. Co ho tak pronásleduje, že nemůže odpočívat, že nemůže spát? Ruth to věděla a nedokázala potlačit své city. Náhle ji naplnil pocit bezpečí. Doma v Lost Lake nikdy neuléhala beze strachu. Ale tentokrát se ten ponurý průvodce nedostavil. Nikdo na světě, ani Guerd Larey, jí nemůže ublížit, dokud ji střeží tento obr. To poznání hluboce ovlivnilo celou její budoucnost.

Ruth se teď živě rozpomněla na Genii Lindwoodovou. Vybavilo se jí, jak Genie mluvila o Wansellovi. Byl jako Tainquitch, indiánský bůh hor. Jeho obličej bylo slunce... Když umíraly v poušti hlady, Geniina matka se modlila, aby je někdo našel. Jednoho dne Genii unesli lupiči. Ale Adam je potkal a zabil je. Dovedl být strašlivý! Geniina matka se domnívala, že její modlitba byla vyslyšena. Než zemřela, odkázala Genii Adamovi.

Ruth cítila, jak jí stoupá srdce k hrdlu. To, co Wansfell vykonal pro neznámé dítě, bylo jednoznačné, nevyvratitelné. Genie se také mlhavě rozpomínala na jisté nárážky Indiánů. Patrně mu nepřezdívali Orel jenom pro tvar lebky a šedou záři očí. Běloši mu říkali Tulák.

A tenhle podivný člověk se do ní zamiloval před čtyřmi lety u Genie a uprchl od ní, protože myslel, že zabil vlastního bratra... A teď ji našel. Jaký to má smysl? Kam to povede?

Cítila, že by měla utéct dřív, než vyjde najevo, že je ještě mnohem povolnější, než doznala. Ale Adam znal její matku a patrně ji miloval jako všichni ostatní muži. Ruth si vybavila vzpomínky na dětství, kalené otcovou žárlivostí. Nemůže odejít od Wansfella, dokud jí neřekne všechno, co ví o mamince a jejím tragickém konci v Death Valley. Chtěla to slyšet, ačkoliv se toho strašně bála. Mohl by to být článek v řetězu, který ji připoutal k Wansellovi.

Ten řetěz existuje. Už před čtyřmi lety byla zralá se do Wansfella zamilovat. Chtěla poznat... Ach, ta neodolatelná touha milovat a být milována! Nezapírala si to... Ale teď je dospělá žena. Její láska byla jako bouřlivý přívál, jako slunce, které spaluje poušť... Nemůže milovat Geniina Orla! Nesmí ho milovat, protože orel se vznáší v oblacích.

Po celou tu dobu, co Wansfell přecházel z místa na místo, Ruth ležela a bděla, zmítána proměnlivými myšlenkami a city. Konečně viděla, že ulehl poblíž kaňonu. Zavládlo naprosté ticho, tajemné a nevyzpytatelné. Měsíc zašel za blízký útes a temné stíny znovu překryly stříbrný svit. Ruth obklopila noc a chránila ji přítomnost mužů, kteří ji tak podivně hledali a našli. Zavřela ztěžklá víčka, ospalost jí otupovala myšlenky, až nakonec usnula.

Ze spánku ji vyrašil ostrý hlas. Probudila se do chladného růžového rozbřesku. Slunce dosud nevyšlo. Proti ní se tyčila stěna, nebyla to cihlová stěna jejího pokoje, ale stěna skály. S leknutím se na všechno rozpomněla.

»Říkám ti, Adame, že ten zatracený mezek trčel celou noc na místě jak přikovanej,« říkal Merryvale. »Je to jankovitá potvora, na to dám krk.«

»Znáš osly, ale neznáš mezky, Merryvale,« odpověděl Adam. »Podivinství Butche není nic mimořádného.«

»Cože, Butch? Ty tuhle starou šedou ušatou potvoru znáš?«

»Znám. Před osmi lety jsem s ním jezdil nahore v Mojave. Všichni jsme věděli, že jankovatí. Nakladači v dole, kde jsem pracoval, s ním nic nesvedli. Nejednou se ho pokoušeli zbavit.«

»Jak se na něj koukám, nedělá vlastně ten úplně nejhorší dojem.«

»Je stejně unavený a opotřebovaný pouští jako my dva. Nechápu, jak se sem těmi písečnými dunami vůbec dostal. Ale bude to legrace, až se probudí a pozná mě.«

»Snad mi nechceš nabulíkovat, že tě ten mezek po vosmi letech pozná?«

»Vsaď se. Merryvale, jsem jediný člověk, který ho proti jeho vůli dokázal rozhýbat. Vsaďím se s tebou, že okamžitě přestane trucovat, hezky přijde a položí mi hlavu na rameno.«

»No, já se sázet nebudu, ale k tomu rameni by ti musel kapánek povyrůst. Jsem moc zvědavý, co s ním provedeš.«

»Tak počkej a uvidíš,« odpověděl Wansfell. »Musíme nasbírat nějaké dříví.«

»Pokud mě oči neklamou, tak tady ho zrovna moc není.«

Rozešli se různými směry, aniž tušili, že Ruth je už vzhůru. Vstala, oblékla se a našla vodu v čutoře, kterou Stone nechal ve voze. Butch po celou tu dobu nepohnul ani brvou.

»Ty starý ničemo,« řekla Ruth a prohlížela si mezka. »Jsem stejně zvědavá jako Merryvale, co s tebou Wansfell provede.«

Pak využila příležitosti, přecházela z místa na místo, sešla do kaňonu a propátrala skrytá zákoutí, jichž si předešlého dne nevšimla. Byla už skoro rozhodnutá, teď znovu váhala, sama nevěděla, k čemu nakonec dospěje. Byl nový den a všechno bylo jinak.

»Nevrátím se do Lost Lake,« řekla nahlas, aby si dodala odvahy.

Když přišla zpátky k tábořišti, Merryvale už lámal klacík do otýpky.

»Břejtro, Ruth,« pozdravil s úsměvem. »Vypadáte jako svěží ráno.«

»Dobré jitro,« odpověděla Ruth. »Děkuji za poklonu, ale bohužel se tak necítím.«

»Ale, viděl jsem toho už moc, a lidi jsou vždycky takový, jaký vypadají. Ať chtějí nebo nechtějí. Vemte si například Adama... ale támhle právě jde, tak si to radši nechám na jindy.«

»Nezapomeňte na to, Merryvale, chci o něm všechno vědět,« odpověděla Ruth vážně.

Adam nesl plnou náruč chrástí a suchého kaktusu a odhodil svůj úlovek na písek.

»Je krásné ráno, Ruth,« řekl. »Nad dunami už vyšlo červené slunce. Nejste ráda, že jste na světě, mladá, krásná a celý život máte před sebou?«

»Dobré ráno, seňore, chtěla bych říci, že nejsem ráda, ale upřímně řečeno, trochu asi jsem.«

»Vy se nechcete vrátit domů, vidíte,« zeptal se a blýskl po ní šedýma očima.

»Jak jste to uhodl?«

»Napadlo mě to,« odpověděl prostě.

»Kdy?«

»Právě teď.«

»Vy s tím nesouhlasíte, Adame?«

»Asi vás zklamu. Ale napřed bychom se měli nasnídat, pak vám řeknu své.«

»Chcete předělat nejenom Butche, ale i mě? Dva mezky posedlé jedinou myšlenkou?«

Poprvé ho slyšela se zasmát. Měl měkký smích, který zněl velice příjemně. Začal pomáhat Merryvalovi a Ruth ho pozorovala zpytavými kritickými očima. Pokud se mohla spolehnout na svou paměť, téměř se nezměnil, přibýlo mu jen trochu šedin na skráních. Byl tak vysoký, že si člověk na první pohled neuvědomil, jak mohutná má ramena. A přitom nebyl mohutný. Svaly se mu při pohybu napínaly a vlnily, ale jakmile byl v klidu, zmizely. Jeho věk byl na pohled naprosto neurčitelný. Pohyboval se s jakousi pružnou vznešeností. Veliké ruce měl, pěkně tvarované. Ale Ruth okouzloval především tvar jeho lebky, obrys obličeje. Profil byl čistý, ostrý, působil krutě, téměř nelítostně, ale právě v jeho dravci podobě spočívala zvláštní krása.

Oblečený byl jako většina zlatokopů v poušti – měl rozedranou košili pískové barvy, jejímiž trhlinkami prosvítalo hnědé svalstvo, odřené manšestráky zasunuté do těžkých obnošených bot kopáče a pás z široké tmavé kůže, který se dlouhým nošením ztenčil a oblyskal.

Jak si tak Adama prohlížela, uvědomila si, že se v ní znovu probouzí cit, který už tak dobře znala: vřelý zájem smíšený s něhou a zvědavým soucitem. Ale za tím bylo ještě cosi hlubšího, neurčitějšího, co se vymykalo vědomí. S nechutí si připomněla, že toto v ní do určité míry probudil i Stone. A před ním i jiní muži. Ale nikdy to nevydrželo. Ted' se to ozvalo znovu, silněji než kdykoliv předtím, a bylo to trochu jiné – sladké a vzrušující – dokud to vědomě nepotlačila. Poodešla, ale znovu na ni dolehla vlastní rozporuplnost, vnitřní zmatek. Nepopírala cit, který se v ní právě zrodil. Přece ho nebude v tomto případě potlačovat, když ho kvůli jiným mužům kolikrát vědomě podporovala. Koneckonců byl by to přímo nevděk, kdyby ji Adamova oddanost hluboce nedojímala.

»Račte k tabuli,« volal Merryvale. »Co s tím jídlem ve vašem košíku? Dala by se z něj udělat snídaně pro bohy.« Během jídla mluvil jenom Merryvale. Předvedl se jako výřečný stařík, byl zábavný a vtipný, jazyk měl stejně mrštný jako nohy. Jeho oddanost Adamovi byla zřejmě bezmezná. K Ruth se choval, jako by to byla jejich společná stará známá. Začínala ho mít ráda, cítila, že mu může důvěřovat.

»Vám dvěma ta snídaně dneska řádk moc nejede,« utrousil nakonec poťouchle.

»Byla skvělá, ale na mě toho bylo moc,« s úsměvem odpověděla Ruth.

Adam beze slova vstal, začal skládat přikrývky a pak je odnesl do vozu. Butch zastříhal ušima. Adam na něj vrhl mnohoslibný pohled a pokračoval v balení.

»Dneska se bude cestovat líp než včera,« řekl Merryvale.

»Díky Bohu! Nenávidím písek,« odpověděla Ruth.

»Když jsem začínal s Adamem tenhle potulnej život, taky jsem nesnášel písek. Ale zvyk jsem si na něj a teď už je to jako domov.«

»Jak jste si mohl zvyknout?« zeptala se Ruth. »Vždyť ta nekonečná písečná poušť je každou chvíli jiná.«

»To už záleží na tom, jak to berete,« řekl klidně Merryvale. »Kdybyste poušť milovala, rozuměla byste tomu.«

»Jak můžu milovat tohle peklo písku, kamení a osamělosti!« zvolala Ruth zděšeně.

»Ale jo, děvenko, člověk může v životě milovat i to, čím nejvíce trpí,« řekl Merryvale a potřásl rozšafně hlavou. Přistoupil k nim Adam.

»Tak co, Merryvale, budeš to mít pomalu složený?«

»Jo, pomalu. Hlavně čekám, jak ty zacvičíš s Butchem.«

»Já jsem taky zvědavá,« připojila se Ruth.

»To budu mít v minutce hotový,« řekl Adam.

»Panebože,« zanařikal Merryvale. »Kdybys už konečně u nějaký práce zůstal.«

»U krocení Butche asi těžko zůstanu, Merryvale. Ale třeba se dočkáš,« řekl Adam a pohlédl vážně na Ruth. »Chcete si promluvit o tom, co budete dělat?«

»Ano, ráda,« odpověděla s předstíranou lehkostí.

Adam ji odvedl a usadil na plochý skalní výběžek.

»Tak jak jste se rozhodla?«

»Chci pryč z pouště,« oznámila Ruth, a jakmile svou skrytou touhu vyslovila, ztratila klid.

»Kam?«

»Někam na pobřeží. Nebo vlastně kamkoliv – jenom pryč od písku a vedra. Pryč z toho nekonečného otevřeného prostoru.«

»A co budete dělat?«

»Najdu si nějakou práci.«

»Jste schopná dělat něco, co by vás uživilo?«

»Nevím. Fakt je, že jsem dědečkovi nedokázala vést domácnost. Ale budu muset něco zkusit. Pro začátek mám trochu peněz. Věčně to samozřejmě nevydrží.«

»To nezní moc rozumně, Ruth,« řekl Adam vážně.

»Ale já jsem se už rozhodla,« odpověděla umíněně. »Nemůžete na tom nic změnit.«

»Mohu se pokusit vás přesvědčit.«

»Nepatřím k lidem, kteří se dají přesvědčit. Nikdy jsem nepatřila.«

»Nemyslíte, že opustit dědečka je trochu sobecké?«

»Určitě je to sobecké,« odpověděla s netrpělivou lítostí. »Ale nemůžu si pomoci.«

»Máte možnost změnit svůj život. Když se vrátíte k dědečkovi, ke svým povinnostem, když překonáte nenávist k

pouští, vytrváte a naučíte se sloužit jiným bude váš život mít smysl. Když utečete a budete se protloukat sama, lehkomyšlná, nezkušená a krásná zničíte se.«

»Tak vy mi tedy navrhuje, pane Wansfelle, abych se vrátila k manželovi?«

»Ne. Jestli je skutečně takový, jak říkáte, není důvod, proč byste se k němu měla vracet. Ale dědeček snad víte, co mu všechno dlužíte, a hlavně, co dlužíte sama sobě «

»Sobě dlužím jedině vysvobodit se z tohoto pekla.«

»Pro mě byla poušť kdysi také peklem, Ruth,« odpověděl mírně, »ale teď už ne. Jakmile jsem zvítězil nad pouští, zvítězil jsem také sám nad sebou.«

»Jenomže já jsem žena,« řekla trpce. Cítila, že na ni jeho pohled, hlas a myšlenky začínají působit, a to ji popudilo.

»Popíráte velikost rizika, které podstoupíte, když utečete?«

»Co riskuji?«

»Svízele, potíže zkázu.«

»To nepopírám,« vybuchla. »Ani v nejmenším. Ale tady mě čeká přesně totéž. Když odejdu, budu mít alespoň možnost. Tady vím, že se zničím, nebo umřu!«

Adam znepokojeně vstal a začal přecházet přesně tak, jako přecházel v noci. Ano, rozhodně ho tížilo nějaké břemeno.

»Když vás nepřesvědčím, půjdu s vámi,« řekl a zastavil se přímo před ní.

»Samozřejmě,« odpověděla dychtivě. »Co bych si bez vás počala? Doufám, že mě odtud odvedete a pomůžete mi postavit se někde na vlastní nohy.«

»A potom?«

»Potom potom mě můžete nechat osudu.«

»A slib, který jsem dal vaší matce?« zeptal se zachmuřeně.

»Mé matce?« opakovala Ruth. »Nevěděla jsem «

»Brzy se všechno dovíte. Teď vám jenom říkám, že vás neopustím, ať odejdete nebo zůstanete.«

Ruth toto ujištění rozechvělo, její vzrůstající nesouhlas ustoupil.

»Potřebujete někoho právě tak naléhavě, jako kdysi Genie Lindwoodová,« pokračoval Adam.

»Vím, že potřebuji,« odpověděla Ruth prudce, ale hned se ovládla a pokračovala: »Tak dobře, půjdu tedy se mnou. Nemohu vám v tom bránit. Ani nechci. Jsem vlastně moc ráda, i když vím, že si vaši oddanost nezasluhuji.«

»Tady nejde o oddanost, Ruth,« řekl netrpělivě. »Udělal bych to, i kdybych o vás byl až do tohoto okamžiku neslyšel jediné slovo.«

»Myslíte, že tomu mohu věřit?« zeptala se a nenáviděla se za pochybnost, které se nedokázala ubránit.

»Máte pravdu. Bylo pošetilé očekávat, že tomu uvěříte. Váš muž a řada jiných mužů, které jste v poušti potkala, mladý Stone, zkrátka celý váš příběh, pokud je pravdivý «

»Chcete říct, že jsem lhala?« přerušila ho ostře Ruth.

»Podívejte se mi do očí, Ruth. Tak... Nemáte důvod se zlobit. Mluvila jste vždycky jen a jen pravdu?«

»Ne. Připouštím, že jsem lhala Stoneovi a ostatním,« řekla, jako by z ní to doznání vynutil. »Ale vám jsem říkala jenom pravdu.«

»Věřím vám. Ale abychom se vrátili k jádru věci... Ruth, já si myslím, že není správné opustit dědečka.«

»Ať to je nebo není správné, musím to udělat,« odpověděla.

»Jeho domov je přece i váš domov?«

»Ano.«

»Je mi to strašně líto, Ruth, ale obávám se, že mi nezbyvá než odvézt vás zpátky,« řekl rozhodně.

Ruth ucítila, jak se jí krev hrne do obličeje.

»To neuděláte!« vykřikla vášnivě. »Leda byste se pokusil použít násili jako Stone. Pak jsem se dostala jenom z deště pod okap.«

Neuvědomil si okamžitě trpkost jejích slov. Když to pochopil, měl pocit, jako by ho udeřila.

Ruth zatím vystřízlivěla. »Odpusťte... mi, Adame,« řekla. »Nemyslela jsem to tak. Jsem jako divoká šelma. Chybí mi ženská měkkost, která by dovedla ocenit vaši laskavost váš smysl pro domnělou povinnost... Chtěla jsem jenom říct, že mě nemůžete odvézt zpátky domů.«

»Odvezu vás tam.«

»Ne!« bránila se zuřivě. Vědomí vlastní slabosti ji dohánělo k zoufalství.

»Rád bych vám ušetřil zbytečnou bolest, Ruth,« řekl a sklonil se k ní. »Potřebujete se v klidu doma vzpamatovat z tohoto bláznivého výletu.«

»Vy mě chcete něčeho ušetřit? To nechápu. Jak jste to myslel?«

»Mohu vám dát slovo na to, že je v mé moci změnit vaše rozhodnutí.«

»Nepřijímám ho.«

»Nevěříte mi?«

»Nemohu. Nevěřím... Nikomu se nepodaří mě změnit.«

»Odmítáte se vrátit domů?«

»Odmítám. Rozhodně.«

»Zklamala jste mě. Doufal jsem, že budete rozumnější. Že odpovědnost a šlechtnost ve vás ještě docela neodumřely.«

»Nezáleží mi na tom, v co jste doufal a co jste našel,« řekla podrážděně a zatrpkle. Ale uhnula pohledem, protože nesnesla soucit, který viděla v jeho očích. »Vím, že za nic nestojím. Pokud se ve mně ještě objeví záblesk něčeho dobrého, za okamžik stejně zmizí. Dovedte mě k nejbližší osadě a dál se o mě už nestarejte.«

»Ne. Vy se vrátíte domů!« zahřměl. Otočil se k ní zády a něco hledal pod halenou. Zaslechla cinkání zlatých mincí. Když se k ní obrátil, byl bledý. Vložil jí do ruky jakýsi předmět.

»Podívejte se dovnitř,« řekl.

Držela v dlani oválný medailon z těžkého zlata, vyhlazený stálým nošením. Třesoucími se prsty se jej pokoušela otevřít. Krev se jí valila do srdce. Náhle se rozevřel a objevila se miniatura, na které byly dvě tváře.

»Maminka... a já!« vydechla Ruth.

Adam mlčel. Matčin krásný obličej vzhlížel k Ruth. A její vlastní dětská podoba. Jaké byla hrdé a nezkrotné dítě! Obrázek byl malován ve Filadelfii a jí bylo tehdy čtrnáct. Připadalo jí to jako věčnost. Vrátila se pohledem k milovaným rysům ztracené matky. Ale oči se jí zamlžily tak, že neviděla, z očí jí vytryskly proudy slz a kanuly na rozevřený medailon.

»Kde jste to vzal, Adame?« zašeptala.

»Dala mi to vaše matka,« odpověděl.

»Kdy?«

»V červnu to bude osm let.«

»Proč vám to dala?« pokračovala Ruth, otírala si slzy a snažila se ovládnout.

»Ale to už je příběh vaší matky.«

»Tak mi ho, prosím vás, povězte... hned teď.«

Usedl vedle ní tak, aby se jí mohl podívat přímo do očí.

»Starý přítel, zlatokop, který se jmenuje Dismukes, mi před mnoha lety vypravoval, že se v Death Valley usídlila jakási podivná dvojice. Jsou to prý jemní lidé, nezpůsobilí k tvrdému životu v poušti, a jsou patrně vydáni na pospas smrti. Byl jsem zvyklý pomáhat lidem, které poušť tak či onak ohrožovala. Vydal jsem se tedy do Údolí smrti.

Ty dva nešťastníky jsem tam našel. Živořili v ubohé chatrči, která stála v úbočí zvětralého skaliska, nejstrašnějšího skaliska v celém tom údolí zkázy. Žena byla neobyčejně krásná a křehká byla to Magdalena Vireyová, vaše matka. Muž byl její manžel.«

»Otec,« zašeptala Ruth.

»Viděl jsem okamžitě, že nejsem vítán, ale přesto jsem se rozhodl, že tam zůstanu a pokusím se vaší matce pomoci. Vireymu jsem nerozuměl. Myslím, že byl pološílený. Odvlekl svou ženu na nejpustší, nejodpornější, nejztracenější místo na světě, jen aby byla z dosahu jiných mužů. Miloval ji tak šíleně, že ji nenáviděl. Mužská žárlivost dovede být strašná způsobila celé to neštěstí. Vaše matka Vireyho nikdy nemilovala, přiznala se mi, že mu byla nevěrná. Pak s ním dobrovolně odešla do Údolí smrti a přijala veškeré odříkání a týrání, kterému ji vystavil. Měla velkou duševní sílu. Ale světskou mysl, jež o všem posměvačně pochybovala.

Pro mě to byl nejkrutější a nejnebezpečnější úkol, jaký si na mě poušť vymyslela. Nepodařilo se mi vaší matku přemluvit, aby opustila Death Valley. Zapřísahala se, že tam zahyne, jestliže si to Virey přeje. Žádná žena v tom údolí nemůže přežít léto. Dny sálají a příšerný půlnoční vítr pálí jako oheň. Věděl jsem, že je odsouzená k smrti, ale přesto jsem bojoval ze všech sil. Měla bystrou hlavu a podařilo se mi v ní probudit zájem o Death Valley. Postupně se její zdravotní stav zlepšil, přibývalo v ní sil. Naučila se milovat vznešenost a velebnost toho děsivého místa. Virey jenom přihlížel a nedůvěřoval mi. A se zaujetím naslouchal valicím se kamení a dunícím skalám, které co chvíli zvěstovaly blížící se lavinu. Byl bych ho zabil, ale nemohl jsem to udělat kvůli vaší matce.

Vypravoval jsem jí všechno, co jsem prožil. Všechno, co jsem se dověděl o poušti. Podařilo se mi zachránit v ní duši. Jenomže přišel červen a s ním nesnesitelná vedra.«

Ruth naslouchala jako očarovaná, prsty zatínala bolestivě do dlaní. Viděla, jak se Adamovi přehnal přes obličej temný stín. Na okamžik pronikla jeho maskou a zahlédla stopy utrpení.

»Ve dne peklo, v noci pekelný vítr. To už jsem o vaší matku zápasil se smrtí. Jedné noci jsem se domníval, že umírá. Ale ráno se probudila, sundala z krku tenhle medailon a dala mi ho, aby zpečetila své poslední přání.

Nemohl jsem už déle snášet pohled na její trápení. Rozhodl jsem se, že Vireyho buď zabiju, anebo odvezu vaší matku a jeho ponechám osudu. Jednoho rána jsem se vypravil pro své osly. Na zpáteční cestě jsem zaslechl praskání skal. Hnal jsem se do údolí. Spatřil jsem Vireyho, stál nahoře na útesu a valil dolů veliké balvany. Kličkoval jsem mezi nimi a letěl k chatrči, abych vaší matku vyvedl. Ale vtom se s třeskotem uvolnila lavina. Vaše matka vyběhla. Nemohl jsem ji zachránit. Sám jsem se jen tak tak stačil v poslední chvíli vyšplhat na vysoký útes. Lavina, která unášela Vireyho, se řítila se strašlivým řevem. Šedá masa kamene a prachu, snášející se jako mrak, zahalila vaší matku a odnesla ji pohřbila je navždy.«

Hluboký hlas zmlkl a Ruth cítila, jak se v ní naráz uvolňují všechny potlačované city. Klesla Adamovi na rameno, srdce jí pukalo bolestí, z očí jí proudily slzy.

»Panebože! To je strašné!« vzlykala. »Maminka moje maminka. Věděla jsem, že se jí stane něco hrozného... otec k ní byl krutý. Nenáviděla jsem ho za to... Moje zlatá maminka, tolik mě milovala je mrtvá a pohřbená a já nikdy neuvidím její hrob!«

»Tam nikdy nesmíte jít, Ruth,« řekl Adam.

»Údolí smrti! To místo mě pronásledovalo od té chvíle, kdy jste o něm mluvil v Santa Isabele... Ach bože, byl byste ji mohl zachránit!«

»Proti její vůli, Ruth. A to jsem nemohl udělat. Až pak ke konci jsem to chtěl udělat.«

»Adame, vy jste ji miloval,« zašeptala Ruth.

»Zpočátku ne, ale potom jsem ji miloval.«

»Konečně je to tu uzel, který mě svíral v prsou, se uvolnil. Byl to strach příšerný strach. Změnil se v bolest, která zabíjí.«

»Nezabíjí, jenom mění, Ruth. Povznáší,« odpověděl.
»A mamínčino poslední přání?« zeptala se chvějícími se rty.
»Platilo vám, Ruth. Vaše matka mě prosila, abych vás všude hledal, a až vás najdu, abych vás ochránil před podobným osudem, jako měla sama. Domnívala se, že když mě miluje ona, budete mě milovat i vy. Budete jí prý v mnohém podobná. Budete mít všechny její slabosti, ale bude vám chybět její síla. Zdědíte její prudké touhy a vášně, ale nezdědíte vůli jim čelit.«
»To je svatá pravda,« řekla trpce Ruth.
»To bylo poslední přání vaší matky. Svěřila mi vás.«
»Ale proč jste mi to, proboha, neřekl v Santa Isabele?« zeptala se Ruth.
»Protože jsem myslel, že jsem zabil bratra a že jsem mimo zákon.«
»Co na tom záleželo? Byla bych s vámi odešla třeba na konec světa... Teď už je pozdě pozdě!«
»Na to je bohužel pozdě. Ale na ostatní věci ne.«
Ruth se od něj odtáhla a vstala. »Splním mamínčino poslední přání, i když vím, že budu ztracenější než kdy předtím,« odpověděla. »Odvezte mě, kam chcete.«
4

Merryvale je přivítal pokřikem: »Všechno je sbalené, mohli bysme klidně vyrazit. Co bude s Butchem?«
Butche na noc vypráhl a přivázal k vozu. Bylo vidět, že přecházel, ale jakmile se objevil Merryvale a odvázał ho, strnul, jako by ho uštkl had.
»Ta zatracená potvora se člověku nepodívá do vočí,« poznamenal Merryvale.
Adam si z vozu přinesl dlouhý černý kožený bič, kterému vozkové říkají černý had. Složil si ho v ruce dvojmo, obešel mezka a zastavil se před ním asi ve vzdálenosti deseti stop. Stál a díval se umínutému zvířeti upřeně do očí. Situace byla napínavá pozná Butch Adama, nebo nepozná?
Adam roztočil bič nad hlavou a točil rychleji a rychleji, až bič svištěl.
»Hola, Butchi!«
Adamův hromový hlas naplnil kaňon. Byl tvrdý, zvukný, děsivý. Pak Adam vyskočil a strašlivou silou bičem šlehl. Prásklo to jako výstřel z pistole.
Butch zařval a poskočil, jako když do něj střílí. Bič ho švihl do levé přední nohy těsně nad kotníkem. Okamžitě se tam vyboulil obrovitý šrám. Butch vydal další zvuk, který se podobal vzdechu. Pak dokulhal k Adamovi a položil mu hlavu na rameno.
»No tak vidíš, ty starý podvodníku. Přece jenom jsi na mě nezapomněl,« řekl Adam a tahal mezka za šedé uši.
Butch uvolnil svaly, očividně se chvěl.
»No to má teda podržte,« řekl Merryvale, škrábaje se na šedé hlavě. »Něco podobného jsem v životě neviděl.«
»Mezek má jediné citlivé místo,« odpověděl Adam. »Vsadil bych se, že za tu dobu, co jsme se neviděli, ho tam nikdo nepraštil. Tak a teď můžeme vyrazit.«
Adam hodil bič zpátky do vozu, odvedl Butche k druhému mezkovi a zapřáhl ho. Za chvíli byli připraveni k odjezdu.
»Pojďte, Ruth,« řekl Adam.
Nevzpírala se, vykročila k vozu a Adam jí pomohl nastoupit.
»Ty budeš kočírovat, Merryvale. Já půjdu s osly napřed,« rozhodl Adam, otočil se a odešel.
»No to bude legrace,« řekl Merryvale, když se pracně vyšplhal na kozlík. »Nejsem zrovna žhavý do mezků. Snad to zvládnu. Počkejte, Ruth, dám vám za záda svůj kabát. Sedačka je kapánek tvrdá. Tak... hyjé!«
Adam s oběma osly krácel už před nimi.
Znovu ven z úzkého zlatostěnného kaňonu do otevřené pouště!
Pohled na stříbrně pruhovanou poušť, která se jednotvárně rozprostírala do nekonečna, udeřil Ruth nemilosrdně do očí.
Ale za chvíli ji vypudila ze svého vědomí a poddala se smutku. Konečně tedy ví, co se s maminkou stalo. Tajemství, nejistota, strach jednou provždycky skončily. Uvědomovala si plně velikost té tragédie. Četla mezi řádky příběhu, který ji vypravoval Adam. Věděla, že ji chtěl šetřit. Ale pravda se jí zjevila obnažená v celé své hrůze. Snažila se ji pohrbit tak hluboko, aby už nikdy nevyšla na světlo. Se skloněnou hlavou, zakrytá závojem, tiše truchlila. Hořkost nenahraditelné ztráty a smutná vzpomínka na ztracenou lásku ji naplnily svíravou bolestí a uvrhly ji do temné beznaděje. Cítila pomalý tlukot srdce, zemdlý tep. Myslela na maminku a modlila se, aby unikla jejímu osudu, neblahému dědictví krve. Ta myšlenka ji postupně přivedla zpátky do skutečnosti.
Když začala znovu vnímat své okolí, měli už písečné pláne dávno za sebou a blížili se k okraji rozlehlé nížiny v Jižní Kalifornii.
Viděla, jak se po nekonečných stupňovitých svazích pohybují tři postavy, kmitavě rozmazané závoji vedra Wansfell se svými osly.
V dálce se od zářícího pozadí odrážela zelená skvrna oáza Lost Lake. Ležela na úpatí písečných schodů, těch, které Ruth neustále pronásledovaly. Ve své skleslosti trpěla utkvělou představou, že tyto osudné stupně nikdy nepřekona, nikdy nedosáhne svobody. Nad písečným dnem zmizelého jezera se třpytily vzdušné přeludy a zvedaly se povlaky

bílého prachu. Dál pokračovala zvrásněná poušť, již v dálce přetínala klikatící se řeka Colorado, a za ní se zvedaly holé, barevné kopce Arizony, které se kupily v strašidelná pohoří.

Nad tím bezútěšným obrazem se klenulo měděné nebe, většinou jen oslňující, oslepující světlo, příliš prudké pro lidský zrak. Ráno už pokročilo a slunce plálo naplno. Ruth cítila, jak jí vedro propaluje rukavice a plášť. Ale ve srovnání s letními vedry byl den vlastně snesitelný, nefoukal pisek a nezvedal se prach.

»Urazili jsme už pěkný kus cesty,« řekl Merryvale, který čas od času učinil pokus vytrhnout Ruth z hrobového mlčení.

»Myslím, že až Adam dojde k těm palo verdes, k těm stromům, dá voslům voddech. Jenomže pro nás je to ještě moc daleko, až tam dorazíme, budou už nejspíš fuč.«

Ruth, pozorovala temnou postavu, která i na tak velkou vzdálenost byla nápadně vysoká. Wansfell vstoupil znova do jejího života. Milostná muka, která prožila v Santa Isabele, se nejspíš taky vrátí.

»Povězte mi něco o něm,« vyzvala náhle Merryvale.

»Myslíte o Adamovi? Vo tom můžu mluvit do večera a přitom neznám ani setinu jeho života.«

»Kolik je mu let?« zeptala se Ruth.

»Když se poprvé vobjevil v Picachu, bylo mu rovnejch vosumnáct. A to bylo přesně před vosumnácti lety,« odpověděl Merryvale.

»Teprve šestatřicet!« zvolala překvapeně Ruth. »To je ještě docela mladý! Věděla jsem, že není starý, ale... Byl v Picachu? To je někde blízko Yumy, ne?«

»Jo, asi tak dvacet mil nahoru po řece. Vidíte támhleto purpurový pohoří? Ten malej černej vrchol je Pilo Knob. To vostatně musíte vědět, když jste byla v Yumě. No a Picacho leží nalevo vod něj.«

»Ano, vidím. Jak je to daleko?«

»Řek bych, že vzdušnou čarou tak sto mil. Picacho to znamená vrchol. Tábor zlatokopů ležel přímo pod horou. Když se tam tehda vobjevil Adam, bylo tam rušno. Dneska je to vopuštěná, zapomenutá díra.«

»A tam si Adam myslel, že zabil bratra?« pokračovala Ruth.

»Jo, tam v Picachu,« odpověděl zasněně Merryvale a popohnal mezky.

»Ale proč si to myslel? Co se vlastně stalo?«

»Žádnej Kain a Ábel, Ruth,« odpověděl Merryvale. »Ale jestli chcete poslouchat, tak vám povím něco vohromnýho a smutnýho. Byl jsem první, kdo se v Picachu s Adamem seznámil. Přijel z Ehrenbergu dolů po řece ve člunu. Jak jsem na něj kouknul, věděl jsem, že před něčím utíká. Byl to tehdy kluk jako buk, náramně krásnej, kapánek moc jemnocitnej. Ujal jsem se ho a myslím, že jsem do něj zasel semena, který přinesly ovoce. Dostal práci v dole a ubytoval se v domě jednoho Mexičana. Jakkap se jmenoval? Ara Arallanes. No a ten Arallanes měl nevlastní dceru, jmenovala se Margarita, a byla to prohnaná holka se španělskou krví jako vomanný víno a s vočima, který spalovaly. Políčila si na Adama, cíhala na něj ve dne v noci. Byl sám, toužil po blízký duši, a tak se s ní brzo zaplet. Margarita byla po mužskejch posedlá. Chudák Adam, byl příliš dobrej a počestnej. Myslel si, zeji musí ochraňovat a dokonce se s ní voženit.«

Merryvale se na chvíli odmlčel, zabloudil pohledem k temnému rudému pohoří na obzoru.

»No a pak přijela jednou po řece loď. Přivezla řúru lidí, mimo jiný taky Adamova bratra. Byl to fešák, jakej se nevidí! Byl trochu starší než Adam a taky mužnější. A hroznej padouch. Dívkej život Západu s ním udělal svý... No a narazil rovnou na Margaritu a vsadil bych se, že ho nestálo moc námahy ji dostat. Namáhala se možná víc než on. Arallanes to za tepla řek Adamovi a já se nachovej k tomu, když je Adam přistihl na lavičce u řeky. Nic mi tehda neušlo a Adama jsem měl rád. No a páni bratři si to kvůli hezký malý couře pořádně rozdali. Ta musela bejt štěstím bez sebe. Adam ji chtěl zachránit, věděl, jak bratr zachází s ženskejma. Bylo mu asi všelijak. Brácha nemoh pochopit to ochranný stanovisko. Nakonec prasklo, že má Adam s tou profláknutou courou počestný úmysly. Chudák malej, byla z toho vostuda jako řemen. Bratr nestačil žasnout, že moh Adam takový holce naletět, a začal se z toho okamžitě dábelsky radovat. Von totiž Adama nenáviděl. To mi bylo jasný jak facka. A donutil Margaritu, aby Adamovi na místě dala kvinde.

Večer jsem zašel do tábora a do herny. Seděl tam Adam a pil. Byl tam taky jeho bratr, hrál a prohrával. Měl s sebou kamaráda, šerifa, a tahali z Adama prachy. Ale Adam řek, že už nic nedá. Pozdějc jsem se dověděl, že ho brácha okrad o většinu peněz, který jim zanechala máma. No a padlo pár vostrejch slov, Adam bratrovi jednu ubalil, že přelít přes stůl. V životě jsem neviděl nikoho tak zblednout. Nenávist, kterou celej život k Adamovi choval, z něj vyrazila jak rána z pistole. Ale vypadal přitom, lotr, nádherně. No a vylíčil nahlas celý herně, jak pitomec Adam naletěl španělský couře. Řeknu vám, bylo tam ticho jak v kostele, když líčil, jak mamínčin mazánek, čistý chlapeček, vzorný žáček se zabouch do matrace celýho tábora. A nakonec zařval na Adama: Táhni už k čertu s tou svou proradnou bělounkou dušičkou! Kdyby to tak věděla máma." A Adam, hluboce zraněnej, vodpověděl: Jestli řekneš o matce ještě jediný slovo, tak tě zabiju." A ten lump spustil, a bylo to horší než předtím. Adam vytrh pistoli, ale šerif mu ji vyrazil z ruky. Pak se bratři do sebe pustili v zoufalým boji o pistoli. A ta ve rvačce spustila. A krásnej lotr se svalil na stůl a po bílý košili se mu rozleжала velká rudá skvrna. Vypadal, jako že má smrt na jazyku. Šerif zařval na Adama: Za tohle budeš viset!" No a Adam uprch.« Merryvale se znovu odmlčel, Ruth cítila, jak v ní napětí povolilo, nabrala zhluboka dech.

Merryvale napřáhl snědou ruku.

»Vidíte támhleto zvrásněný hnědý pohoří? Říká se mu čokoládový hory. Někde mezi nima a Yumou západ Adam do pouště. Uběhnul míle. Byl polomrtvej žizní. Ale našel ho jeden zlatokop, jmenoval se Dismukes, a zachránil mu život. Představte si, že Adam za jedinej den ztratil sedumdesát liber! Na mou duši nekecám. Poušť ale co, vy víte sama dost dobře, jak dokáže všechno vysušit. Dismukes byl správnej chlap. Pochopil Adamovu situaci, vysvětloval mu, co je poušť že dělá z lidí buď zvířata, nebo bohy dal mu vosla a jídlo a ukázal mu, kterou cestou se má dát. Ted' pokračujte pohledem podél pohoří asi tak na polovic cesty. Vidíte zelenej flek?«

»Ano, vidím,« odpověděla Ruth, jakmile spatřila světlou skvrnu na hrozivě rudém pozadí.

»No, tak na tom místě založil Adam první tábor. Vosel mu tam shodil ranec do ohně a utek. Adamovi shořelo všechno, co měl s sebou. Byl v koncích. Vrátit se nemoh, tak šel dál. Na západním konci pohoří je oáza, v určitéch obdobích tam sídlí Indiáni. Adam tam došel. Jenomže Indiáni tam zrovna nebyli. Začal boj o život. Adam pomalu umíral hladem. Ptáků a králíků tam bylo málo a nakonec už žádné. Jed ještěrky a hady. A zeslábl tak, že se sotva plazil. Nakonec chtěl zabít chřestýše a sníst ho, ale upad a had ho uštknul. Naštěstí se vobjevili Indiáni a zachránili mu život. Žil s ním pak dlouho a naučil se rozumět životu v poušti.

To byl začátek Adamova putování. Výrost a poušť ho změnila. Říká se, že z něj udělala Orla. Ale dostal i jiný jméno Tulák Wansfell. Věděl, kde je v poušti zlato, ale nestál o něj. Držel se v odloučené pustině, jen málokdy navštívil doly, tábory nebo města na pobřeží. Zlí lidi a těch je v poušti požehnaně se naučili bát se ho. Byl vždycky na straně slabších a ztracených a těch je v poušti taky požehnaně stal se z něj obávaný mstitel, kterému se ruka nikdy nezachvěla. Mnohem rozdal smrt a byli to všechno lotři, podobný těm, co unesli Genii Lindwoodovou. No a tak se nakonec dostal do Santa Isabely.«

»To je hrůza! Tak příšerný život, a pro nic!« zašeptala Ruth.

»No, taky jsem si to myslel, ale pak jsem změnil názor. Adamův život v poušti by dokázal člověk těžko vypovědět, i kdyby ho dopodrobna znal. Já vám řek jen pár maličkostí, abyste si mohla dát dohromady vobraz. Že je to velký člověk, je jasné jako řeka. Řek vám, proč před vámi útek v Santa Isabely. A řekl vám, co pak následovalo, když měsíce strašně bojoval, aby se vás vzdal, aby se vovezdal spravedlnosti. Právě támhle v té oáze umřel před osmnácti lety málem hladem. Tam vybojoval zápas hodný vpravdového chlapa... Když se přišel udat, byl jsem v Picachu. No a byl jsem to já, kdo mu řekl, že je to všechno vomyl žádnýho bratra že nezabil. A vod té doby už jsem s ním zůstal. A za tu dobu, co se spolu protloukáme, jsem se toho taky dověděl dost o jeho dětství miloval bratra, kterej ho vodjakživa vo všechno vokrálal ví Bůh, že je to pro mě dostatečný důvod, abych litoval, že toho lumpa tenkrát nezabil.«

»Ale Merryvale! To, co říkáte to je strašlivě kruté!« zvolala Ruth.

»Co na tom? Adam je milej, laskavěj chlapec, mamčin miláček. A z celého srdce miloval bratra. A ten ho na voplátku nenáviděl. Odjakživa si přivlastňoval všechno, co Adam měl nebo chtěl. Hračky, cukroví, šaty, děvčata nakonec připravil Adama i vo čest. Když jejich maminka umřela, obětoval Adam celý svý dědictví bylo to malý dědictví aby bratra zachránil. Pořád v něj věřil, vydal se s ním na Západ. No a tam milej brácha propadal víc a víc kouzlu hráčskejch doupat. V Ehrenbergu kvůli tomu došlo mezi ním a roztržce a potom se servali v Picachu... No a po vosmnácti letech pekla se Adam támhle před námi plahočí s voslama...«

Merryvale skončil a pohroužil se do mlčení. Ruth si srovnávala v hlavě všechno, co se právě dověděla o podivném mužském přístupu k životu.

Mezitím dojeli k palo verdes, bledě zeleným stromům, jejichž kmeny a větve jsou lesklé, květy žluté. Wansfell už odstrojil osly, seděl ve stínu a čekal.

»Tady si chvíli odpočineme,« řekl, když dorazili, a vstal, aby Ruth pomohl sestoupit.

»Jak jste přežila cestu?« zeptal se.

»Docela dobře, jsem jenom trochu unavená,« odpověděla.

»Trochu se projděte, pak se tady posadíte a odpočínáte si. Nejhorší denní dobu máme teprve před sebou, myslím, že uděláme nejlíp, když ji přeskáame tady.«

»Tyhle palo verdes si pamatuji. Blížíme se už k Lost Lake, ne?«

»Zbývá nám asi deset mil. Ty urazíme za tři hodiny.«

Ruth odložila klobouk a kabát a šla se projít mezi stromy. Kromě palo verdes tam rostly ještě krásné, nepřístupné trnové koruny, kterým zlatokopové říkali kouřové stromy, protože z dálky vypadaly jako něžná oblaka stoupajícího modrého kouře. Místo samo bylo písčité koryto, suché jako troud, a sálaly z něj průzračné vrstvy vedra. Nikde nebylo živáčka, nezahlédla ani mravence, mouchu nebo včelu. Jenom v korunách stromů se dal tušit slabý bzukot.

Ruth se brzy vrátila k ostatním. Osli spásali ubohý plevel, mezci stáli nehnutě, se svěřenými hlavami. Merryvale ležel na písku. Adam zavedl Ruth k pohodlnému odpočívadlu, které vybudoval z ranců a příkrývek. S radostí si lehla. Obličej a ruce měla zpocené, tlak na prsou ztěžoval dýchání, hlava ji bolela. Jaká úleva trochu se natáhnout a zavřít oči!

Neurčité myšlenky se rozplynuly do prázdna, Ruth usnula.

Když se probudila ze siesty, necítila už ani bolest hlavy, ani tlak na prsou, jenom vedro ji trýznilo stejně jako předtím. Obrovské sálající slunce už postoupilo daleko na západ. Adam zavolal na Merryvala, aby přivedl osly, a začali znovu nakládat.

Pak přišel k ní. »Vím, jak vám je,« řekl. »Je to kruté. Strašně nerad jsem vás nutil, abyste se vrátila. Nejradši bych vás odvedl někam hodně daleko. Miluji vás, jako muži milují ženy. Ale jsem schopný i jiné lásky. Budu šťastný, když se mi podaří udělat vám vaše břemeno snesitelnější. Když dodržím slib, který jsem dal vaší matce.«

»Zahanbujete mě,« odpověděla se sklopenýma očima. »Ráda bych vám opakovala to, co jsem vám řekla v Santa Isabely. Jinému muži bych to řekla. Ale vím, že pro vás je to nepřijatelné, protože nejsem volná.«

Merryvale znovu vyjel do rozžhavené pouště, tentokrát jim mírný vítr vanul do zad. Zvedal tenké pruhy prachu. Adam šel opět napřed, ale nezískal velký náskok, protože cesta byla méně prašná a měla rychlejší spád. Daleko za písčitou kotlinou zářil široký pruh světlemodré vody, za ním se rýsovaly temné hory. Ruth občas rozhrnula závoj a vyhlédla, vnímala krásu a majestátnost obrovité rozlohy pouště i strmě členitého pohoří. Co se stalo, že najednou dokáže vidět něco jiného než pouhopouhou pustinu? Nešlo jí to z hlavy. A do jejích myšlenek se čím dál tím častěji mísil Adam Wansfell.

Hodiny mýjely, blížil se západ slunce, prach se usadil a vedro se zmírnilo. Ruth odložila závoj. Zelené stromy a nízké cihlové domky, ve kterých žili Indiáni a Mexičané, byly už zřetelně viditelné. Byly vzdálené asi tak míli, možná o trochu

víc. Choulily se pod velkou tmavou zelenou skvrnou, to byla dědečkova oáza. Zeleň zakrývala jejich dům. Ale brzy se také objevila čtvercová, bíle natřená budova překladová stanice.

Pohled na ni připomněl Ruth, co ji očekává. Pomyšlení, že se vrací k dědečkovi, ji naplnilo úlevou. Radost ze shledání bude taková, že se zapomene na útek. Myšlenka na Stonea a na manžela ji podráždila. Ale cítila jenom zvědavost, uspokojení a vzrušení. Posledních čtyřia dvacet hodin ji nekonečně vzdánilo od obou mužů.

Adam zastavil osly těsně před stanicí a čekal, až ho Merryvale dojede. Pak převzala vedení Ruth. Široké prostranství před stanicí bylo opuštěné. Zapadající slunce je zbarvilo červenavým nádechem, který ulpěl i na nízké budově.

Ruth byla ráda, že její návrat probíhá beze svědků. Předchozího rána odjeli se Stonem před úsvitem, to je rozhodně nikdo neviděl.

Místo, které z dálky připomínalo oázu, byl vlastně jenom široký živý plot z palo verdes, kaktusů a křoví, obklopující záhon zelené sítiny. Ležel o něco výš než překladová stanice. Voda z pramenu vtékala trubkou do kamenného žlabu.

»Tam bydlím,« řekla Ruth a ukázala na dům mezi stromy, postavený z cihel sušených na slunci.

»Co uděláme s vozem a s mezkou?« zeptal se Adam, když složil na zem její zavazadla.

»Nevím. Zatím je ohlídejte, pak uvidíme. Pojdte se mnou, Adame.«

Adam uchopil její zavazadla a následoval ji. Merryvale zatím odváděl mezkou ke žlabu, kam už žizniví osli ponořili tlamu. Jakmile se octli mezi stromy, Ruth zpomalila krok. Teplý vlhký pach zarostlého jezírka, ležícího pod pramenem, ji udeřil do chřipí. V korunách palo verdes bzučely včely a králíci se proháněli hustou zelenou sítinou. Ruth zahlédla tmavý neproniknutelný obličej dědečkova indiánského sluhy. Kromě zurčení vody se odnikud neozýval jediný zvuk. Cihlový dům byl dlouhý a nízký a po celé jeho délce se táhla veranda.

»Tak a jsme tady Adame,« řekla sípavě Ruth. »Podívejte se, do čeho jste mě přivedl zpátky pro zbytek života.«

Adam se bystře rozhlédl, spočinul očima na jezírku, obrostlém zeleným mechem a sítinou. Pak pohlédl přes živý plot na nekonečnou rozlehlou poušť.

»Vidíte zkresleně, Ruth,« řekl s úsměvem. »Je to oáza. Mě by tenhle pohled nikdy neunavil.«

»To snad nemyslíte vážně!« zvolala netrpělivě Ruth a spěchala podél domu. »Dědeček tu nikde není. Buď je na stanici, anebo mě jel hledat do Yumy. Posadte se, Adame, veranda je na vás trochu nízká. Tady je můj pokoj.«

Ruth otevřela šedé oprýskané dveře.

»Panebože,« povzddechla si. Je možné, že od jejího útoku uplynulo jenom šestatřicet hodin? Připadalo jí to jako věčnost. Postel byla tak, jak z ní ve spěchu vstala, přikrývka a prostěradlo ležely částečně na zemi. Pohlédla k oknu, bylo to jediné okno v celém domě. Pak se rozhlédla po barevných stěnách, indiánských přehozech, skromném nábytku, výklenku na šaty, odděleném závěsem. Přepadla ji náhlá tupá nevolnost.

Pak spatřila dopis, který nechala pro dědečka. Zřejmě ho nenašel. Sebrala dopis a vyšla ven.

»Adame, dopis, který jsem tu nechala, je neotevřený. Dědeček musí být hrozně vydešený, netuší, co se se mnou stalo.«

»Půjdu ho hledat,« odpověděl Adam.

»Jdu s vámi.«

Sotva vyšli, spatřila Ruth starého pána procházet brankou v živém plotě.

»Počkejte, Adame. Dědeček tamhle jde.«

Starý pán se blížil k verandě, zvedl hlavu a jeho unavený a ustaraný obličej se okamžitě rozzářil. Přidal do kroku byl to hubený muž, šedovlasý, ramena měl schýlená.

»Ruth!« zvolal rozechvěle. »Kde jsi, pro všechno na světě, byla?«

»Ale dědečku,« řekla a políbila ho na tvář. »Ty nevíš, kde jsem byla?«

»Ne. Včera u oběda mi Marta řekla, že nejsi ve svém pokoji. Polekal jsem se. V noci mě strašila myšlenka, že utekla do Yumy, jak jsi tak často vyhrožovala. Kdes byla, Ruth? A kdo je tento?«

Adam se zvedl a stál s hlavou skloněnou pod nízkým stropem.

»Dědečku, tohle je můj starý přítel Adam Wansfell... Adame, můj dědeček Caleb Hunt.«

Muži se pozdravili a podali si ruce.

»Wansfell... Wansfell?« opakoval Caleb Hunt přemýšlivě. »Nikdy jsem vás neviděl, to bych si vás určitě pamatoval. Ale slyšel jsem vaše jméno.«

»V poušti mě znají. Projel jsem ji křížem krážem,« odpověděl Adam.

»Dědečku, co ti řekl Hal Stone?« přerušila je Ruth, která chtěla mít vysvětlování už za sebou.

»Já jsem s ním nemluvil, Ruth,« odpověděl ušasle Hunt. »Jenom jsem slyšel, že před chvílí kulhal kolem stanice.«

»Já jsem s ním včera utekla,« pokračovala Ruth rychle.

»Prokristapána! Ruth tys utekla s Halem Stonem?« zvolal dědeček. »Tvůj muž ho zastřelí!«

»Nezastřelí, když mu všechno vysvětlím. Byla to jen a jen moje chyba. Řeknu ti to zkrátka. Jeli jsme a asi deset mil od pohoří začal Butch jankovatět a odmítl jít dál. Stone řekl, že musíme počkat a utábořit se tam. A začal té příležitosti využívat. Já jsem odmítla jeho návrhy a on se pokusil vynutit si své násilím. Naštěstí se náhodou objevili Adam s Merryvalem a zachránili mě. Adam Stonea okamžitě vyhnal, pak jsme tam přespali a ráno jsme vyrazili na zpáteční cestu.«

»Ze srdce vám děkuji, pane Wansfelle,« řekl obřadně a vřele Caleb Hunt a podal Adamovi chvějící se ruku. »Doufám, že to pro mou vnučku bude dostatečná lekce.«

»Už nikdy neuteču,« zašeptala Ruth.

»Že by naše holčička zmoudřela?« řekl Caleb Hunt a něžně Ruth objal. »To by bylo příjemné překvapení. Jak se vám to podařilo, pane Wansfelle? Ruth je umíněná jako ten Butch. Jak se vám podařilo pohnout s ním!«

»Jsme staří kamarádi,« odpověděl Adam. »Před osmi lety jsem s ním jezdil v Mojave.«

»Poslyš, dědečku,« zasáhla vzrušeně Ruth, »Adamovi se podařilo mě přesvědčit, protože znal dobře maminku. Prožil s ní a s otcem poslední týdny jejich života. Je to strašný příběh, ale musíš ho vyslechnout.«

»Cože?« zvolal Caleb Hunt. »Vy jste znal mou dceru Magdalenu?«

»Ano, pane Hunte. Poznal jsem ji v posledních tragických týdnech jejího života,« odpověděl Adam vážně.

»To je neuvěřitelné! Po tolika letech se konečně něco dovíme... Poslala nám Magdalena po vás nějaký vzkaz?«

»Medailón. Ukažte ho dědečkovi, Adame,« řekla dychtivě Ruth.

Adamova velká ruka vklouzla za odřenou halenu a náhle strnula.

»Kdo je ten muž?« zašeptal Adam tak tiše a napjatě, že k němu Ruth s údivem vzhledla. Zíral upřeně na pěšinu, v očích mu planul ocelový lesk.

Ruth pohlédla rychle jeho směrem a spatřila muže, který stoupal pěšinou. Zasmála se.

»Můj manžel,« řekla a vstala. Cítila, jak jí v žilách pulsuje krev.

Zaslechla Adamův chraptivý, tlumený výkřik a zahlédla koutkem oka, že se odvrátil a otevřenými dveřmi vešel do domu. Nechápala, co se stalo. Dědeček Adama následoval.

Dříve Guerde Larey vzbuzoval v Ruth nejrůznější pocity, ale ještě nikdy nebyla tak vyrovnaná a klidná jako teď.

Pozorovala, jak se k ní blíží krásný, velký, nebojácný muž, ve vysokých botách, s blyštivým opaskem, bez kabátu a prostovlasý. Zapadající slunce se třpytilo v jeho hustých světlých vlasech a na hezkém prostopášném obličej.

»Ruth!« zvolal a došel až k okraji verandy, naklonil se k ní a pohlédl jí velkýma hladovýma zelenýma očima do obličeje. V jeho pohledu se svářely radost, úleva, podezření i hněv.

»Tak ty ses vrátila,« řekl a podával jí ruku, kterou úmyslně přehlédla.

»Jak vidíš,« odpověděla.

»A kde jsi ksakru byla?« zeptal se.

»Do toho ti nic není,« odpověděla chladně. »Přestaň se mnou mluvit tímhle tónem, Guerde. To, co dělám, se tě v nejmenším netýká. A nepodaří se ti mě zastrašit.«

»Měl jsem strach. Nemůžu za to, že tě miluju,« odpověděl.

»Kdyby to byla pravda, měl bys smůlu,« řekla Ruth. »Ale ty jsi mě nikdy doopravdy nemiloval. Už to, prosím tě, jednou pro vždy skončeme. Týráš mě svými milostnými výlevy a já přitom moc dobře vím, jak žiješ.«

»Copak ty nikdy neuvěříš, že jsi mohla můj život změnit?«

»Ne. Jsi otrok svého sobectví, svých vášní,« odpověděla s pohrdáním. »V lásce v podnikání ve všem. I naše manželství bylo jen sázka a podvod.«

»Ruth, já ti přísahám při všem, co je mi svatý, že že se polepším když budeš doopravdy má žena,« řekl prudce.

»Obchod vrátím Huntovi. Odjedeme spolu z téhle prokleté pouště.«

»To nejde, Guerde,« odpověděla a sama žasla nad tím, že není s to ho litovat. Mluvil zřejmě naprosto vážně. »A jestli jsi přišel kvůli tomu, tak prosím tě...«

»Co si sakra myslíš? To jsem jen tak plácnul, když jsem tě uviděl,« odsekl vztekle. Jeho výmluvnost a prudkost ochabla. »Mladý Stone se tady všude chvástá, že jste utekli spolu. Rád bych slyšel, co na to řekneš, než «

»Nesmíš ho zabít, Guerde,« vykřikla Ruth zděšeně. »Nezaslouží si ani výprask. Byl už dost potrestaný. Všechno to byla má vina.«

»Je to tedy pravda?«

»Ano. Utekla jsem s ním. A dokonce jsem ho k tomu sama vyprovokovala. Koketovala jsem s ním, nechala jsem ho žít v domněnání... Nemám zkrátka žádnou omluvu. Nemohla jsem už prostě tohle místo snést. Chtěla jsem pryč.«

»Ty !« řekl a rty mu zbledly. »Šla bys s každým třeba i s Mexičanem jenom se mnou ne... Co se stalo? Stone má rozbitý obličej. Tvrdí, že ho kopl Butch, ale to je lež. Byla to mužská pěst. Či a proč?«

Ruth cítila, jak se k chlapci, kterého zahladla do krajnosti, nezadržitelně blíží neštěstí. »Nepodařilo se nám dojet k indiánské osadě. Butch zjankovatěl, odmítl jít dál. Museli jsme se na tom místě utábořit. Stone mě začal obtěžovat. Nedovolila jsem mu to. Ale měl plné právo očekávat, že mu to dovolím že mu dovolím dokonce mnohem víc. To musím ke své hanbě přiznat. Pak se pokusil použít násilí, zápasili jsme spolu a naštěstí se objevili dva muži a ukončili to za mě.«

»Jeden z nich praštil Stonea?«

»Ano. Ale «

»Kdo to byl?«

»Adam Wansfell, starý přítel, kterého jsem před lety poznala v Santa Isabele.«

»Wansfell to jméno znám. O jednom Wansfellovi jsem už něco slyšel. Veliký chlap přibližně stejně velký jako já?«

»Řekla bych, že je větší a štihlejší,« odpověděla Ruth.

»Je to tulák,« řekl zamyšleně Larey. »Potlouká se pouští a provozuje divné kousky. Tys ho poznala v Santa Isabele?... To bude jiný Wansfell.«

»Přivezl mě domů. Můžeš se přesvědčit, jestli je to ten, kterého myslíš.«

»To není důležité. Tys říkala, že Stone měl plné právo předpokládat, že jsi do něj zamilovaná a že mu to dokážeš!«

»Guerde, bylo by to ode mne vůči němu nespravedlivé, kdybych se k tomu nepřiznala,« odpověděla Ruth a cítila, jak jí plane obličej. »Neuvědomovala jsem si, jak výstředně a nezodpovědně se chovám. Teď už to vím.«

»Nechala ses od něj líbat?« otázal se hrozivě.

Odvrátila obličej, aby se vyhnula pohledu, ze kterého sršela žárlivost. Ráda by mu čelila, ráda by lhala. Ale nesvedla to.

»A já tě políbit nesmím!« zachřel.

Ruth ani tentokrát nenašla odpověď. Až když se otočil a odcházel, vzpomínala se a zavolala ho zpátky. Ale nevšiml si jí. Sestupoval rychle po pěšině a pak zmizel brankou v živém plotě.

Vzápětí se objevil dědeček. Vyšel z domu, jeho unavený obličej byl rozčilený, ruce se mu chvěly.
»On toho chlapce zabije, Ruth, nebo mu vybičuje duši z těla.«
»Hrozně se bojím,« odpověděla vyděšená Ruth. »Nemohl bys za ním dojít a přivést ho zpátky?«
»Zkusím to, ale nevěřím, že si dá říct.«
Ruth se rozpomněla na Adama, zvědavost a starost o něho přehlušily strach o Stonea a výčitky svědomí.
»Adame slyšel jste to? Proč jste odešel? Jednou se s ním stejně musíte setkat.«
Když nedostala žádnou odpověď, vběhla do pokoje. Ale Adama tam nenašla. Že by odešel zadním vchodem?
Zaslechla těžký vzdech. Adam ležel na dědečkově gauči obličejem dolů a zatínal ruce do polštářů. Jeho široká ramena se třásla. Ruth k němu přiběhla s bušícím srdcem.
»Co se děje, Adame?« zvolala a položila mu ruku na rameno. »Pro všechno na světě co se vám stalo? Byl to můj muž. Musel jste přece slyšet...«
»Není to mrtvé nikdy to nezemře,« přerušil ji.
»Co?«
»Má láska.«
»Ke mně? Ale Adame, jsem šťastná, že nezemřela. Chci, abyste mě miloval.«
»K vám ne, Ruth. K němu.«
Zvedl utýraný obličej, Ruth vedle něho klesla na kolena.
»Ne, to ne! Přece nemůžete mít rád Guerda Lareyho!« vydechla prudce.
»Je to tak, Ruth.«
»Proboha neříkejte mi neříkejte mi, čeho se bojím co cítím... Já vás nemohu milovat, Adame. Milovala vás moje matka... Neříkejte mi, že on je ten strašný bratr, který vám zničil život. Neunesla bych to. Nesnesla bych představu, že jste se dověděl, že jsem jeho jeho «
»Ruth,« řekl nešťastně. »Je to můj bratr. Ve skutečnosti se nejmenuji Wansfell. Jsem Adam Larey.«

5

Lost Lake klímalo v poledním červnovém slunci. Nad rozlehlou pouští se klenulo nebe podobné měděnému poklopu, až k obzoru, který se ztrácel v mlhavém oparu. Ze sálajícího písku stoupaly závoje vedra jako kouřová clona. Ve stínu cihlové zdi stál nehybný Indián. Na otevřeném prostranství před stanicí proháněl vítr písečné víry. Poušť žhnula, zakazovala hýbat se, zakazovala žít.

Merryvale se probíral ze siesty. Bydlel v opuštěném indiánském příbytku, což byl pouhý přístřešek z tyčí, otevřený po obou stranách a krytý palo verdes, Stál poblíž stanice a to se Merryvalovi hodilo. Adam sebral hned první večer osly a vytratil se do skalnatých zákrutů kaňonů rozprostírajících se nad Lost Lake. Ruth ho úpěnlivě prosila, aby odešel, aby se nestřetl s Guerdem Lareym Merryvale snadno uhodl důvod. Adam se už jednou v noci vrátil a sešel se s nimi a tuto noc měl přijít opět.

Merryvale si stlal úhledné lože na matraci z chrástí a přemýšlel. V posledních dnech byl stále zamyšlený, zaujatý svou oddaností k Adamovi i k Ruth, jejichž osudy se náhle tak podivně zkřížily. Žil v poušti už čtyřicet let. Miloval ji stejně jako Adam, jenomže se nevznášel v oblacích. Zajímali ho především lidé, kteří žili v poušti, viděl jasně jejich syrovost, živelnost, přirozenost. Odpovídala zákonům této vyprahlé, žhavé, opuštěné a drsné krajiny.

Jak tak seděl a přemýšlel, zaslechl náhle rachocení nákladních vozů. To mu připomnělo, že přijdou i pravidelné dostavníky, jeden jede z Yumy na sever, druhý míří k jihu. Lost Lake byla důležitá stanice, byl to jediný bohatý vodní zdroj na stomílové rozloze pouště, jejichž severních padesát mil leželo pod úrovní mořské hladiny.

Merryvale vyšel ven a potkal Indiána Jima, domorodce, jehož přátelství se mu podařilo získat. Tento Indián z kmene Coalmila vlastnil kdysi zdejší oázu, které zlatokopové dlouho říkali Indiánský pramen. Jim a jeho lidé žili v blahobytu, dokud pramen neprodali, byl totiž Mekkou každého, kdo cestoval pouští. Jenomže své bohatství promarnili, třeli teď bídu a pociťovali trpkost vůči majitelům stanice, obzvláště vůči Calebu Huntovi.

»Kolik přijelo nákladáků?« zeptal se Merryvale Indiána.

Ten zvedl osm prstů, pak ukázal na písečné pláně.

»Dostavník jede,« řekl.

Skutečně daleko ve skvrnitě šedé pustině se pod mračnem prachu pohyboval černý předmět.

»Je pěkný vedro, vid', Jime?«

»Je,« odpověděl Indián.

Merryvale zamířil ke stanici, kde se předháněli přepravci, prošel pod palo verdes a zastavil se u cihlového domku. Oslovil Mexičanku, která seděla ve stínu a šila šaty velice jasných barev. U jejích nohou si hrálo v písku tmavovlasé dítě s pletí připomínající hnědou slonovinu.

»Buenas tardes, señora,« pozdravil Merryvale. »Můžu zaskočit dovnitř?« Ukázal na otevřené dveře.

»Si, señor,« odpověděla, odkrývající bílé zuby.

Merryvale vstoupil. Na posteli pod oknem ležel mladý muž s přepadlým zarostlým obličejem a zapadlými očima.

»Tak jak se vám dneska vede, Stone?« zeptal se Merryvale.

»Je to peklo takhle tady ležet,« odpověděl Stone unaveně a pohyboval neklidně hlavou z jedné strany na druhou.

»Ještě to, potvora, bolí?«
»Bolesti jsou už menší. Ale to nesnesitelný vedro. Leje ze mě a bodají mě ty prokletý mouchy.«
»Hojí se to rychle,« řekl povzbudivě Merryvale. »Když jsem tu byl poprvé, měl jste celý víčka zadělaný vod much. Vlastníma rukama jsem vám z nich vytíral vajíčka a vy jste to vůbec nevěděli.«
»Jo, jde to docela rychle,« odpověděl Stone. »Ráno tu byla Ruth a taky to říkala.«
»Hm, vona tu byla Ruth? No, to je vod ní moc hezký.«
»Je hodná. Vyčítá si, že mě kvůli ní Larey postřelil. Jenomže já o její laskavost nestojím.«
»Neřek bych, že to celý je jen její vina, Stone. Podle toho, co jsem slyšel, jste trochu moc žvanil. Larey vás chtěl zabít spíš za ty řeči než za to, že jste útek s Ruth. A chybělo zatraceně málo, aby vás dostal. Měl jste štěstí, že v dostavníku, kterej zrovna projížděl, seděl doktor. Jinak z vás už bylo prima sousto pro supy.«
»Já nejsem nikomu za nic vděčný, Merryvale,« odpověděl zasmušile Stone.
»To pozoruju,« řekl Merryvale a v hlase zazněl chlad. »A co chcete dělat, až se zase postavíte na nohy?«
»To, co jsem dělal předtím, než do mě napálil olovo,« odsekl Stone.
»Prodával jste koně, trochu jste hrál, viděl jste trochu víc krve, než jste měl, a běhal jste za ženskou,« vypočítal Merryvale svým líným, protáhlým hlasem.
»Jo, a to je přesně to, co budu zase dělat.«
»Kromě toho posledního,« řekl Merryvale ostřeji. »Kdybyste měl rozum, výpad byste hezky rychle z Lost Lake. Ale jestli to neuděláte, tak si dejte aspoň poradit a nechte na pokoji Ruth. Lákala vás možná, koketovala, kroutila se, vrkala, předvedla zkrátka všechny hejble, jak to ženský dycky dělaly a budou dělat. Ale jít tak daleko, jak vy jste chtěl, to už nemohla, a když se vrátila, vzala všechno na sebe. U všech vám to žehlila a snažila se to vyžehlit i u Guerda Lareyho. Takže kdybyste byl držel jazyk za zuby, nebyl by vás Larey postřelil, ať je jak chce tvrdej. Ruth se zachovala skvěle, když vzala všechnu hanbu na sebe, jen aby vás zachránila. To byste měl uznat a nechat ji na pokoji.«
»Vy už patříte do starýho železa, Merryvale,« odpověděl Stone. »Neznáte ženský a tím míň Ruth Lareyovou. Je proměnlivá jako vítr. Přede jako kočička a za pár minut je schopná vám vyškrábat oči. Třeba mě bude chtít dostat zpátky, u ní se nikdy nic neví.«
»Řek bych, že nebude, chlapče,« odpověděl stručně Merryvale. »Ale na to musíte přijít sám. Když odmítáte radu člověka, kterej poust' zná jak svý boty a myslí to s várna dobře, tak si teda běžte hlavou proti zdi.«
Merryvale se zvedl a vyšel ven. Nabyl přesvědčení, že Stoneova láska k Ruth se změní v nenávist a že Stonea se stane nepřítel, kterého bude dobré mít na očích. V poušti bičované sluncem jsou lidské vášně bez hranic. Všechny přírodní živly působí na to, aby v lidech narůstalo to, co v nich je nejprimitivnější, a tak jsou přebujelá nenávist, chamtivost, závist, žárlivost, žádostivost jako puštěné ze řetězu. Merryvale věděl ze zkušenosti, že kdykoliv vypukne v poušti takhle zamotané drama, neskončí li přímo tragicky, musí narůst do strašlivých rozměrů, než svitne naděje na šťastné rozuzlení.
Na stanici nebylo ani stopy po ospalé dřímotě dne. Vládly tam lomozy, prach a hluk, vypřahali zpocené mezky, krabice, balíky a sudy skládali do skladiště. Pro mexické a indiánské dělníky to byla perná hodinka. Caleb Hunt stál u dveří, řídil uspořádání dodávek a vedl si záznamy v knize.
Merryvale se stáhl do stínu přístřešku, probíhajícího podél zdi, a hrál úlohu, pro kterou se rozhodl líného starého muže na odpočinku. Předstíral, že už ho nic nezajímá a přitom pozorně sledoval, co se kolem děje. Množství dodávek stále narůstalo – což samo o sobě bylo důležité znamení. Naslouchal také vozkům a obchodníkům, pozoroval Huntu a jeho spolupracovníka Dabba, který vypadal lživě. Ale především usiloval o to, aby zahlédl Guerda Lareyho. Jeden zaprášený vozka zastavil poblíž Merryvala, aby nabral dech a oťrel si zpocené obličej.
»Pěkný vedro, starouši,« prohodil.
»Mně připadá tak akorát. Ale přivezli jste pěknou kupu zboží, co?«
»No jo, chodí toho teď čím dál tím víc. Přístav je úplně přecpanej. Jestli to nevíte, tak zboží se teď do Yumy dopravuje po železnici.«
»Vážně, to jsou mi novinky. Železnice už vede až do Yumy?«
»Jo. A míří na sever.«
»Takže na těch řečech, co tu léta koloujou, nejspíš něco bude. A kudy teda vlastně povede?«
»Nic určitýho nevím,« odpověděl vozka. »Ale koleje budou muset položit mezi Čokoládový hory a písečný duny. Přes duny železnici vést nemůžou.«
»To teda nemůžou. Měli by ji dennodenně zavátou. Řek bych, že nejspíš položej koleje podél západního vokraje dun a přes údolí to vemou na sever touhle cestou.«
»Slyšel jsem, jak jeden železničář říkal, že Lost Lake je na trati,« odpověděl vozka a vyrazil na další cestu.
To byly mimořádně zajímavé novinky. Kdyby železnice na sever vedla údolím, půda by obrovsky stoupala v ceně. Merryvale si spočítal, že právo na vodu, které vlastní Hunt, znamená jmění. Guerd Larey se už dlouho pokouší je od Huntu koupit a Ruth říkala, že v poslední době nabízel vyšší cenu a nutil Huntu prodat.
Pak se přikodrcal dostavník tažený šesti koňmi, na nichž se spěkal prach a pěna, a vozka vypadal jako sněhulák.
»Tak jsme tu, hoši,« pokřikoval a trhal opratěmi. »Lost Lake čili nejpitomější zastávka na světě! Zdravím tě, Bille zdravím tě, Time. Jedeme směr peklo, na palubě dvanáct cestujících a jeden čert... Hej, Tony, postarej se o koně!«
Dveře dostavníku se otevřely, nejdřív se vyvalila mračna prachu a pak vystoupil vysoký muž v dlouhém šosatém kabátě. Měl tvrdý šedý obličej, krutý a vrásčitý, hranatou bradu a byl nápadný především strašnou jízvou, která mu zbyla místo levého oka.
Merryvale potlačil vzrušení – poznal Collishawa, šerifa, který byl před mnoha lety v Picachu společníkem Guerda Lareyho. Collishaw se moc nezměnil, jenom zešedivěl. Merryvalovi se vybavila v paměti rvačka mezi Guerdem a

Adamem. Viděl znovu Adama, jak couvá od smrtelně bledého Guerda, a náhle udeří strašnou silou Collishawa pistolí do obličeje. Collishaw si tohle poznamenání ponese až do hrobu. Ve zbylém oku planula krutost a nemilosrdnost. Z dostavníků vystupovali jeden po druhém a převážně mlčky ostatní cestující, unavení a špinaví. Byli to vesměs muži a jejich vzhled svědčil o tom, že žijí v poušti. Zašli do ubytovny, která sousedila se stanicí.

Merryvale si dobře zapamatoval, co o Collishawovi vypravovala Ruth. Měli s Lareym stejné zájmy, tvořili snad dokonce jakousi prodlouženou ruku. Collishaw navíc vlastnil jednu z nesčetných yumských heren. Merryvale sledoval, jak Larey rozpráhl paže na přivítanou a odvedl Collishawa k baru. Rozhodl se, že je bude sledovat. V nabitém výčepu se mu snadno podařilo se k nim přiblížit.

»Tak na to terno, Guerde,« řekl tiše Collishaw a pozvedl sklenici. »Dráha povede zaručeně přes Lost Lake.«

»No, to je zpráva,« zašeptal chraptivě Larey a rovněž zvedl sklenici. Rozzářil se, únava z vedra mu okamžitě zmizela z obličeje.

»Vím to bezpečně. Sehnal jsem důvěrný informace přímo od pramene,« pokračoval Collishaw. »Šéfové naschvál pustili mezi lidi, že dráha povede po východní straně údolí. Ale ve skutečnosti povede tudy.«

»To znamená, že musíme dostat Lost Lake, Salton Spring a Twentynine Palms... Tak na naši věc!« odpověděl Larey. Merryvale, který se skrýval za zády vysokého Texasana, se opatrně odplížil, nechtěl riskovat, že by mohl být odhalen v tak podezřelé blízkosti. Jakmile se ocitl v chodbě, zastavil se a číhavě vyčkával, aby včas zaujal místo, kde ho bývalý šerif nebude moci přehlédnout. Když Larey s Collishawem, oba očividně v nejlepším rozmaru, vyšli, potkali Merryvala, který jako by právě mířil do baru.

»Dobřej den. Kdepak jsem vás už viděl?« zeptal se přísně Collishaw a provrtával Merryvala svým jediným okem.

»Ani si nevzpomínám,« odpověděl Merryvale.

»Jste z Texasu.«

»To jo, to jste uhod. Svůj starej dobrej Texas nikdy nikde nezapírám.«

»Já zas nezapomínám obličeje,« pokračoval Collishaw. »Jakpak se jmenujete?«

»Moh bych se třeba jmenovat Jones, jenomže náhodou se nejmenuju Jones,« odpověděl vzpurně Merryvale.

Byl spokojený sám se sebou i se skutečností, že ho Collishaw nepoznal, a spěchal do skladiště, kde Hunt dosud přejímal a zapisoval zboží.

»Mám pro vás novinku, Hunte,« řekl Merryvale.

»Zdravím vás, Merryvale. Děkuju, hned vám budu k službám,« odpověděl Hunt.

Merryvale čekal v houstnoucím šeru a sledoval, jak hromada zboží roste. Skladiště bylo veliké a už teď bylo zaplněné téměř do poloviny. Než práce skončila, byla už tma.

»Je čas na večeři, Merryvale. Ruth vás ráda uvidí,« zval ho Hunt.

Merryvale se rozhodl mlčet, dokud šli podél skladiště, kde potkávali náhodné chodce a kde se temné postavy Indiánů opíraly o zábradlí. Ale jakmile zahruli za roh a zamířili k živému plotu, začal: »Dovázej sem teď hodně zboží, pane Hunte, co?«

»To ano. Máme dvojnásobný obrat, než jsme mívali.«

»A pro koho to zboží je?«

»Většina dnešní zásilky přišla na neznámá jména. Zarazilo mě to. Když teď mám čas se nad tím zamyslet, připadá mi to divné.«

»No to bych řekl. A něco vám k tomu možná napovím.«

»Tak to jsou ty vaše novinky?« zeptal se Hunt.

V houštině už byla tma, Merryvale musel napínat zrak, aby nesešel z úzké cesty. Horkým vzduchem se příjemně neslo zurčení tekoucí vody. Na severu zářilo v dálce světlo nad temným členitým obzorem. Došli k verandě, kde se v šeru rýsovala štíhlá bílá postava.

»Koho to vedeš, dědečku?« zeptala se svým měkkým hlasem Ruth.

»Merryvala, holčičko, pozval jsem ho na večeři.«

»Vyhlížela jsem vás celý den, Merryvale,« řekla Ruth, vzala ho za ruku a stiskla mu ji. »Jsem hrozně opuštěná. Dřív jsem chodívala alespoň dolů na stanici, teď jsem pořád doma.«

»Jdi a řekni Martě, aby si pospíšila s večeří,« požádal ji Caleb Hunt a usadil se. Rozepjal košili u krku, shrnul si vlasy z čela a vděčně přivítal slabý závan větru. »Tak a teď vyklopte, co víte.«

»Rek bych, že ten nadbytek zboží je pro lidi vod železnice,« řekl Merryvale.

Hunt se předklonil v židli tak prudce, že si toho vracející se Ruth všimla a zarazila se.

»Vaše víra v tuhleto oázu se potvrdila,« pokračoval Merryvale důrazně. »Dráha povede dovopravdy tudy.«

»To je skvělé!« zvolala Ruth a vklouzla za opěradlo Huntovy židle.

Hunt prudce vydechl. »Jak to myslíte, Merryvale?«

»Dostavníkem přijel Collishaw. A já výslech, jak říkal Lareymu, že má informace přímo od pramene.«

»Tak, tak! Vždycky jsem věřil, že to přijde... A co říkal Larey?«

Merryvale se předklonil a zašeptal: »Řek: Musíme dostat Lost Lake, Salton Spring a Twenty nine Palms.«

Hunt nesrozumitelně zaklel a klesl zpátky na opěradlo židle. »Vyjmenoval tři nejlepší oázy v údolí. Stanou se z nich důležité železniční stanice a možná města. Tady nahoře v údolí je velice bohatá půda. Nepotřebuje nic než vodu. Už vidím, jak se to tu zazelená a rozkvetě.«

»Měl jste lepší odhad než vostatní, když jste koupil Lost Lake, Hunte.«

»Ano a můj právní nárok je jasný. Vzal jsem Indiány do Yumy. Tahle voda je můj majetek a až umřu, dostane ji Ruth. Jednou bude bohatá.«

»Dědečku, prosím tě, vždyť jsi plný života a energie,« řekla Ruth. »Mám ohromnou radost, ale dělá mi to také starosti.

Když Guerd řekl, že musí dostat Lost Lake a ostání oázy, má určitě něco za lubem.«
» Vždycky je chtěl, Ruth. Stanice stojí na mé půdě, rozumíš? Vždycky mé vlastnictví zpochybňoval, ale Indiáni je mohou dosvědčit. Těch šest akrů, které mi patří, to je základ Lost Lake.«
»Radil bych vám, abyste se jich držel zubama nehtama,« dodal umíněně Merryvale.
»V téhle poušti platí jediné právo, příteli, a to právo silnějšího,« odpověděl Hunt.
»To je mi jasný. A proto musí nastoupit Wansfell.«
Merryvale si všiml, že se k němu Ruth prudce otočila, oči se jí rozšířily a planuly v šeru. Vztáhla k němu prosebně ruku.
»Já vám nerozumím, Merryvale,« řekl Hunt.
»To nic. Přeskočilo mi. Taký moc žvaním. Ale musel jsem vám sdělit novinky – dobrý i špatný,« odpověděl Merryvale omluvně.
Přesně v tom okamžiku je Indiánka zavolala k večeri.
Když Merryvale vstal, aby následoval hostitele, uchopila ho Ruth za ruku a zašeptala: «Neděste mě, proboha. Nezapomeňte, že mi Genie Lindwoodová vypravovala, jak umí Adam být strašný.»
Vstoupili do malé jídelny a ve světle lamp pozoroval Merryvale přes stůl Ruth. Začínala si získávat jeho srdce. Přátelství k Adamovi a dlouhé hledání probudily jeho zájem o Ruth. Byl už starý a světem protřelý, ale tak krásné a vzrušující stvoření v životě neviděl. Pružná plnoštíhlá postava, krásný nazlátlý krk, podlouhlý obličej s vykrojenými rudými ústy, jemně chřípí, veliké fialové oči, vlnitá zlatá hříva – pohled, který lahodí očím a zrychluje puls. Ale nebyla to jenom Ruthina krása, která mu vstoupila do srdce. Adam Ruth miloval, ale Merryvale věděl, že jeho vlastní dvornost není jenom odrazem přítelovy lásky. Byl sám sebou překvapen, s údivem cítil, že schopnost za něco se brát v něm dosud žije. Ruth se před ním věru nevyličila v zářivých barvách. A to, co se v Lost Lake dověděl od Indiánů, Mexičanů a těch několika bělošek, nic na jejím obraze nezměnilo. Merryvale si nicméně tvořil vlastní názor, předvídal, že poušť divoké dívčí sklony promění možná v ušlechtilé vlastnosti dospělé ženy.
Po večeri se znovu odebrali na verandu, Hunt s nimi chvíli rozprávěl, pak odešel za svou prací na stanici.
»Bude lepší, když půjdeme odtud,« řekla Ruth. »Sem by mohl někdo přijít.« Odvedla Merryvala k zadní straně domu, pak stoupali po cestě k temné houštině, kde se ve stínu palo verdes skrývala lavička.
»Až bude přicházet – uslyším ho,« zašeptala Ruth a zhluboka se nadechla.
»Zašel jsem dneska za Stonem, Ruth,« řekl Merryvale tiše. »Řek mi, že jste u něho byla.«
»Ano, šla jsem ho navštívit, donesla jsem mu nějaké ovoce. Bylo mi ho líto. Když jsem ho viděla v zakrvácených obvazech, bledého se zapadlými očima, přepadly mě výčitky svědomí.«
»To vás velice šlechtí, ale radši tam už nechodte. Bude lepší, když se mu později budete vyhýbat. Je to ničema, Ruth, nezaslouží si váš soucit.«
»Vidím, že už mám dva ochránce,« zasmála se Ruth. »Ani nevíte, jak potřebuju, aby mě někdo vedl a pomáhal mi.«
»Já se vo to rozhodně pokusím,« odpověděl Merryvale.
»Tady je hrozně těžké žít. Ustoupila jsem. Podřídila jsem se Adamovi. Ale neuvědomovala jsem si, co mě čeká. Jsem uvězněná, obklíčená pouští. Snažím se pracovat, čist, spát, ale nic se mi nedaří, u ničeho nevydržím. Ve dne praží slunce a ať pohlédnu kamkoliv, všude je nekonečná jednotvárnost téhle pustiny. V noci neustále slyším pramen dědečkovu životní šanci. Pronásleduje mě i ve spaní. Pak nastane mrtvé ticho. A potom vítr. Truchlivý vítr, který roznáší písek a skuči ve větvích. A jsem sama – pořád sama. A mám pocit, že zešílím. Konečně noc začne šednout a pak ten příšerný růžový rozbřesk.«
Merryvale se zoufale snažil najít nějaké povzbuzení, nějakou útěchu.
»Ale žijou tady lidi, který vás milují, Ruth,« naléhal. »Váš dědeček a Adam... a nakonec – já.«
»Vy, Merryvale?« odpověděla užasle. »Jste na mě strašně hodný. A já si připadám strašně bezcenná, neužitečná, bezmocná. Nepatřím sem. Právě dneska mi táhlo hlavou plno myšlenek, kterými jsem se vám zpronevěřovala. Kdybych to aspoň nevěděla! Dřív jsem si to buď neuvědomovala, nebo mi to bylo jedno. Teď cítím jinou nespokojenost. Já –«
»Poslouchejte,« přerušil ji šepem Merryvale, »Zdá se mi, že slyším kroky.«
»To je Adam,« zašeptala Ruth.
»Jo. Poznám jeho krok.«
Merryvale prošel podél houštiny a proklouzl otvorem do pouště. Spatřil vysokou postavu, která se rýsovala na temném pozadí. Vykročil k ní. Oba přátelé se setkali mlčky, Merryvale provedl Adama houštinou k místu, kde čekala Ruth, jejíž bílá postava zářila ve světle hvězd jako mramor.
»Adame?« zašeptala, vstala a šla mu v ústrety.
»Ano, Ruth,« odpověděl.
Podali si ruce. Merryvale pochopil, že na něj zapomněli.
»Ruth, miláčku, tohle se mi nelíbí,« řekl Adam velice tiše.
»Co se vám nelíbí? Že mě zase vidíte?«
»To ne. Ale že se scházíme tajně.«
»Nemůžeme se scházet jinak. Bojím se, abyste nepotkal svého – mého – Guerda Lareyho. Nemohl byste se tomu vyhnout. A ta představa mě děsí.«
»Chápu. Netoužím potkat Guerda a nechci, aby on nebo kdokoliv jiný věděl, že se scházíme. Ale přesto –«
»Musíte sem chodit, Adame. Kdybych nevěděla, že přijdete, byla bych tenhle den snad nepřežila.«
Nebylo třeba k tomu ještě něco dodat, ale Merryvale se rozhodl, že promluví, aby si dokázal, kam této noci dospěla jeho oddanost.
»Musíš sem chodit, Adame, i kdybys nechtěl, a ty navíc chceš. Dole na stanici se chystá peklo. Sedí tam Collishaw a Larey.«

»Collishaw?« řekl Adam. Vyšli s Ruth ze stínu a přistoupili těsně k Merryvalovi.

»Jo. Poslechni, kamaráde,« spustil Merryvale a důrazným šepotem vyličil to málo, co viděl a slyšel, a připojil veškeré své dohady. »Jsem dost starej na to, abych doved tyhle chlapy odhadnout. A víš, co cítím k tobě a k Ruth. Prohlíd jsem Lareyho! Když pozved sklenici, pil na to, že mu co nevidět bude patřit Lost Lake i kráska, kterou právě držíš za ruku.«

»O oáze nerozhoduji, ale Ruth nedostane nikdy,« odpověděl Adam.

»Živou ne,« řekla Ruth. Byla bledá a v očích jí záplaty hvězdy, když vzhledla k Adamovi.

»Budu hlídkovat za křovím,« oznámil Merryvale.

»Nemusíš nás nechávat o samotě,« namítl Adam. »Kdyby nás náhodou někdo překvapil, byl bych radši, kdybys byl u toho.«

»Ručím ti za to, že vás nikdo nepřekvapí,« odpověděl Merryvale. »Vod toho mám snad voči a uši.«

Merryvale nehluchně proklouzl podél houštiny a vyšel na volné prostranství. Situace mu připadala zábavná, oživly dávno zapomenuté vzpomínky. V mládí miloval romantiku, dobrodružství a ženy. To, co tehdy prožíval, jako by se náhle promítlo do současnosti a vytvořilo jediný pevný řetěz.

Stál ve stínu a napínal oči i uši. V Huntově domě nehořelo ani jediné světlo. Indiánka zřejmě odešla dolů ke svým lidem, jak mívala ve zvyku. Hunt nepochybně pracoval na stanici. Obvyklé ticho, tak charakteristické pro Lost Lake, bylo tuto noc porušeno. Zvuk kroků, tlumených hlasů, které občas přerušil rezavý smích, světla vrhající záři na palo verdes to všechno jaksi nepříslušelo k osamělé oáze. Merryvale naslouchal zurčení, klokotání a šumění tekoucí vody. Huntův pramen! Oáza, kterou Indiáni prodali a teď ji zase vymáhají zpět, nikdy nevyschla. Proměnila se naopak v zlatý důl.

Merryvale tušil, kolik svízeli se vznáší nad oázou. Pamatoval nespočetné sváry, které vznikly kvůli vlastnictví pramenů.

Voda způsobila v poušti víc krveprolití než ostatní poklady. Larey a Collishaw se nezastaví před ničím, když budou chtít dosáhnout svého. Hunt odmítne prodat. Ti dva si vymyslí nějakou léčku, dluhy nebo dřívější nároky, a když jim to nevýjde, použijí drsnější způsoby. Indiáni Hunta nenávidí, ačkoliv on je chrání před hladověním. V Lost Lake žijí degenerovaní Mexičané a procházejí tudy proudy pobudů, bezejmenných krys pouště. Collishaw má bezpečné zázemí v Yumě a Larey má v rukou rozhodující vliv v přepravě. Merryvalovi bylo jasné, že Huntova situace je beznadějná.

Snažil se rozhodnout, jak má v té věci postupovat. Adama mohl přesvědčit pouze fakty. Ruth byla neznámá veličina, prudká, náladová, nestálá jako voda, ale možná, že by se dala přesvědčit snadněji. U ní se dá působit na city. Osud jednou rozhodl, že Ruth bude milovat Adama. Merryvale pozoroval, jak už na něm začíná být závislá, jak na něj soustřeďuje své myšlenky a city. Lituje ho pro jeho tragický, osamělý život, trápí ji další krutá rána, kterou mu osud uštědřil její muž je jeho bratr. Z toho všeho musí vyrůst láska možná tak velká, že zachrání Ruth duši.

Merryvale také chápal její strach. Nevyličila Lareyho podlost v plném rozsahu. Věděla, že ho Adam dosud má rád protože v Adamově velkém srdci je láska nevykořenitelná. Kdyby pro ni bratra doopravdy zabil, čekalo by ho bloudění ještě osamělejší a strašnější, než následovalo po domnělém zabití.

Merryvale se s jejím hlediskem neztotožňoval. Vždycky tajně litoval, že Adam toho hada, svého zelenookého bratra, nezabil a nevzal nádavkem jednookého zabijáka Collishawa, který už dávno měl viset.

Merryvale patnil ještě ke generaci původních pionýrů. Později viděl mnoho odlehlých končin, kde neplatily žádné zákony, a nekrvavé spory neměly v jeho očích žádnou váhu. Zprávy o Adamově slávě spravedlivého mstitele v poušti sbíral z každého dostupného pramene. Adam, aby zachránil svou vlastní duši před pádem, se rozhodl bojovat za ubožáky. Vyhledával a chránil nešťastníky a lidské bestie, zdeptané a rozložené pouští, které olupovaly a týraly slabé, mu jakoby osudově přicházely do cesty. Merryvale se z toho radoval. Byl totiž první, kdo Adamovi před osmácti lety objevil velikost zákonů pouště.

Merryvale přecházel ve stínu, sledoval ostražitě okolí a zároveň kul vlastní plán. V duchu měnil své síly s úskočností Collishawa a Lareyho, protože se rozhodl ubývajících sil svých posledních let zasvětit štěstí přátel.

Zvedl se noční vítr a sténal v houštině tajemný, zvučný, voněl pouští a pískem, dusil v sobě strašlivou sílu. Na nebi zářily hvězdy. Voda šuměla. A všude kolem spala poušť, černá, nezměrná, zadumaná, žijící podle vlastního nevyzpytatelného řádu.

Merryvale zaslechl tiché kroky. Bok po boku se k němu blížili Adam a Ruth.

»Musíme jít. Je už pozdě,« řekl Adam.

Ruth byla zavěšena do jeho paže, tiskla se k němu, mlčky k němu vzhlížela a výraz jejího obličeje byl ve světle hvězd dostatečně výmluvný.

Po chvilce ustoupila a obrátila se k Merryvalovi.

»Dobrou noc, příteli,« zašeptala, přidržela se lehce jeho paže a políbila ho na tvář měkkými chladnými rty. Pak seběhla po cestě a zmizela jako ledýň přízrak v šeru stromů.

»Panebože, co bych za to dal být znovu mladěj,« vzdychl Merryvale.

»Přát si to můžeš, ale víš, co je to platný,« odpověděl smutně Adam.

»Měl bys soka, Adame,« pokračoval Merryvale.

»Jdeme,« řekl Adam. Vykročili nehluchně do pouště. Adam nemluvil. Merryvale s ním držel krok, a když už byli dostatečně daleko od stanice, usedli na skálu.

»Tak co si vo tom myslíš, Adame?« začal Merryvale.

»Co si myslím? Zatím mám v hlavě naprostý zmatek,« zabručel Adam.

»Co chceš dělat?«

»Quien sabe?« odpověděl Adam a zhluboka vdechoval chladný vzduch.

»No jo, kamaráde, musím se přiznat, že jsem z toho taky celej pryč,« pokračoval Merryvale. »Ale musíme se do toho vobout. Kdy zase přijdeš?«

»Zítřka v noci,« odpověděl Adam.
»No dobrá,« řekl Merryvale trochu posměšně.
»Vím, že bych neměl. Ale mohl jsem odmítnout? Celý den se potloukám kaňonem, lovím králíky a sbírám dříví, jen abych něco dělal, proklínám samotu a hlavně bojuji s touhou vidět Ruth.«
»Vidím, že ti to konečně dochází. To jsem teda sám rád.«
»Co mi dochází?« zeptal se Adam, jako by náhle procítl.
»Začínáš konečně myslet na Ruth a ne jenom na její problémy. Pomáhat jí a zachraňovat její duši je samozřejmě důležitý, ale ona potřebuje mnohem víc abys ji miloval tak, jak si to každá ženská přeje.«
Adam se probral ze své strnulosti: »Proboha živýho, Merryvale, copak nechápeš, že nevím kudy kam?« zvolal naléhavě.
»To samozřejmě chápu. Pořád na to myslím. Ale ptám se tě – víš ty vůbec, že tě Ruth miluje?«
Adam po něm beskl očima. A udělal pohyb, jako by odsunoval něco těžkého.
»Jo, miluje tě,« pokračoval nemilosrdně Merryvale. »Eště to docela přesně neví, ale já to vím. Až na to přijde budeš nejpřekvapenější a nešťastnější člověk na světě, Adam.«
»Prosím tě, Merryvale, nenamlouvej mi to,« bránil se Adam. »Je to strašně těžké... Je to Guerdova žena... Nikdy bych nenašel sílu.«
»Sakra, človče!« vybuchl Merryvale, vyprovokovaný přítelovou bolestí. »Pusť už z palice tu pitomou myšlenku, že je Guerdova žena. Ruth přece není jeho žena. A nikdy nebyla... Já ti přísahám, že tě miluje. Tak ji snad příště konečně vobejmi, ne?«
Adam se vztyčil v celé své výšce.
»Má láskaje víc než tohle... Myslíš, že já bych mohl z Ruth udělat to, co se její matka obávala, že z ní udělají jiní muži?«
Merryvale mu položil ruku na rameno. »Nebudem se vo to hádat. Je to pěkný propletenec. Ale nemůžem Ruth nechat ani den samotnou. Vlastně bych si přál, aby žádná dráha přes Lost Lake nevedla. Mohli bysme přemluvit Huntu, aby oázu prodal. To teď nejde. Nezbejvá nám než čelit tomu, co přijde. A dát všech pět dohromady a pokusit se to vodhadnout chvíli napřed.«
»Ano to ano,« odpověděl spěšně Adam. »Ale teď už musím jít. Mám jediný úkol – čekat. A zapřísahat osud – pokud je to k něčemu dobré. Ty musíš zjistit, co se chystá, a hlavně musíš hlídat Ruth.«
Merryvale popřál Adamovi dobrou noc a pozoroval, jak vysoká postava mizí ve tmě. Pak se v hlubokém zamyšlení ubíral domů velkou oklikou. Odněkud ze vzdálených hor se ozývalo zoufalé a opuštěné vytí vlka. Patřilo k poušti i k pokročilé noční hodině. Připomnělo Merryvalovi nemilosrdnost přírody. Člověk je vlastně také zvíře, tvor podřízený stejným tělesným zákonům – hladu, strachu, pudu sebezáchovy, rozmnožovacímu pudu. Jenomže jeho srdce, jeho duch dokáže obejmout poušť a noc, dosáhnout blikajících hvězd a proniknout prázdnotou za nimi.

6

Nočním bděním Merryvale hrubě porušil své obyčeje. Drahý den spal dlouho. Probudil se, až když ho sluneční paprsek, který pronikl kůly za jeho postelí, pátl na tváři.
Rychle vstal, zašněroval si obnošené boty a připravil se na den, který mohl být napínavý. Jídlo už mu pomalu docházelo, trval totiž na tom, aby si většinu zásob vzal s sebou Adam. Bude se tedy muset stravovat v hospodě nebo v malém podniku jednoho Mexičana. To se mu ostatně hodí, usnadní to jeho plán vmísit se nenápadně mezi obyvatele Lost Lake. Potřebuje pozorovat, naslouchat, dívat se, potloukat se jako správný povaleč ve skladišti a na stanici, dřepět v baru. Oázy jsou semeništěm intrik, chamtivosti, špinavosti a nejtemnějších záměrů. Malicherné nebo malé věci v poušti neexistují. Poušť udělala z lidí dravce. I člověk tak ušlechtilý jako Adam projevoval někdy bojovnost a nemilosrdnost orla.
Merryvale se loudal ke stanici a spatřil Stonea, jak se pohodlně rozvaluje na dvorku před mexickým stavením. Když ho mýjel, kývl hlavou, ale Stone ho nevzal na vědomí. Co nevidět bude zřejmě v pořádku a začne zase komplikovat Ruth život.
Před stanicí stál dostavník, který měl namířeno k severu, byl už připravený k odjezdu a cestující právě nastupovali. Bylo jich o polovíčku méně než při příjezdu a Collishaw mezi nimi nebyl. Merryvale přistoupil k vozkovi, který stál s bičem v ruce a čekal. Byl to fejný člověk, Merryvale se s ním snadno seznámil a bavil se s ním až do odjezdu.
»Adios, stará vojno doufám, že to v horách pořádně roztočíš,« loučil se vozka s Merryvalem.
Merryvale pak zasel do mexického lokálu na snídani. I tady se mu dařilo, netrvalo dlouho a zjistil, že Mexičan, jistý José Garda, žil v Lost Lake už v době, kdy se místu říkalo Indiánský pramen. Zásoba informací značně vzrostla.
Když dosnídal, vypravil se na stanici. Hunt právě jednal s dodavateli, čtyři se ještě téhož dne vraceli do Yumy, ostatní mířili na sever. Merryvale si dobře všiml, že čtyři vozy naložené zbožím jely dál než do Lost Lake.
Pak se Merryvale přitočil k Dabbovi, k němuž pojal nedůvěru na první pohled.
»Tak se mi zdá, že vám tenhle dodávkovej obchod pěkně vzkvétá,« poznamenal. »Já mám zase chuť vykašlat se na zlato a začít obchodovat s koňma.«
»Jak se jmenujete?« zeptal se Dabb a nastražil králíčí uši. Měl hluboko posazené oči a čelo zbrázděné vráskami.
»Merryvale. Zapadli jsme sem s kamarádem před několika dny. On teď hledá v kopcích žilu. Je totiž radši venku. Ale já

mám v Yumě uložený nějaký prachy a mám ztracenou chuť pustit se do vobchodu, nejspíš s koňma, ale možná i do přepravy. Co vy na to?» «Nejste první, koho to napadlo,» odpověděl Dabb významně. »Ale? Takže nejsem tak strašně chytrý, jak jsem si myslel?» řekl Merryvale, očividně zklamaný.

»To chce víc než chytrost. To chce peníze,» odpověděl Dabb důrazně. »V tom je má svízele. Už jsem trochu mluvil s Halem Stonem, myslel jsem, že bych s ním do toho šel. Jenomže ten je teď postřelený... Poslyšte, Merryvale, kolik prachů byste do toho moh dát?»

»No, asi tak deset tisíc,» odpověděl Merryvale zamyšleně. »Ale dostávám se už do let a šel bych do toho radši pomalu, abych neprodělal.«

»Člověče, s takovým kapitálem jsou koně blbost,» řekl Dabb a prudce zmačkal papír, který držel v ruce. Upřel hluboko položené oči na Merryvala. »Lost Lake není to pravý místo, kde začít podnikat.« »Neříkejte. A proč?»

»Brzy tady dojde ke změnám. Kromě toho leží Lost Lake na pokraji písečných dun. Nikdy tady nebude nic jiného než stanice, kde teče voda. Jistě důležitá a pro někoho přímo zlatý důl. Ale okolí tady vždycky zůstane mrtvé. A člověk se musí dívat trochu dopředu. Opravdu velkou budoucnost má stará zlatokopecká stezka, která vede údolím.«

»Samozřejmě. Železnice,» prohodil rozšafně Merryvale. »To je taky jeden z důvodů, proč se chci do něčeho pustit.«

»A jak jste se to dověděl?» zeptal se překvapený Dabb. »Mám své informace z Yumy.«

»Zdá se, že jste na správný stopě, Merryvale. Navrhuju, abychom se sešli na večeři. Můžeme si trochu promluvit a třeba vás do toho vezmu. Ale nikde ani slovo o vašich plánech,» řekl, a naklonil se k Merryvalovi a dodal šeptem:

»Larey o tom nesmí nic zvěřit.«

»No jasně. Sejdeme se teda kolem západu slunce,» odpověděl Merryvale, vyšel ven a usadil se do jednoho z průčelních oken stanice. Horko už začínalo sálát a pod oblouky dlouhého širokého průčelí lelkovali Indiáni a Mexičané.«

Merryvale věděl, že Dabb je Huntův zaměstnanec, ale měl podezření, že jím vládne Larey. Nebylo těžké uhodnout, co myslel Dabb změnami na stanici. Složitější bylo správně pochopit význam posledních zašeptaných slov. Merryvale si vybavil Dabbův tajuplný výraz, lstivý pohled a jistotu a dospěl k přesvědčení, že Dabb ví o výnosném podniku, na který by mu Larey okamžitě skočil. Pro vlastní prospěch byl Dabb zřejmě ochotný udělat cokoliv kromě nasazení vlastní kůže. Když Merryvale všechno důkladně zvážil, dospěl k závěru, že našel dobrou cestu, jak poznat Lareyho plány a třeba i získat informace o jeho pletichách.

Potom se zvedl a šel navštívit Ruth.

Slunce pražilo. Vedro stále stoupalo. Nad pouští se vznášel šedý opar, v němž se nekonečnost písku zcela ztrácela. Z plání vanul horký vítr, suchý, voňavý, přinášející neviditelné množství prachu. Na zadní zdi stanice se usadila řada luňáků. Ale jakmile člověk prošel živým plotem, který uzavíral Huntův pozemek, našel alespoň úlevu pro oči: zelené lístky šelestily, jezírko se mírně čeřilo, voda protékala s lahodným zurčením.

Merryvale spatřil Ruth ještě dřív, než došel do polovice klikaté, zeleně lemované cesty. Byla na verandě a hned ho uviděla. Zřejmě pozorně sledovala, kdo přichází k domu, aby se vyhnula setkáním, o něž nestála.

Stála a čekala, až k ní dojde. Měla na sobě jednoduché šedé šaty, poměrně krátké, a vypadala v nich jak holčička.

Podala mu ruku s úsměvem, jaký u ní dosud neviděl. Napětí, které z ní vždycky vyzařovalo, zmizelo. Měla patrně krásné sny, které den ještě úplně nesmazal.

»No, děvenko, zrovna včera v noci jsem oznámil Adamovi, že by měl nebezpečného soka, jen kdybych byl vo trochu mladší. Dneska ráno vypadáte jako lilie – taková ta zlatobílá, co roste v hlubokejch kaňonech,» hlaholil Merryvale, usadil se na židli, kterou mu přisunula, a odložil klobouk.

»Vy ale umíte lichořit,» řekla Ruth. »A vsadila bych se, že tam u vás v Texasu jste byl proslulý svůdce.«

»To víte, že jsem byl, veselej a divokej jak mladej ďábel. Jednou vám to budu vypravovat... Ale vy vypadáte dneska ráno úplně jinak, Ruth. Jenom přesně nevím jak.«

»V noci se mi něco zdálo, Merryvale – a probudila jsem se skoro šťastná,» odpověděla s lokty opřenými o kolena a bradou podepřenou rukama. Dívala se mu vážně do očí.

»To jsem rád, děvenko. Tak to bylo po minulý noci správný,» odpověděl Merryvale. »Copak asi vyváděl Adam?»

»Jak to – proč?»

»Sel jsem s ním na skok do pouště,» pokračoval Merryvale a pozoroval ji s nepatrným hryzením svědomí. Ale od postupu, pro který se rozhodl, nemohl ustoupit. »Chtěl jsem s ním mluvit o vašem dědečkovi a všech těch nepřijemnostech, které se vynořily. Ale Adam nevnímal jediný slovo. Byl v transu.«

»Proč – co se stalo?» vyptávala se Ruth a oči se jí rozšířily.

»Nic, jenom je do vás strašně zamilovanej.«

Zarazila se. Vlíná ruměnce se jí rozlila pod zlatou pokožkou, na okamžik si zakryla obličej. »Merryvale – já – vy –« koktala, pak se mu podívala do očí a zasmála se, jako by se pokoušela cosi zaplašit. Merryvala ovládla jediná myšlenka – že takovou krásu ještě neviděl. Nespokojenost, vášně, zmítající se city, boj se sebou i s okolím, které nenáviděla – to všechno náhle zmizelo, Ruth byla jako vyměněná. Možná, že to byla jenom jedna fáze v její neskutečné proměnlivosti, ale byla nádherná a Merryvale by byl ochotně položil život za to, aby přetrvala.

»Ruth, děvenko,» začal vážně, »jsem jenom obyčejná stará myš, co se potlouká v poušti. Musíte mi odpustit mou nevhodnost. Jsem Adamův kamarád a nechci nic jiného, než pro vás pracovat, vyzvídat, dělat plány... No, jak už jsem řekl. Adam vás miluje. Já nestačil zírat. A taky jsem nedokázal držet zobák, a tak jsme nakonec mluvili vo vás dvou a vo vašem životě, co jako, abyste byli spolu. A mně došlo, že vám ten ztracený pitomec ani neřek, že vás miluje.«

»Včera v noci neřekl nic,» zamumlala Ruth. »Mluvili jsme o – o nepřijemnostech, které se tu chystají. Jak by se jim dalo čelit – jak pomoci dědečkovi – to bylo tak všechno. Na víc už nezbýval čas.«

»To vám ani nedal pusy?« zeptal se Merryvale s předstíraným úsměvem.

Ruth zavrtěla hlavou a krev se jí znova vehnala do tváří. Neotesaná otázka ji přivedla do strašných rozpaků.

»Adam je zvláštní člověk,« pokračoval Merryvale se zřejmým nesouhlasem. »Čtyři roky se za váma honíme po celém Severozápadu a von vám pak nedokáže říct pravdu a nedá ani pusu. To já bych si vo ni zaručeně řek. Samozřejmě, jste vdaná i když jen formálně a dokud nebudete volná, nemůžete úplně patřit Adamovi. Ale patříte k němu stejně. Nejenom proto, že si to přála vaše maminka. Už kvůli utrpení, který prožil a ze kterého se tahle jeho láska zrodila. Kdybyste Adama už sama nemilovala, musel by to Pánbůh zavonačit. Je to zkrátka osud. Zákon tyhle pouště. Adam v ní prožil nejlepší léta svého mládí a prošel zkouškama, jakých by se nikdo jinej nevodvážil. A nakonec ho poušť dovedla k vám k poslední největší a nejlepší příležitosti jeho života. Adam vás zachrání. Lost Lake je pro ženskou peklo a pro takovou, jako jste vy, dvojnásobný. Adam vás vodsud' odvede jen co to bude moct udělat a nepošpiní přitom vaše jméno. Na tom mu šíleně záleží. Nejspíš kvůli vaší mamince. Proto si taky myslí, že vám nesmí vyznávat lásku a prostě se chovat, jak by se chovali ostatní chlapi.«

»Já taky nechci, aby se tak choval,« zvolala Ruth a svésila hlavu.

»Ale dyť vy potřebujete lásku, Ruth,« pokračoval bez slítování Merryvale. »Musíte přimět Adama, aby vám ji projevils aspoň těma malejma něžnejma pozornostma, co po nich každá ženská touží. Musíte ho to naučit. Musíte ho donutit, aby se tý lásce poddal. Pak se můžete pustit do křížku s Lareym, porazit ho na hlavu a zachránit dědečka.«

»Co mohu dělat?« zanařkala Ruth. »Všechno, co mi tady říkáte, si uvědomuji a zahanbuje mě to... Uvědomte si, Merryvale, že jsem takhle sváděla jednoho mužského za druhým. Přece nemohu použít stejných uskoků k tomu, abych získala Adama!«

»Na minulost zapomeňte,« odpověděl přísně Merryvale. »Teď to přece berete vážně. Musíte si bejt jistá sama sebou. A Adamovi musíte dát všechno, co ženská může dát. Všecko, co vám dala poušť. Nemůžete uniknout svému osudu stejně jako nemůžete změnit svou krásu. Oči máte fialový jako kaktusovej květ. Plet' a vlasy jako ze zlata. Jste sladká a rozmarná jako mladá holka a přitom v sobě už máte takovou ženskou tajuplnost. Svou slabost můžete proměnit v sílu, nespokojenost v oddanost... Mužskej, kterého milujete, je orel. Podle toho se musíte chovat!«

»Merryvale, vy vy mě mučíte,« odpověděla prudce.

»Jo, láska jsou muka, Ruth. A život jsou muka,« odpověděl a opřel se pohodlně o opěradlo židle. »To první musíte dát a to druhý musíte snést.«

»Zraňujete mě, ale zároveň mě povzbuzujete,« snažila se opanovat. »Strašně jsem tady zaostala. Nikdo mě nenutil přemýšlet. Kdybych byla nepropadla té nenávisti k poušti, možná že by mě poušť byla poučila.«

Merryval byl spokojený, i když litoval, že svou hrubostí uhasil v Ruth oheň. Vlastně ani v tolik nedoufal. Jak podivné prvky se v ní mísily! Byla vydána napospas nestálosti a přecitlivělosti své povahy. Dřímaly v ní nebezpečné sklony, měla své velké chyby, ale byla čestná a dovedla milovat, byla dosud neposkvrněná.

»Merryvale, podívejte se. Přicházejí sem dva muži!« zvolala a ukázala k brance. »Guerd Larey!«

»Jo a ten druhý je Collishaw,« odpověděl Merryvale a vstal. »Když dovolíte, půjdu dovnitř,« řekl a vykročil.

»Nenechte se jima rozčílit, Ruth.«

»Nebojím se toho setkání,« odpověděla klidně.

Merryvale se usadil na gauči, kde ho zvenku nemohl nikdo vidět. Larey chtěl možná mluvit s Ruth dřív, než zaútočí na Hunta. Zaslechl kroky, tlumené hlasy a potom zřetelné:

»Nazdárek, Ruth,« řekl bodře Larey. »Znáš přece Collishawa. Přivedl jsem ho na návštěvu.«

»Dobré jitro,« odpověděla Ruth a v jejím hlase zazněla otázka.

»Brejtro, paní Lareyová,« odpověděl vlídně Collishaw. »Hezky dlouho jsme se neviděli. Škoda je na můj straně. Řek bych, že jste čím dál krásnější, kdyby to vůbec bylo možné.«

»Děkuji vám, pane Collishawe. Ale jistě jste nepřišel proto, abyste mi skládal poklony,« řekla Ruth s mírným sarkasmem.

»Přišel jsem obchodně, a když už jste to sama nakousla, přejdu rovnou k věci. Jednali jsme s vaším dědečkem o tom, že bysme od něj koupili oázu. Ale on není ochotnej přistoupit na žádnou rozumnou nabídku.«

»Proč by na ni přistupoval?« zeptala se Ruth. »Léta tady otročil. Byl by blázen, kdyby se svého majetku vzdal teď, když jeho cena stoprocentně stoupla.«

»Vý víte, že tady povede železnice?« zeptal se Collishaw.

»Ano.«

»To je ovšem jiná. Jenomže vy neznáte podrobnosti celý tý záležitosti. Tahleta oáza patřila původně jednomu Španělovi. Indián Jim a jeho rodina na ni nikdy neměli žádný jasný právní nárok. Písemnýho neměli vůbec nic. To jsem si v Yumě zjistil. Španěl odjel ze Států a já získal nárok pro Lareyho. Takže kdyby Larey chtěl dědečka z těchhle pozemků vyhnat, nepomohla by dědečkovi ani svěcená voda. To máte jak nárok na důl. Když vám na něj někdo skočí, jste v troubě.«

»Nevěřím vám,« řekla Ruth.

»To je možné. Jenže já vám říkám pravdu.«

»Pro mě je to také novinka, Ruth, ale věřím, že to tak je,« ozval se Larey. »Vím, že Hunt na tuhle půdu žádný dekret nemá. A nemůže ho dostat dřív než za rok, pokud by se mu vůbec podařilo ho dostat.«

»Řekněte mi, co po mě vlastně chcete,« řekla Ruth netrpělivě. »Vaším povídáním se nenechám zastrašit. Proč jste za mnou přišli?«

»No, celá věc záleží vlastně na vás, paní Lareyová,« pokračoval Collishaw.

»To je pravda, Ruth, i když ji Collishaw neřekl zrovna hezky,« řekl sladce Larey. »Jak víš, Hunt a já jsme spolu zrovna moc dobře nevycházeli. Ale já jsem proti němu neprosazoval žádné požadavky, protože jsem věřil, že my dva se smíříme. Ale teď mě železnice nutí jednat. Převahu nákladů to zabije, ale vlastnictví vody bude mít cenu jmění. Jsem ochotný přistoupit na to, že Hunta nevyženu, když se ke mně vrátíš.«

Následovala chvíle napjatého ticha, Merryvale cítil, jak mu vše krev v žilách. Collishaw si odkašlal: »Tak vidíte, paní Lareyová. Všechno závisí na tom, jestli se vrátíte k svému manželovi.«

»Vrátím?« odpověděla Ruth se vzrůstajícím hněvem. »Já jsem nikdy nebyla jeho ženou.«

»No, říkal mi to trochu jinak.«

»To jsem se doslechla už i odjinud. Jenomže to lhal.«

»No tak, Ruth,« vložil se do toho Larey. »Nerozčiluj se. Nemyslel jsem «

»Vím moc dobře, co sis myslíš. Když jsem utekla o svatební noci z tvého domu, lhal jsi, aby sis zachoval tvář. Lhal jsi, abys uchránil svou ješitnost. Lhal jsi, abys ze mě udělal něco, co vůbec nejsem.«

»Já se velice omlouvám, paní Lareyová,« řekl Collishaw sklesle, jako by byl hluboce zarmoucený. »Pocházím z Texasu a tam slovo a čest ženy něco znamenají. Jestli Larey lhal, když «

»Podívejte se mu do obličeje!«

»Táhni k čertu, Ruth Vireyová!« vybuchl Larey. »Samozřejmě, že jsem lhal. Co jiného jsi očekávala? Dvě hodiny po tom, co sis mě vzala, jsi mi utekla. Udělalas ze mě šaška, terč posměchu pro každého hráče, přivandrovalce, obchodníka, pro celou tu smečku, která žije v poušti. A já ti to nikdy neodpustil. A teď tě přivleču zpátky za pačesy jestli «

»Počkej, Larey,« přerušil ho podrážděně Collishaw. »Nebudu tady stát a poslouchat, když takhle mluvíš se ženou. I já patřím k hráčské smečce, ale vím, co se sluší vůči dámě. V Texasu by tě zastřelili «

»Jdi se vycpat s tím tvým zatraceným Texasem,« štkl Larey. »Tady jsme v kalifornské poušti. Ty vodprejskni a tuhle dám laskavě přenech mně. Nechtěl jsem, abys sem chodil. Věděl jsem, že mi svými sladkými řečičkami jenom všechno zkomplikuješ. Teď už se budeš starat jen o naše společný obchodní záležitosti. Tuhle kočku přenecháš mě, ona totiž potřebuje, aby ji někdo pořádně zkrotil.«

»Tak mi tedy odpusť, Guerde, že jsem se do toho pletl,« odpověděl odměřeně Collishaw. »Ale něco ti ještě řeknu: názor, který ta dáma má, mě v nejmenším nepřekvapuje. A vsadím se s tebou třeba o milión, že ji nezkrátíš.«

Zavládlo opět ticho, rušené jenom těžkými kroky, které se vzdalovaly po cestě. Collishaw odešel, a jak znal Merryvale Texasany, staré přátelství utřilo šrám. Cholerický Larey to trochu přehnal.

»Tak a teď to dokončíme, paní Lareyová,« začal změněným tónem Guerd Larey.

»Pokud jde o mě, pane Larey, už jsme skončili,« odpověděla Ruth unaveně a lhostejně.

»Jen mě hezky poslouchej. Nemám chuť se s tebou znova hádat. Mám toho už dost. Má trpělivost přetekla. Tři roky jsem žebral. Snášel tvé urážky. Viděl jsem, jak flirtuješ jednou s tím, podruhy s oním, a krotil jsem svou žárlivost, ačkoliv jsem měl chuť vraždit. Pravda, měl jsem své protiléky a kdybych byl mohl, byl bych tě nenáviděl. Jenomže čím hůř ses ke mně chovala, tím víc jsem tě miloval. A to mě srazilo k tvým nohám. Celý můj život pro mě ženský byly jak zralé plody stačilo natáhnout ruku. Ale ty tys ve mně probudila lásku, která mě málem zabila... Chápeš to, konečně? Mohl jsem být právě tak ušlechtilý a dobrý, jako jsem nízký a zlý jen kdybys mě byla milovala. Víš, že to mám v sobě. Ale tys mi nevěřila. Vidím ti v očích posměch. Copak by se Guerd Larey nemohl změnit? Mohl. Mohl jsem to dokázat. To je ten prokletý paradox celé mé bídě. Ale teď už to všechno nemá cenu... jsem na konci svých sil. Vzdáš se mi, abys zachránila dědečka?«

»Ne. Ani za cenu svého nebo jeho života.«

»Dobrá. Víš, na čem jsem. Teď mi odpověz na tohle: jsme uprostřed pouště, co si myslíš, že mi může zabránit, abych tě neodvlekl do svého domu a neuvěznil tě tam? Aspoň na tak dlouho, než bych tě stáhl na svou úroveň. Každý chlap v tyhle zatracený díře by se tomu chechtal a držel mi palce.«

»Každý ne,« odpověděla posměšně Ruth.

»Ale většina ano. Odpověz mi co mi brání to udělat?«

»Zabila bych tě.«

»Možná. Ale pro ženskou není tak jednoduchý zabít mužskýho, který ji zná. Čím víc bys řádila jako divoká kočka, tím větší slast by pro mě byla tě zlomit.«

»Poušť z tebe udělala zvíře, Guerde Larey!«

»Nezdá se mi, že z vás by udělala anděla, milostivá. Jen si vem svou aféru se Stonem. Kdyby ten kluk nebyl osel, byl by tě dostal. Viděl jsem, jak za ním lezeš. A nemusíš po mně hned blejskat těma svejma prokletejma očima. Ty nevíš, co jsi čeho jsi schopná. Co nevidět se budeš znovu cukrovat se Stonem.«

»A možná i s jinými. Ale nikdy s tebou!« Larey tiše zaklel a jeho podpatky prudce zaskřípaly na šterku. Ruth vklopýtala do pokoje, zabouchla dveře a klesla na gauč vedle Merryvala. Pomalu se svezla na podlahu, klečela na kolenou, chvěla se po celém těle a z pevně sevřených víček jí tekly proudy slz. Obličej měla ztrhaný protichůdnými vášněmi.

»Ruth, děvkeno,« řekl Merryvale, přivinul si její hlavu k rameni a držel ji něžně v náručí. Byl sám tak rozčilený, že ho nenapadlo jediné slovo útěchy. Držel ji tedy jenom pevně v objetí a připadalo mu to nesmírně krásné. Znal její chyby, ale miloval ji, protože nebylo možné ji nemilovat. Některé ženy prostě tuhle vlastnost mají. Ruth získávala muže nejen svou krásou nebo nepopsatelným kouzlem hlasu, pohledu, chování nedosažitelností, která vábila a sváděla. Larey to ostatně za sebe řekl.

Němá bouře se konečně zklidnila, Ruth zvedla usazený obličej z Merryvalova ramena.

»Slyšel jste všechno?« zeptala se. »Každícký slovo, Ruth.«

»Nebála jsem se, ale nedokázala jsem se ovládnout. Samotný pohled na toho člověka mě dohání k nepřičetnosti. Ty zelené ropuší oči jako by mě svlékaly.«

»No, děvkeno, řála jste ho pořádně jazykem přes zadek. Mám o vás strach. Larey je nebezpečnej. Vložil karty, teď jde vo to, jak to proti němu zahraju.«

»Nevím. Musíme si to rozmyslet. Ale o jedno vás prosím,« naléhala s vášnivou výmluvností, »neříkejte to Adamovi.

Slibte mi to, Merryvale.«

»Bojím se, že vám to nemůžu slíbit, Ruth,« odpověděl Merryvale.

»Ale já už bych to nesnesla,« trvala na svém. »Nesnesla bych, aby se Adam dověděl o Lareyho surových hrozbách o jeho podlé lži.«

»Ale proč? Dřív nebo pozdějc se to Adam stejně doví.«

»Modlím se, aby se to nedověděl. A vynasnažím se ze všech sil, aby se to nikdy nestalo.«

»Bojíte se, že by mohl «

»Vím to, Merryvale. Já to vím!« vykřikla divoce. »Adam by ho zabil. A přitom ho ještě pořád má rád.«

Merryvale znejistěl. »No dobrá, slibuju, že Adamovi vo tom, co se tu semlelo, neřeknu jediný slovo.«

»Děkuji,« řekla vděčně.

»Teď se půjdu podívat, co je novýho na stanici,« oznámil Merryvale. »A vy na sebe vod teďka dávejte setsakramentsky pozor. S Lareym se už znova vo samotě nescházejte. A kdyby přišel někdo, koho neznáte, radši se zamkněte. Já se po setmění vrátím a odvedu vás na schůzku s Adamem.«

Ještě dřív, než vešel na stanici, slyšel už Merryvale vztekly hlas Lareyho.

Rychle vklouzl dovnitř. Dabb tam stál jako přibitý a naslouchal tak soustředěně, že Merryvalův příchod vůbec nepostřehl. Hlas se ozýval z vedlejší kanceláře, což byla malá místnost, oddělená přepážkou a u stropu otevřená. Byl tam Larey, nepochybně Hunt a patrně také Collishaw.

»... tak jako tak,« hřímal Larey. »Zkázil jste mi skvělej obchod s paroplavební společností..., tady se vám to nepodaří.«

»Já se odmítám podílet na nečestných obchodech,« prohlásil důrazně Hunt a udeřil pěstí do stolu. »Nebudu přijímat zboží, zvláště alkohol, který pašují přes hranice.«

»Jděte do háje, člověče. Vy přece vůbec nemusíte vědět, co v těch bednách je,« vrčel Larey.

»Jenomže já to vím. A to mi stačí.«

»Ptám se vás ještě jednou, vy paličatej starej mezku, půjdete do toho s námi, nebo ne?«

»Ne. A navíc vás tady už nechci, Larey.«

»Vy mě tady nechcete! Tak si pište, že já vás za minutu vyhodím z tyhle kanceláře,« řval Larey. »Ale napřed si poslechněte Collishawa.«

Collishaw pak spustil rychlý a důrazný výklad, který nebyl vždycky dostatečně srozumitelný. Ale Merryvale pochytil dost, aby věděl, že vykládá Huntovi o tom, že jeho právní nárok na vodu je zcela bezcenný vůči bývalému španělskému majiteli.

»To je ďábelský plán, jak mě zničit,« odpověděl pronikavě Hunt. Ale v jeho hlase zazněl úlek a poplach.

»Vy nechápete, co je obchod,« odpověděl Collishaw už klidně. »Doporučoval bych vám, abyste Lareyho nabídku přijal. Když to totiž neuděláte, přijdete o všechno. A bez náhrady.«

»Jak jak byste mě mohli o všechno připravit?« zeptal se rozechvěle Hunt.

»Copak jsem vám nevysvětlil dost jasně, že nárok má teď Larey? A kromě toho mu dlužíte prachy.«

»To je lež,« odpověděl chraptivě Hunt. »Já mu nedlužím nic. On mě ošidil o tisíce. Je horší než bandita.«

Larey se hrubě zasmál. »Tak to dokažte, Calebe. A teď odsud vypadněte.«

O podlahu zaskřípala židle, následovalo šoupání nohou a výkřik. Dveře se rozlétly a proletěl jimi Hunt. Obličej měl rudý, vlasy rozcuchané, v jeho chování byl patrný vztek i strach.

Merryvale se schoval za hromadu balíků, aby z tohoto výhodného postavení mohl sledovat, jak Larey plní svou hrozbu. Zatím násilím vystrčil nebo dokonce vyhodil Hunt.

»Calebe, můžeš vyřídít Ruth, že máš už jen jedinou možnost jak si udržet půdu,« řekl ostře Larey, který stanul ve dveřích. »Ruth se ke mně musí vrátit.«

Pak se Larey otočil, aby se poohlédl po Dabbovi, který začal honem předstírat, že hledá něco na polici.

»Neřekl jsem vám, že máte odejít?« zeptal se Larey.

»Ano, šéfe, ale já se už zase vrátil. Neřek jste «

»A co jste všechno slyšel?«

»Jenom poslední slova.«

»Dobře. Teď nás necháte o samotě. Až se vrátíte, promluvíme si. Převzmete Huntovo místo.«

Dabb odspěchal do skladiště, zavřel za sebou dveře. Larey a Collishaw se vrátili do kanceláře.

»Tak to bysme měli. Ztraceně jsme s tím Huntem zatočili,« řekl Larey a tleskl do dlaní. »Myslíš, že můžeme důvěřovat Dabbovi?«

»Ne. Když sám nejsi počestnej, nemůžeš věřit nikomu,« odpověděl mu Collishaw.

»Chceš do mě rejpat?« zavrčel Larey.

»Můžeš se vsadit, že Dabb poslouchal celou tu dobu.«

»Jenomže na takovejch malejch čmuchalech nezáleží. A dám mu šanci.«

»Upřímně řečeno, Guerde, já se bojím, že ti začíná přeskakovat,« řekl vážně Collishaw. »Nemíváš ve zvyku takhle vyvádět. Jseš nezodpovědněj, nejspíš ze zoufalství. To všechno ta ženská.«

»Když je na tom chlap špatně, hledejte ženskou! Prosím tě «

»Řek bych, že karty nejsou nejlíp rozdaný,« pokračoval Collishaw. »Kdybys aspoň tolik nechlastal a nemyslel na Ruth.«

»Tu z obchodních záležitostí laskavě vynech,« odpověděl prudce Larey.

»Momentálně ji teda vynechám. Pozdějc ti svěřím jeden malej nápad, co by se s ní dalo dělat. Určitě se ti bude líbit... Ale teď k Huntovi. Tady ses ho zbavil a nemůže nám nic dokázat. Ale s tím blufem vo španělském majiteli zacházej vopatrně. A nedoporučoval bych ti, abys Hunta vykopal z jeho půdy, jako jsi ho vykopal odsud. Moh by totiž mít

přátele. A tvoje rozkošná ženuška taky není padlá na hlavu, to ti zaručuju. Kdyby se někdy probudila a náhodou se zapomněla natolik, že by začala myslet, způsobila by stokrát větší peklo než celej Hunt. Přiznám se, Larey, že z ní mám strach.«

»Nemohl bys už konečně přestat s těma narážkami na Ruth?« zeptal se našťavaně Larey. »Radši se podíváme po Huntových knihách a projdeme si je.«

Merryvale tiše vyklouzl ze svého úkrytu a proplížil se ke dveřím, aniž si ho kdo všiml.

»Uf!« ulevil si a pomalu odcházej. Zprvu chtěl vyhledat Hunta, ale pak si to rozmyslel, zamířil k indiánské chýši, kde bydlel, posadil se na postel a začal přemýšlet o tom, co slyšel. Podle toho, co vyžvanil Collishaw, byl nárok toho Španěla lest, která měla zřejmě zastrážit Hunta a usnadnit Lareymu, aby provedl svůj plán.

Merryvalovi zpočátku dělal Španěl velké starosti, docela dobře to totiž mohla být pravda a v tom případě byl Hunt snadno zranitelný. Ale i když to byla smyšlenka, dostatečně bezohledný člověk jí mohl velice výhodně použít. Dříve či později na ni Larey vsadí. Na tom, co se pak stane s Ruth, bude záležet, jestli Adam do hry vstoupí, nebo nevstoupí. Při představě, že by viděl Adama utkat se s Guerdem, poskočilo Merryvalovi srdce. Kromě Ruthina štěstí si totiž nepřál nic víc než smrt Guerda Lareyho. Myšlenka na ni se znova vloudila do Merryvalovy představivosti a padla tam na úrodnou půdu.

A jaký nápad měl asi Collishaw? Předpokládal, že se Lareymu bude líbit. A týkal se Ruth. Mohl mít jediný cíl – zlomit Ruthinu vůli. Ale to je nemožné! ozvala se Merryvalova oddanost, která dávala přednost tomu, co chce vidět, před tím, co se může stát. Když byl Merryvale dostatečně vzdálený od kouzla jejího hlasu a obličejce, přece jenom jí tak úplně nedůvěřoval. Žádné ženě nikdy plně nedůvěřoval. V případě Ruth byla jeho pochybnost provázena výčitkou. Ruth měla v sobě dost vášně, aby dokázala být velká. Ostatně na tom ani nezáleží, uvažoval Merryvale, svou lásku a věrnost už rozdělil a je připraven bojovat a zemřít pro Ruth.

7

Večer přišel Merryvale na schůzku, ale Dabb se objevil, až když už zapadlo slunce. Odvedl ho spěšně do mexické restaurace a usadil se až do rohu.

»Vy jste se dneska k něčemu připlét, co?« začal Dabb.

»Myslím, že jo,« odpověděl nezávazně Merryvale.

»A co jste pak ještě slyšel?« pokračoval Dabb a upřel na Merryvala pronikavý pohled.

»Nic. Jak se votočili zády, výpad jsem.«

»Larey mi svěřil správu stanice.«

»Jo tak! Znamená to, že s ním pojedete v přepravě?« zareagoval bystře Merryvale.

»Slyšel jste, jak Larey řval na Hunta.«

»Jo, a je mi jasný, že by vás nenajal, kdyby « Merryvale dokončil větu výmluvným pohledem.

»Myslí vám to dobře. A to je taky důvod, proč mám chuť se s vámi pustit do něčeho, co mě už dlouho láká.«

»A co to je?«

»Podívejte: Larey s Collishawem se zmocní Lost Lake. Příklad toho, jak to chtěl udělat, jste už dneska viděl. Totěž plánují nahoře v údolí se Salton Spring a Twentynine Palms. Nevím, jestli bude snadný získat Salton Spring, ale Twentynine Palms se dá koupit levně. Indiáni kmene Coachella jsou chudý jako kostelní myši a běloch tam není ani jeden. Zato jsou tam spousty vody a horkej pramen, kterej sám bude mít cenu jmění, jakmile tam železnice navozí lidi. Co vy na to?«

»No, jestli je to pravda, je to setsakramentsky zajímavý,« odpověděl opatrně Merryvale.

»Je to čistá pravda. Říkal to Larey a byl tam akorát před měsícem.«

»Tak pokračujte.«

»Můžeme tam dorazit první,« navrhl Dabb bujaře.

»Jo tak, vy chcete doběhnout Lareyho?«

»Ovšem, ale on netuší, že tohle všechno vím. Myslím si, že byste moh do Twenty nine Palms třeba zajet a obhlédnout tam půdu. Trochu se taky spřátelit s Indiány. A vůbec to tam oťukat.«

»To je skvělej nápad, Dabbe. Do toho s várna jdu,« odpověděl Merryvale srdečně.

»Kupovat zatím rozhodně nebudeme, počkáme, až se dovíme něco víc. Larey jasně urve právo na vodu tady v Lost Lake. Má za sebou Collishawa a získal na svou stranu všechny Indiány. Slyšel jsem, že Collishaw má kontakty v Yumě, má tam pod palcem svý vybraný padouchy. Larey teda může bezpečně zdejší právo převzít, ať už se ho zmocní jakkoliv. Ale kdyby Twenty nine Palms taky spadaly do majetku toho Španěla, my dva bysme to nestačili udržet.«

»Chápu. Napřed si musíme všechno zjistit.«

»Vy se nejdřív vypravíte do Yumy a podíváte se na to. Já tady zatím vypracuju jinej stejně dobrej plán. Abysme měli zadní vrátka. Rozumíte, Merryvale? Můj mozek a vaše peníze.«

»Mozek vám teda funguje parádně,« řekl Merryvale s obdivem. »Ale povězte mi, ten druhej se taky týká Lareyho?«

»Že se ptáte. Je jednodušší, ale riskantnějším

»Larey je nebezpečnej člověk. Vzpomeňte si, jak postřelil Stonea.«

»Larey je gauner,« přitakal Dabb. »Ale Lost Lake bude jeho zkáza.«

»No dobrá, tak si plácnu a budem doufat,« odpověděl Merryvale. »A je vám doufám jasný, že teď máte možnost sledovat všechny Lareyho podniky.«

Dabb se krátce zasmál, což bylo pevnější ujištění než jakákoli slova. Dokončili jídlo i hovor, ve dveřích se rozloučili a rozešli do houstnoucí tmy.

Merryvale zamířil k Huntovu domu, ale když minul kalná žlutá světla stanice, zastavil se.

Brzká noční hodina byla dusná, sirnatě žlutá, vedro dne leželo nad pouští jako přikrývka. Zlověstné ticho nerušil jediný zvuk. Daleko za černým prázdným prostorem, někde nad územím Arizony, se křížovaly blesky a osvětlyly vždycky na okamžik strmost, divokost, bezútěšnost krajiny. Kolik tajemství se ukrývá všude v tom otevřeném prostoru! Zdá se, že tato oáza je určena ke zmaru, zanikne, stejně jako před staletími zaniklo v poušti jezero, jehož jméno nese, protože vzpomínka na ně přetrvala v indiánských legendách.

Merryvale pocítil, jak se mu do myšlenek vkrádá šalebná síla pouště. Stávalo se mu to pokaždé, když se ocitl mezi lidmi, žijícími na místech tak osamělých a odlehlých, jako je Lost Lake. Stalo se mu to v Picachu a podobné období prožil pak ještě s Adamem v upadajícím zlatokopeckém táboře v Tecopahu. Poušť sváděla muže z cesty zákona a pořádku civilizace. A ještě zhoubněji působila na ženy.

Jak tam stál ve tmě a pozoroval padající hvězdy, pocítil náhle dusivou tíhu. Vedro mu bránilo dýchat, hýbat se, pronikalo mu až do mozku. Nikdy už nedokáže zapomenout na spoutávající, izolující, fascinující přítomnost pouště. Jak ti, kteří pouští prošli, tak i domorodci ji považují za přírodní překážku veškerého lidského usilování. Pro Merryvala, obzvláště od doby, kdy začal putovat s Adamem, představovala přírodní kolos, rozpadající se, umírající po celé věky, destruktivní, strašný, ovládaný sluneční silou. V této šeré, melancholické chvíli spatřoval naději pouze v přítomnosti a v osudu těch šťastných, kterým se podaří uniknout přes písečné přesypy.

Po chvíli znovu vyrazil a v hlubokém zadumání prošel temným dvorem k Huntovu domu. Zurčení vody naplnilo jeho duši úlevou. Pokusil se setřást ze sebe tíhu. Veranda byla ponořena do hluboké tmy, kterou protínal jen slabý paprsek světla, unikajícího štěrbinou v Huntových dveřích.

Merryvale zaklepal a ohlásil své jméno. Dveře se otevřely a vyšla Ruth opět celá v bílém. Záblesk světla odhalil její obnažený krk a paže. Pohled na ni Merryvala uklidnil.

»Brý večer, Ruth. Jste krásná jako hvězda. Kde máte dědečka?«

»Šel si lehnout. Necítí se dneska dobře.«

»Řek vám, že ho Larey vyhodil?«

»Ano. Myslím, že je rád. Já to rozhodně vítám. Ale dělá mu starost ten Collishawův nárok.«

»Tak mu řekněte, že jsem byl ukrytej na stanici, když ho Larey vyhazoval, a ještě chvíli jsem tam počkal. Slyšel jsem, jak Collishaw říká, že celá ta historie vo španělském majiteli je bluf, a varoval Lareyho, aby s tím zacházel vopatrně.«

»Všechno je to lež. Myslela jsem si to, Merryvale, ale nevěděla jsem, jak se proti ní bránit.«

Vrátila se do pokoje a dveře nechala otevřené. Merryvale slyšel její tichý hlas živě hovořit a pak Huntovu rozechvělou odpověď. Za okamžik potom se Ruth vrátila.

»Měl ohromnou radost,« řekla šťastně. »Zvickalo ho to, ale teď se bude držet pevně. Říkal, že jste skutečný přítel v neštěstí, a děkoval Bohu, že mi vás a Adama seslal jako oporu. Pak mi položil divnou otázku.«

»Jakou?«

»Řekl, že kdyby se mu něco stalo, bude tenhle majetek můj. Budu prý bohatá a chtěl vědět, co budu dělat. Zeptala jsem se ho, co by si přál, abych udělala. Odpověděl otázkou, jestli se někdy vrátím k Lareymu. Řekla jsem, že bych radši umřela. Pak řekl, že by byl rád, kdybych si majetek ponechala.«

»A co vy na to?«

»Nepřiznala jsem to, ale myslím, že bych si ho nenechala.«

»Tak votočme list a budeme myslet na příjemnější věci. Je čas, abysme šli naproti Adamovi.«

Vykročili po pěšině, která se vinula mezi stromy. Merryvale šel napřed, Ruth se za ním čím dál tím víc opožďovala.

»Připadám si jako třtina,« zašeptala. »To, co jste mi řekl, na mě bylo trochu moc.«

»O Adamovi a o vás?« zeptal se tiše, ale se zájmem, a počkal na ni.

Ruth sklopila hlavu.

»Bojovala jsem celý den. Snažila jsem se v sobě zabít své staré já. Snad se mi to podařilo... Rozhodně si přeju nade všechno na světě, aby se mnou Adamovi bylo aspoň trochu dobře.«

Merryvale ji uchopil za ruku a vedl ji dál. Byl neobvykle zamlklý, střídavě cítil výčitku i radost.

Došli k houštině a vzápětí ke košatému palo verdes. Ze tmy vystoupil Adam.

»Tady ji máš, kamaráde,« řekl Merryvale a postrčil lehce Ruth k Adamovi. Adam ji zachytil.

»Je tady strašná tma,« zašeptala.

»Ruth!«

»Adame!«

»Merryvale je ďábel přestrojený za přítele. Nakonec nás zničí.«

»Ne, Adame, je moc hodný. A na rozdíl od vás není úplně slepý.«

»Já jsem slepý? Tak mi řekněte, co teď vlastně vidím?«

»Někoho, kdo je šťastný, když sní, a nešťastný, když přemýšlí.«

Merryvale se chystal odplížit. Upřímně se radoval, ale zároveň cítil v srdci osten.

»Neodcházej, Merryvale,« zavolal tiše Adam. »Zůstaň blízko u nás.«

Merryvale tedy přecházel mezi houštinou a stromem. Jeho oči už přivykly tmě, viděl, že se Ruth s Adamem usadili na lavičce. Slyšel jejich šepot, pak Ruthin sladký hluboký smích, který příliš náhle zmlkl. Potom šepot pokračoval, občas se hlasitěji ozval Adamův hlas. Bylo zřejmé, že na Merryvala buď úplně zapomněli, anebo se o něj vůbec nestarají.

Merryvale přecházel čím dál tím pomaleji, ale jeho oči a uši byly čím dál tím pozornější. Radoval se z Adamova osudu. Pak náhle spatřil bledý ovál Ruthina obličej na Adamově rameni. Víc už se k nim nepřibližoval. Zůstal stát na vrcholu svahu, který byl přibližně v půli cesty mezi stromem a houštinou, a všechnu pozornost věnoval nekonečné poušti zalité třpytem hvězd.

O půlnoci se Adam s Ruth rozloučil. Hodiny, které uběhly rychle i Merryvalovi, musely těm dvěma připadat jako pouhý okamžik.

Merryvale se na cestě snažil něčím upoutat Adamovu pozornost.

»Poslouchej, Adame, kdybych tě potřeboval najít, kam za tebou mám vlastně jít?«

Žádná odpověď. Adam jako by pochodoval noci sám. Pohyboval se v oblacích. Merryvale musel zatahat Adama za ruku a opakovat otázku hlasitěji.

»Jdi podle potoka k místu, kde vytéká z kaňonu,« odpověděl Adam. »Pak stoupej až k rozcestí. Tam se dej doleva.«

»Dobře. A zejtra večer se zas uvidíme?«

Merryvale marně čekal na odpověď. Adam šlapal dál jako slepý obr, až ho zahalil černý plášť noci.

»To jsem blázen,« zahučel Merryvale. »Adam si klidně zmizí. Bez jediného slova. Kdyby tak věděl, že já mu poslal Ruth do náruče! Ale vlastně se mu nedivím.«

Vydal se na zpáteční cestu, tiše si pro sebe něco mumlal, postupoval opatrně po nerovné cestě, až konečně dospěl ke své chýši a uleh do postele.

Následující čtyři dny uplynuly velice rychle. Adam se sešel s Merryvalem jenom jednou, hned příští noc poté, co se tak podivně rozloučil. Ruth sblížení s Adamem poplašilo. Střídavě byla divoce veselá, výmluvně mlčenlivá a vášnivě zasmušilá. Merryvale s ní strávil mnoho hodin, někdy odcházel zneklidněn.

Jinak trávil čas lenošením, pozorováním, nasloucháním a různými výzvědnými výpravami. Neuniklo mu nic, co se neodehrávalo za zavřenými dveřmi, a i odtamtud se ledaco dověděl.

Larey se nepokusil setkat s Ruth, ale po Indiánech vzkazoval Huntovi, aby za ním přišel, že s ním chce jednat. Hunt vzkazy ignoroval. Pátý den opustil Lost Lake Collishaw. Odjel v lehkém kočáře, krytém plachtou, který táhli čtyři koně a řídil nemluvný Mexičan, zřejmě Lareyho člověk. Zamířil k severu a Merryvale si okamžitě připomněl Lareyho plán získat všechny důležité vodní zdroje nahoře v údolí. Dabba to nikterak nesklíčilo, ujistil Merryvala, že má v ohni víc železek. Stone už vstal a potloukal se kolem, byl sice bledý, ale slušelo mu to. Díky tomu, že utekl hrobníkovi z lopaty, budil značnou pozornost ve svém okolí, ale stanici se pečlivě vyhýbal. Dabb, mlčenlivý chlapík, který s nikým neztrácel čas pro nic a za nic, se se Stonem spřátelil. To okamžitě probudilo Merryvalovu zvědavost. Další podivuhodnou věcí bylo setkání Lareyho a Stonea, k němuž se Merryvale nachomýtl.

»Tak co, už chodíš? Jak je ti?« zeptal se Larey a zastavil se.

»Lepší se to,« odpověděl chladně Stone.

»Slyšel jsem, že si schováváš kulku na památku.«

»Jo, doktorovi se ji nepodařilo vyndat.«

»Jsem rád, že ses z toho dostal, Stone. Ale kdyby tě napadlo zkusit to ještě jednou, dal bych si víc záležet,« řekl s černým humorem Larey a šel po svém.

Tentýž den sledoval Merryvale Stonea, který pomalými namáhavými kroky vešel do Huntova dvora a pokračoval cestou k domu. Merryvala to nepřekvapilo. Počkal si, aby věděl, kdy se Stone bude vracet. Trvalo to asi půl hodiny. O něco později potkal Merryvale Huntu a ten mu řekl, že k nim Stone přišel, ale že s Ruth mluvil jenom v jeho přítomnosti. Ruth prý byla vlídná, starostlivá, plná soucitu. Merryvale věděl, že na tom nic není.

Nicméně večer, když našel Ruth na jejím obvyklém místě na verandě, vzal si ji na paškál.

»Seděli jsme tady s dědečkem, když přišel,« vysvětlovala. »Nevím, proč bych před ním měla utíkat a schovávat se. V mém pokoji bylo navíc nesnesitelné vedro. A hlavně je mi to jedno. Je prostě blázen a já jsem se k němu chovala jenom zdvořile. Vypadá moc špatně.«

»No dobrá, nemám chuť se vo něm bavit,« odpověděl Merryvale.

Všiml si, že Ruth po řadě dní je zase nedůtklivá, neklidná, sklíčená. Byla bledá a pod očima měla temné kruhy. Snad je ve špatné náladě, protože Adam dnes večer nepřijde. Merryvale se chvíli bavil s Huntem, pak popřál Ruth dobrou noc a chystal se k odchodu.

Připojila se k němu, zavěsila se do něj a sestupovala s ním pěšinou k brance.

»Vy se na mě zlobíte?« zeptala se.

»Proč bych se zlobil? Nezlobím se. Vidím, že nejste ve své kůži, a vím proč, tak se radši klidím z cesty.«

»To víte víc než já, Merryvale,« odpověděla a naklonila se přes branku. »Já vím jenom, že jsem mrzutá. Chtěla bych někam jít – něco dělat. Celý den jsem tady zavřená. Tenhle plot je jako hradba. Najednou mě zase přepadl ten neklid a roztěkanost.«

Merryvale viděl, jak jí v bledém obličejí planou temné velké oči. Byly hluboké, jako bývají noci v poušti, a skrývaly jakési nekonečné tajemství. Byla vydána napospas citům, v nichž se sama nevyznala. Merryvalovo zklamání se změnilo v soucit.

»Kdybych znala cestu k Adamovi, šla bych za ním,« pokračovala zamyšleně.

»Ne, děvkeno, to nemůžete. To pust'te z hlavy.«

»Šla bych a hned teď,« vybuchla vzdorovitě.

»Ale Ruth, to by bylo šílenství,« odpověděl Merryvale a snažil se potlačit svůj strach i rozčilení.

»Žádná žena se nemá nechávat samotná. A já už vůbec ne,« řekla smutně.

»V tom s vámi souhlasím. A říkal jsem to Adamovi,« odpověděl vážně Merryvale. »Jenomže von je do vás blázen, a proto se bojí, aby vám neublížil.«

»Ale jak, proboha?«

»No, bojí se, aby se Larey nedověděl, že váš přítel Wansfell se doopravdy jmenuje Adam Larey. To by byl strašnej malér. Guerd by neuvěřil, že ste nevinná, a vočerňoval by vaše jméno tady a všude vokolo.«

»Ale Merryvale, Guerd se to přece stejně doví,« řekla Ruth. »A někdy, když je mi třeba tak jako dneska se mi ta představa ani tak moc nepříčí.«

»Bodejť ne. Vod toho ste ženská,« řekl Merryvale s potlačovanou trpkostí.

Ale Ruth se to nedotklo.

»Nikdy jste mi neřekl, proč vlastně Guerd Adama nenávidí. Často jste mi naopak vypravoval, jak měl Adam už od dětství Guerda rád, jak ho nezviklalo ani to nepřítelstí střetnutí v Picachu a jak na něho myslel i po celá ta srašná léta v poušti. Proč ho Guerd nenávidí? V tom něco musí být. Tisíckrát jsem o tom přemýšlela a pořád z toho nejsem moudrá. Může to být ze žárlivosti?«

»Řek bych, že jo.«

»Ale proč na něj žárlí? Proč Guerd nenávidí Adama už od nejútlejšího dětství, proč se s ním pořád pral, proč ho o všechno okrádal?«

»Už jsem mockrát přemejšlel, jestli vám to mám říct, Ruth,« váhal Merryvale, i když tušil, že už není vyhnutí.

»Měla bych to vědět, řekla Ruth vážně. »Mám se na to zeptat Adama?«

»Ne. Nikdy,« odpověděl rozhodně Merryvale.

»Je to něco, co by Adamovi v mých očích mohlo ublížit?« zeptala se opatrně.

»To ne.«

»Nenáviděla bych Guerda ještě víc?«

»Spíš byste k němu cejtla něco jinýho.«

»Co?«

»Soucit.«

»Soucit?« opakovala užasle. »Myslíte, že já bych litovala Guerda Lareyho?«

»Zaručeně, Ruth. Máte dobrý srdce.«

»Tak mi to, proboha, řekněte,« prosila.

»Guerd Larey je nemanželskej,« zašeptal Merryvale, jako by živý plot mohl mít uši. »Matka proto soustředila všechnu lásku na Adama. Guerd to věděl už jako dítě. Ale Adam se to dověděl, teprve když byl dospělej.«

Když později Merryvale už ležel v posteli a bděl, cítil, že něco z Ruthiny nálady se přeneslo i na něj. Obvykle usínal okamžitě.

Noc byla chladná. Větr lomožil v proutěné střeše chýše a proháněl se mezi kůly stěn, plný suchého prachu. Skučel venku, bez ustání, jednotvárně a tiše.

Merryvale si zakryl hlavu, aby se zbavil toho ponurého zvuku a všudypřítomného písku.

Náhle zaslechl výkřik. Byl to vlk, žena, nebo pouhý nápor větru pod přístřeškem chatrče? Odhodil přikrývku a naslouchal. Ale výkřik se už neopakoval. Zřejmě to byl výplod jeho podrážděné představivosti.

Znova se uložil a pokoušel se usnout. Ale vzápětí ho vyrušilo drkotání kol a rychlý dusot kopyt po šterku. Kolem jeho chýše projel nějaký povoz. Kam kdo jel? Jistě to nebyl žádný dodavatel. Naslouchal. Zvuk ve větru rychle zanikal. Stávalo se, že někdo raději cestoval v noci než ve dne, ale bylo to hodně neobvyklé, protože hrozilo nebezpečí, že ztratí cestu a zabloudí do písečných dun. Merryvale se snažil srovnat si všechno v hlavě. Čtyři koně minuli rychlým klusem jeho chatrč a mířili k silnici vedoucí do Yumy. Jestli povoz projel nebo obejel Lost Lake, nevěděl. Rozhodl se, že to vypátrá, jakmile se rozední. Jeho zkušené oči najdou stopy podkov i v tvrdé poušti.

Lehl si, ale spánek ani tentokrát nepřicházel. Merryvale začal v duchu spojovat domnělý ženský výkřik a záhadného nočního jezdce. Myslel na Ruth a v duchu si promítal nebezpečí, která by ji mohla ohrozit. Noc v poušti vždycky působila zrádně na jeho mozek. Snažil se přesvědčit sám sebe, že výkřik, který zaslechl, bylo podivně useknuté zavýtí kojota a ve voze že jeli nejspíš nějakí muži od dráhy, jejichž cesta měla zůstat utajena, proto zvolili noc.

To tvrdil rozum, ale obavy stejně nezaplašil. Merryvale měl jakousi předtuchu, ale nedokázal si ji vysvětlit. Hlavou mu táhlo všechno, co se v posledních dnech v Lost Lake stalo, a napadaly ho tisíce věcí, které by se ještě mohly stát.

Usnul velice pozdě. Když se probudil, dávno už svítilo slunce.

Ale denní světlo nerozptýlilo noční obavy. Spánkem jako by se ještě rozmnožily. Merryvale se rychle oblékl a vyšel ven. Rudé slunce a sálající poušť ho udeřily do obličeje. Přešel přes cestu. Úzké stopy kol. Čtyři dobře okovaní koně. S úlevou zjistil, že stopy vedou přímo dolů ke stanici. To znamená, že ať už tu projížděl kdokoliv, nebál se být spatřen. Jinak by nejel po cestě dostavníků. Merryvalova ustaranost polevila. Šel se nasnídat.

Když se vracel, potkal Lareyho. Ten právě vycházel z hospody, byl čistě vyholený, sněhobílou měkkou košili měl u krku rozhalenou a rukávy vyhrnuté k loktům. Jako obvykle měl u pasu pistoli, tmavé kalhoty a vysoké boty. Lareyho zjev vždycky upoutával pozornost. Vypadal skvěle. A působil jako člověk, se kterým se není radno dostat do křížku. Ale toho rána působil ještě jinak. Merryvale si toho okamžitě všiml.

»Buďte zdrav, vy jste tady ještě?« zeptal se, když došel těsně k Merryvalovi.

»Brý ráno, pane Larey. Proč bych tu nebyl?«

»Co tu vlastně děláte?«

»Ale tak, většinou odpočívám.«

»Poslouchejte, kde je ten muž, co byl s váma? Myslím, když jste potkali Stonea a mou ženu?«

»Nahore v kopcích na průzkumu,« odpověděl Merryvale a snažil se, aby Larey nepoznal, jak ho rozhovor zajímá.

»A je to ten, co mu říkají Wansfell?« pokračoval Larey.

»Kdo mu tak říká?« lhotejně odpověděl Merryvale.

»Jak to, kdo? Lidi v poušti, vy vrtáku.«

»Jo, jmenuje se Wansfell.«

»Sakra, tak je to přece jenom pravda!« vykřikl Larey. Jeho zelené oči se rozšířily a zaostřily. Měl stejné oči jako Adam, jenom barva byla jiná a Lareyho zelený pohled byl méně pronikavý než Adamův šedý.

»Wansfell?« pokračoval Larey. »To není běžné jméno. Ale tu a tam jsem ho už zaslechl... A on znal mou ženu?«

»Jo, myslím, že se s ní před lety jednou sešel v Santa Isabele, nebo tak ňak.«

»A co tam dělal?«

»Jestli se dobře pamatuju, tak pracoval na farmě.«

»Tak to není ten Wansfell, kterýho myslím. Ale Stone přísahal, že měl pocit, jako by ho srazil obr. Rád bych věděl, co v tom je!«

»Je mi líto, pane Larey, ale já vám moc nepomůžu,« řekl Merryvale. »Já toho totiž vo něm sám moc nevím.«

Larey šel dál svou cestou a Merryvale měl potravu k přemýšlení. Všiml si, že Larey celý září, pískal si, překypoval životní silou a jakýmsi skrytým mocným žářem. Copak se mu asi přihodilo?

Merryvale přidal do kroku. Cítil, že se něco děje. V Lost Lake se mohla stát jediná věc, které se bál. Ruth mohlo potkat nějaké neštěstí. Musí se už těch předtuch zbavit!

Branka v živém plotě zela dokořán. Merryvale, vedený instinktem starého stopaře, upřel oči do prachu cesty. Stopy těžkých bot s hřebíky na patě překrývaly jeho vlastní otisky, které tam zanechal včera v podvečer. Sklonil se, aby je prozkoumal. Otisky mužských bot a jeden menší otisk. Směřovaly po cestě dolů. Merryvale je sledoval zpátky až k brance, prošel jí ven, ale vzápětí se otočil, protože nechtěl budit pozornost, a spěchal cestou k domu.

Hunt vyšel z Ruthina pokoje, jeho obličej i chování svědčily o tom, že je strašně rozčilen.

»Merryvale! Ruth zmizela!« vykřikl.

»Cože?« zvolal ohromený Merryvale.

»Zmizela! Ruth! Zase utekla!«

»Kam?«

»Nevím. Ráno mě nepřišla vzbudit, jak mívá ve zvyku. Volal jsem ji k snídani. Zase nepřišla. Tak jsem šel do jejího pokoje. Dveře byly odemčené!... Pojdte se podívat. Postel je nedotčená.«

Merryvale, vždycky pevný jako strom, se zachvěl, když překročil práh Ruthina pokoje a spatřil úhlednou malou postel s hladkým bílým polštářem.

»Kdy jste naposledy viděl nebo slyšel Ruth, Hunte?«

»V devět mi přišla dát dobrou noc. Pak vyšla ven a za chvíli jsem slyšel, že s někým mluví. Podle hlasu jsem poznal Stonea.«

»Stonea?« zvolal Merryvale.

»Ano. Slyšel jsem, jak se ho Ruth ptá, co chce. Něco odpověděl. Pak se mi zdálo, že ji o něco žádá. Nerozuměl jsem, co odpověděla, ale znám ten tón. Ostře mu odsekla. Pak se hádali. Pochytil jsem dost, abych si dal dohromady, že Stone chce, aby se přimluvila nebo mu něco zařídila u Lareyho. Strašně naléhal a prosil. Zavolal jsem na Ruth, protože jsem chtěl, aby věděli, že jsem vzhůru. Ztišili hlasy. Pak jsem zaslechl Ruthiny kroky na verandě. Šla ke svému pokoji. Za okamžik jsem slyšel, zeje uvnitř. Pak jsem už neslyšel nic, protože jsem usnul.«

»Tomu nerozumím, to jsem teda vedle,« dumal Merryvale. »Musím si to nechat projít hlavou.«

»Utekla znovu se Stonem,« prohlásil rozhněvaný a nešťastný Hunt.

»Ne!« odpověděl prudce Merryvale.

»Myslím, že si vzpomínám ještě na něco,« pokračoval Hunt. »Stone říkal něco o penězích a o Lareym a že ten ho snad zastřelí.«

»No jo. Stone toho musel nažvanit požehnaně, než «

»Ruth měla zase své špatné období,« přerušil ho Hunt. »Všiml jsem si včera, že už to zase začíná. A jak to na ni padne, ztrácí odpovědnost za to, co udělá. Proto se Stoneovi podařilo ji přemluvit, aby utekla.«

»Vypadá to vošklivě. Hunte ale nevoní to tak nebude, to ani není možný.«

»Skočte dolů, Merryvale, a zjistěte, jestli je Stone pryč. Jestli odešel «

»To je jednoduchý jak facka. Už letím,« odpověděl Merryvale a běžel pryč.

»Já se zatím podívám po její cestovní kabele a vůbec po jejích věcech,« volal za ním Hunt.

Merryvalovy myšlenky se řítily ještě rychleji než jeho kroky. Dokud si nebude některými věcmi jist, nedokáže myslet logicky. Jeho oddanost k Ruth se proměnila ve výkřik na její obranu. Přehlušovala trpký hlas zkušeností, které Merryvale načerpal v poušti. Stát se mohlo ledacos, ale Ruth ho určitě nezklamala. V tomto pohnutém okamžiku byl ochoten dát za její čest vlastní duši.

Když dorazil k malému cihlovému domku, kde Stone bydlel, byl už bez dechu, takže seňora s jiskrnými očima mu zprvu nerozuměla. Když konečně pochopila jeho udýchanou otázku odpověděla:

»Señor Stone odejít minulou noc a nepřijít zpátky.«

Její zpráva Merryvalem otřásla. Když pominulo první překvapení, vrátila se Merryvalovi jeho stará rozvaha, kterou na pár dní zaplašilo kouzlo Ruth Vireyové. Dokud se celá situace nevyjasní, nechtěl si o ní vytvořit předčasný soud, ale věděl, že je konec krásné iluze a snů, jeho plánů, jak Ruth a Adama zachrání.

Merryvale se vlekl zpátky, cítil se náhle starý, raněný a bez naděje. Kdo to řekne Adamovi? Ta myšlenka jím projela jako blesk. Setřásl smrtelnou únavu a vzpomátoval se. Uvědomil si, že ještě něco dluží sám sobě, Adamovi i Ruth. Chudák Ruth! Měla pravdu neměli ji nechávat samotnou. Okamžitě po ní s Adamem začnou pátrat!

Dveře stanice byly otevřené a ozýval se odtamtud křik. Merryvale se zastavil. Slyšel rány a potom pád. Vešel právě včas, aby ještě zahlédl, jak Dabb klesá podél zdi, o kterou s ním zřejmě někdo praštil. Přistoupil k němu Larey a tyčil se

nad ním se zaťatými pěstmi.

»To ti možná rozváže jazyk, ty lumpe,« řval.

»Nedal jste mi možnost mluvit,« koktal nejistě Dabb a zvedl se na lokti.

»Tak vstaň a mluv.«

Dabb se s námahou vzhopil a vstal, rukama si zakrýval obličej. Byl sinalý, na čele mu stály krůpěje potu.

»Kde jsou ty peníze?« ptal se Larey.

»Nevím. Přisahám, že jsem je nevzal.«

»A jak to, že ti včera večer nechyběly?«

»Nedíval jsem se. Vy přece vždycky zamykáte stůl.«

»Zapomněl jsem. Když jsi včera večer zavíral, byls tu sám?«

»Ne, šéfe. Byl tady Stone skoro do devíti.«

»A hele! Mladej Stone! A tys odešel během té doby, co tu byl?«

»Ano. Odešel jsem několikrát do skladu.«

»Tak vypal a přiveď Stonea!« zahřměl Larey.

Dabb se na rozkaz vyřítil a málem porazil Merryvale.

»Jen klid, pánové, Stone včera v noci pláchnul,« oznámil Merryvale chladně.

Merryvalovi neuniklo, že jeho přítomnost překvapila Lareyho víc než samotné sdělení. Zamračil se.

»Jak jste se sem dostal?«

»Šel jsem náhodou kolem, a když jsem slyšel ten kravál, vlez jsem dovnitř,« odpověděl Merryvale.

»Tak se mi zdá, že tady slídíte víc, než je radno,« zaskřípal Larey.

»Vůbec ne. Každý by sem vletěl, aby viděl rvačku nebo menší mord,« odpověděl Merryvale.

»A kdo vám řekl, že Stone zmizel?«

»Señora, u který bydlí.«

»Proč se o něj staráte?« zeptal se břítky a pozapomněl na svůj vztek.

»Mám své vlastní důvody, pane Larey,« vysoukal ze sebe Merryvale.

»Nemícháte se náhodou do mých záležitostí?« vyjel na něho Larey.

»Já vám prachy neukrad, jestli myslíte tohle,« kousavě odpověděl Merryvale.

»Merryvale, vy přede mnou něco schováváte!« rozkřikl se Larey.

»Jestli něco skovávám, pane Larey, tak můžete vsadit krk na to, že jsou to samý esa,« odpověděl Merryvale.

Larey vřel vzteky, namáhal mozek, ale Merryvala nenachytil, i když tušil, že se za jeho chováním skrývá něco víc.

Náhle si uvědomil, že je tam Dabb, vyhnal Merryvala ze dveří a provázel ho kletbou, která nevěstila nic dobrého.

V Merryvalových úvahách nastal prudký obrat. Larey ani teď nevypadal přesvědčivě. Merryvale poznal hodně bezcharakterních lidí. V zlatokopeckých táborech pracoval s hazardními hráči, s bandity, s psanci, s pistolníky, s nejdrsnějšími povahami, které zrodil Západ a které poušť v jejich zatvrzelosti ještě posílila. Ti všichni byli v podstatě skuteční chlapi, kdežto Larey připadal Merryvalovi jako člověk z Východu, který nemá na to, aby poušti čelil. Nemůže tu dlouho vydržet. Vládne této osamělé oáze pouze shodou okolností. Merryvale se ponuře usmál, když ho napadlo, proč jezdil Larey do Yumy stále řídčeji a v delších intervalech.

Když dospěl v myšlenkách až sem, blížil se už k Huntovu domu. Hunta našel na verandě. Byl bledý jako tělo bez duše.

»Tak co jste zjistil?« zeptal se Merryvale.

»Ruth si nevzala ani kabelku, ani toaletní potřeby. Dokonce ani plášť! Zmizela jenom v šatech!«

»Zatracenej život!« zaklel Merryvale a zprudka usedl.

»Nevzala si ani zrcadlo. Kdybyste znal Ruth, věděl byste, že je to strašně divný.«

»Dovedu si to představit. Ruth neměla nikdy ani vlasek nakřivo... Zdá se, Hunte, že tentokrát jde do tuhého.«

»Je to čím dál tím horší,« hořekoval Hunt. »Ale nevěřím, že by Ruth utekla s nějakým mužským a nevzala si s sebou nic na sebe a nějaký ty pitominky na parádu.«

»U ženský člověk nikdy neví. Je pryč.«

»Přece nemohla odejít sama,« namítl Hunt.

»Mohla. Zrovna včera mi říkala, že by hned šla za Adamem, kdyby věděla, kde ho najde. Je možný, že za ním šla.

Slyšela nás, jak jsme s Adamem mluvili o tom, že táboří nahoře v kaňonu. Třeba se rozhodla, že ho bude hledat.«

»Je to možné. Ruth se vždycky ráda toulala v noci. Pozorovala měsíc a hvězdy jako očiřovaná. Měla ráda tmu, protože neviděla slunce a poušť. Třeba se vypravila za Wansfellem a zabloudila.«

»Já v to aspoň pevně doufám. To bych ji našel lehko, stačí sledovat její stopu. Ale mám strach, aby to nebyla marná naděje.«

»Našel jste Stonea?« zeptal se Hunt.

»Ne. Ten zmizel.«

»Já to věděl! Já to tušil!«

»A nezmizel jenom Stone. Lareymu navíc zmizela hromada prachů,« pokračoval Merryvale a vyličil scénu na stanici. Vlastní dohady a domněnky si nechal pro sebe.

»To je nadělení,« vzdychl Hunt. »Stone je zloděj. Sám jsem ho slyšel mluvit o penězích a o Lareym... Ruth utekla se zlodějem. Panebože, já to snad nepřežiju!«

»Co udělala, to zatím nevíme, ale musíme ji najít a přivést zpátky,« řekl pevně Merryvale. »Hunte, vy teď budete na stanici, zůstanete tam pár hodin, budete se koukat kolem sebe a natahovat uši. A přitom nikomu ani muk. Jasný?... Já vobejdu Lost Lake a kouknu se po stopách. Vemu si s sebou jednoho Indiána, se kterým se znám. To jsem měl teda nos, že jsem se s těma Indianama spřátelil... Dostavník ze severu má přijet dneska. Řek bych, že bude mít zpoždění. Ale

kdyby přijel, než se vrátím, dávejte pozor, kdo v něm je. Já pak vystřelím jak žíznivá čára za Adamem. A můžete vsadit krk, že pak začne doopravdy tanec.»

8

Merryvale našel Indiána u baru. Hindfoot neboli Zadní noha, jak se tady říkalo, byl jedním z nesčetných tragických ztroskotanců v poušti. Indián, kterého zničilo soužití s bělochy. Rozuměl anglicky, ale mluvil málo. Uměl spoustu věcí, ale propadl pití natolik, že nemohl dostat práci. Kdykoliv byl bar otevřený, to jest od rána až pozdě do noci, Hindfoot tam byl spolehlivě k nalezení.

Jeho temné smutné oči se střídavě upíraly na zlatou minci, kterou držel v dlani, a na Merryvalův obličej.

»Pojď, jdem, budeš mě sledovat, ale drž se hodně vzadu,« zašeptal Merryvale a vyšel jako první. Nechtěl, aby ho někdo viděl, jak míří do pouště s Hindfootem. Nebylo to sice pravděpodobné, protože celé Lost Lake bylo na stanici, ale Merryvale nerad zbytečně riskoval.

Šel po cestě, která vedla na sever. Potkal paní Domovou, drobnou tmavou manželku jednoho přepravce. Utírala si ruce o zástěru.

»Už jste slyšel tu novinku?« zeptala se dychtivě.

»Řek bych, že je ve vzduchu plno novinek, paní Dornová,« odpověděl Merryvale.

»Ruth Lareyová už zase utekla,« rozkřácala se, oči navrch hlavy. »S tím mladým koňským handlířem Stonem. Představte si, že už s ním utekla podruhé. Lidi říkají, že Larey je přej bez sebe... Ale řekněte sám, není to strašný? Chudák pan Hunt. Jsme s Ruth dobrý přítelkyně. Vona je čím dál tím horší. Já věděla, že takhle dopadne.«

»Není to tak jednoduchý, paní Dornová,« odpověděl Merryvale. »Na vašem místě bych ještě chvíli počkal, než bych vo Ruth mluvil jako vo děvce. Zvlášť když jste takový přítelkyně.«

»Ale já jsem přece nic takovýho neřekla,« bránila se paní Domová. »Mám o ni jenom strach. Vy přece sám nejlíp víte, že už jednou se Stonem utekla, sami jste jí to překazili! Tentokrát je to ještě mnohem horší. Voni totiž vyloupili Lareyho kancelář. Ukradli peníze, aby za ně mohli utýct.«

Merryvale ji beze slova opustil. Obyvatelé Lost Lake byli tím, co z nich udělala poušť. Platilo to i o Calebů Huntovi a Ruth. A Merryvale k nim počítal i sebe. Co vlastně je vychrtlý starý lišák s ostrými tesáky, bez potomků, osamělý, hladový, životem poznamenaný. To nejlepší, co v něm ještě zbylo, přenesl na Adama. A jeho podivná oddanost, pevná a houževnatá jako kaktus, se přenesla i na Ruth, protože ji Adam miloval.

Když byl dostatečně daleko od stanice, ohlédl se a viděl, že ho Indián sleduje v náležitém odstupu. Došel ke skupině tují, kterým se tu všeobecně říkalo kouřový strom, posadil se a čekal.

»Co vy chtít?« zeptal se Hindfoot.

»Projdem kolem stanice,« odpověděl Merryvale a vstal. »Podíváme se po stopách ze včerejška.«

»Jaký stopách?«

»Jakejchkoliv. Všech.«

»Přijít?« zeptal se Indián a mávl k severu. Pak se otočil, napřáhl hnědou ruku k jihu a pokračoval: »Vodejít?«

»Přesně tak. Potřebuju stopy koní a kol,« vykládal mu názorně Merryvale. »Taky bych chtěl vědět, jestli včera v noci přišly nebo vodešly nějaký mužský nebo ženský stopy.«

»Já rozumět,« řekl Indián, vrátil se na cestu a palcem nohy ukázal úzkou stopu kola, odpovídající té, kterou Merryvale objevil na opačné straně silnice.

»Přijet a odjet minulá noc. Já vidět,« pokračoval Hindfoot a upíral na Merryvala vážný pohled.

Merryvale mu podal další zlatou minci.

»Pověz mi kdo to byl,« vyzvídal Merryvale.

»Vy neudělat špatný?« zeptal se Hindfoot a klepal si ukazováčkem na prsa.

»Neboj se, já tě neshodím,« odpověděl smrtelně vážně Merryvale. »Nic se ti nestane.«

Hindfoot si jednou rukou zakryl pravé oko, druhou ukazoval na levé.

»Muž s jeden oko přijet.«

Merryvale nadskočil, jako kdyby dostal ránu.

»Panebože, Collishaw!«

»Čtyři koně. Vůz přijet. Já vidět.« Zvedl dva prsty. »Mexičan a muž s jedno oko. Nezastavit u stanice. Zastavit daleko. Být dlouho. Jít rychle pryč.«

»Jseš pašák, Hindfoote,« řekl Merryvale a utíral si zpocený obličej. »Viděls ty dva muže vystupovat, sešli se s někým?«

»Ne. Tady tma.«

»Neslyšels ženskéj výkřik?«

»Ne. Tady ticho.«

»Viděls Lareyho?«

»Ne, on pít jako ryba. Brzy jít pryč.«

»Tak dobrý, Hindfoote. Teď se podíváme po těch stopách. Ty pojedeš velkej okruh a pak se se mnou sejdeš u Indiána Jima. Já to vemu tudy.«

Rozešli se. Merryvale se rozhodl obejít horní část Lost Lake. Postupoval s očima pátravě upřenými k zemi. Na některých písčitých místech a na pevně udusaném štěrku se stopy daly těžko najít. Ale na jílovitých plochách byly patrné i stopy velice lehkého kroku. Merryvale žádné čerstvé stopy nenašel. Vzadu za Huntovým dvorem minul své vlastní a Adamovy stopy, které tam zanechali před několika dny. Dál cestou k Indiánu Jimovi už nevypátral nic. Hindfoot očekával Merryvala tak nenápadně, že si ho nikdo nemohl všimnout. »Nevidět žádná stopa,« hlásil Indián. »Kde bych mohl sehnat nějakýho koně?« zeptal se Merryvale, který už uvažoval dopředu. »Jim mít mezek.« »A co sedlo?«

»Indiánská sedlo. Moc dobrá.«

»Doběhni, Hindfoote, k Jimovi pro mezka a pro to sedlo. A přiveď mi ho tam,« Merryvale ukázal na svou chýši pod palo verdes. »Jo!« odpověděl Indián.

Jakmile Merryvale dorazil do příjemného chládku ve své chatrči, odhodil kabát a s překvapením zjistil, že má košili mokrou a celé tělo rozpálené. »Musím se sebrat,« promlouval sám k sobě. »Ty prokletý červnový dny začínaj bejt jak rozžhavená pec. Nesmím zapomenout na vodu.«

Prohrabal své věci, vytáhl čutoru, pak si sedl, aby si trochu odpočinul, a čekal. Hlavu měl na prasknutí, ale myšlenky mu už netékaly zmateně. Musí se co nejdřív dostat k Adamovi, aby se závčas dostali zpátky do Lost Lake a chytili ranní dostavník. Jakmile se Adam všechno doví, bude jednat s rychlostí orla, kterou je proslulý. Merryvale nevěděl, co Adam bude chtít dělat, ale bylo mu jasné, že se co nejrychleji prořítí do Yumy. Začínal pociťovat starou radost z nebezpečí a tajemného dobrodružství, kterou v něm vypěstovala poušť.

Hindfoot se dostavil s mezkem. Bylo to sešlé předpotopní zvíře. Merryvale poslal Indiána ke žlabu na stanici, aby mu tam naplnil čutoru, a sám si zatím upravoval třmeny. Za chvíli nasedl a vydal se na cestu oklikou mezi stromy, aby ho nikdo neviděl.

Asi míli nad stanicí narazil Merryvale na potok a v písku po jeho okraji spatřil Adamovy stopy. Držel se jich, ale zároveň vnímal celé úbočí, lomenou přímku obzoru a zdálo se mu, že ho chvílemi cosi nutí, aby pohlédl i na druhou stranu – neobydlenou, strašlivou, pustou.

Lost Lake se scvrklo na zelenou skvrnu, pak zapadlo pod hřebenem a zmizelo z dohledu. Poušť se jakoby kouzlem změnila, začínala nabývat své pravé podoby. Skvrna zeleně působila cizorodě vedle zvětralých skal a převalujících se písku.

Horko, tůpyt a ticho, veliký prostor bez života, stříbrný písek, tyčící se stříbrná skaliska a měděné nebe obklopily Merryvala, uzavřely ho, prostoupily do jeho myšlení a odcizily ho ostatnímu světu.

Když ujel asi pět mil po táhlém svahu pouště, jednotvárnost skončila. Otevíralo se tam ústí kaňonu. Merryvale do něj vjel a pokračoval podél točité písečné strouhy, již v dobách záplav proudila voda. Dojel do skalnaté oblasti. Stěny se zvyšovaly, až konečně trčely do výše, barevné a rozpukané. Teď už jel jako po přímce. Kaňon si razil cestu náhorní vyvýšeninou. Rostl zde jen zakrslý plevel, tu a tam se objevil keř okatila, řídkěji zakrslý druh visnagy, soudkovitého kaktusu a skupina modrých tují, pouštní květena, která pouze zdůrazňovala mrtvost krajiny.

Merryvale jel dál a kaňon se postupně rozšiřoval a zatemňoval. Byl tajemný a plný nepřirozeného ticha. Přesto však se tu a tam mihl záblesk života, který pomohl vytrhnout Merryvala z ponurých myšlenek. Zahlédl, jak zelená ještěrka, krásná jako šňůra drahokamů, peláší po písku a zanechává za sebou jemnou stopu. Mezi skalisky se mihla pískově žlutá krysa. Pruhem nebe vznešeně přelétl orel s rozepjatými křídly. Tito tvorové dokážou alespoň po určitou dobu vzdorovat poušti.

Kaňon se rozšiřoval do amfiteátru rozpadajících se mohutných skalisek zvětralého pískovce. Merryvale našel zřetelnou Adamovu stopu. Stoupala od rozcestí doleva a vedla ponurou průrvou mezi dvěma sráznými převisy. Místo působilo jako brána do pekla.

Kaňon se stále více rozšiřoval, prosvětloval, pomalu mizely děsivé převisy, balancující skaliska a rozpukané šachty. Merryvale zabočil za na roh a náhle narazil na jedno z oněch úžasných překvapení, která poušť jako projev přízně vzácně poskytuje věrným. Obrovské stěny vytvářely jakýsi kužel zlatavého odstínu, jehož nádherný nedotčený ovál se svažoval ke dnu zářícího písku a k jantarovému útesu lemovanému želem. Sálající slunce se bile třpytilo na jezeře uprostřed mohutné skály.

Když Merryvale vjel do tohoto pozemského ráje, náhle se za vysokou, skalní stěnou objevil Adam s puškou v ruce. »Vítám tě, Merryvale, slyšel jsem tě už zdaleka,« řekl a šel mu vstříc. »To ti teda pěkně děkuju. Vyděsils mě jak malýho kluka,« odpověděl Merryvale, dojel do stínu a seskočil z mezka. »Jak se máš, kamaráde?«

»Dobře, Merryvale. I když člověk málokde pociťuje osamělou hrůzu pouště tak jako tady. Jenomže nemohu dělat nic jiného než čekat.«

»Musí to bejt peklo,« odpověděl Merryvale. »A taky to je chyba, žes čekal tak dlouho. Říkal jsem ti, že se máš s Ruth scházet častěji. Každou noc. Kdybys byl přišel včera v noci –« Merryvale se zarazil, jako by byl vinen a bál se záblesku Adamových šedých očí.

»Máš špatné zprávy. Poznal jsem to hned, jak jsi přijel.«

»Nemůžou bejt horší, kamaráde. Ruth zase zmizela.« Adam prudce přistoupil k Merryvalovi a položil mu ruce na ramena.

»Jo, Adame, zmizela. Buď znova utekla se Stonem, nebo –«

»Ne!« Adamův hlas, zvučný jako hlas zvonu, se ozvěnou odrazil od skály ke skále.

»Jestli neutekla se Stonem, je to ještě horší,« prohlásil Merryvale, sundal si klobouk a stíral si z čela pot.

»Merryvale, máš už toho za sebou moc, a když jsi unavený nebo ztrácíš odvahu, dokážeš udělat z komára velblouda. Na to já právě teď nemám trpělivost, příteli.«

»Nejsem vůbec unavenej, Adame, jsem zoufalej.«

»Tak mluv! Ale chci slyšet fakta, ne tvoje dohady,« žádal Adam. Merryvale vychrlil všechno, co věděl, a držel se přísně jen toho, co slyšel, viděl a udělal.

»Jestli odešla se Stonem určitě neodešla dobrovolně,« řekl Adam tak rozhodně, až se z toho Merryvalovi rozbušilo srdce.

»Když tě teď vidím, Adame, připadá mi to taky nemožný. Doufám při všem, co je mi svatý, že jsem Ruth nezradil.«

»Bohužel zradil. Ale nechme toho... Mého bratra jsi jmenoval jenom v souvislosti s útokem na Dabba s těmi ztracenými penězi a se Stonem?«

»Chtěls jen fakta,« odpověděl Merryvale. Uvědomoval si, že příležitosti přivolat zkázu na Guerda Lareyho se postavila do cesty nečekaná překážka Ruthin obličej její pohled její šepot! Merryvale nedokázal vyslovit všechno, co si myslel.

»Snesl bych spíš Ruthinu hanbu než Guerduv zločin,« vybuchl Adam. Merryvale nadskočil, jako by ho práskl bičem.

»Pro slitování boží, co to říkáš, Adame? Chudák Ruth, musí zápasit s ďáblem, kterýho má v sobě, a se špinavejma chlapama, který jsou posedlý po jejím těle, a pořád se ještě drží. Já bych pro ni umřel, prodal bych svou duši, abych zachránil její čest... Adame, ty ses zbláznil!«

»Ještě ne,« řekl Adam a zvedl k němu ledový obličej. »Miloval bych ji stejně dokonce ještě víc, pokusil bych se ji zachránit... Ale jestli se jí Guerd dotkl svou hnusnou rukou pak mu pomáhej Bůh... Vyrvu mu srdce z těla!«

»Přál bych mu to!« sykl Merryvale, překonaný vášní. Pak poodešel a přecházel pod skalní stěnou, dokud nezískal sebevládu.

»Čas letí, Merryvale,« řekl vážně Adam, když se k němu vrátil.

»Taky jsem na to myslel,« odpověděl Merryvale.

»Za jak dlouho můžeme dorazit do Yumy?«

»Dnešním dostavníkem?« zeptal se Merryvale. »Ten odjíždí až ráno.«

»Dobře. Ty s ním pojeděš,« rozhodl Adam. »Já naložím osly a vyrazím odtud před setměním. Zítra při východu slunce budu u Bitter Seeps. Tam počkám. Kdyby byl v dostavníku Guerd, vyhodíš na silnici papír nebo láhev nebo co tě zkrátka napadne. Když tam nic nebude, zastavím dostavník a pojedu s tebou.«

»Jo, tohle je jasný. Ale co když Guerd bude v dostavníku?« zeptal se Merryvale.

»Myslíš, že by mě mohl poznat?« zeptal se Adam a v očích se mu objevila trýzeň. »Pamatuješ se, jak jsem vypadal, když jsem jako chlapec před osmnácti lety přišel do Picacha... Připadá mi to jako věčnost. Za tu dobu jsem se přece musel strašně změnit. Kdo by ještě mohl poznat ve Wansfelovi mladého Adama Lareyho. Ruku na srdce, Merryvale, poznal by mě?«

»Přisahal bych, že ne,« zvolal Merryvale. »Mohli byste na sebe hodinu civět a jemu by na tobě nic nepřípadalo povědomý. Nezapomínej, kamaráde, co z člověka udělá poušť.«

»Jenže nevím, jestli bych se mohl spolehnout na sebe,« pokračoval Adam a upíral na Merryvala smutný, prosebný pohled. »Nechci vidět Guerda a nechci, aby on viděl mě pokud to nemá být naposled!«

Po těch ponurých slovech se Adam vzchopil a pokračoval:

»Tak dost! Když bude Guerd v dostavníku, půjdu do Yumy pěšky. Své věci a osly nechám v Bitter Seeps. Půjdu v noci. Do Yumy dorazím asi dvanáct hodin po tobě. Sejdeme se u Augustina. Víš, kde bydlí. Je to přítel a je mi zavázaný. Augustin nám Ruth najde ať ji ukryli kamkoliv.«

»Rozkaz, kamaráde. Já sebou teda hodím,« odpověděl Merryvale. Už nevnímal ani vedro, ani svízelnost cesty, ani strašlivou poušť. Povznesl se sám nad sebe. Naplnila ho jakási velikost, jejíž význam pouze vzdáleně tušil. Hodiny a míle jako by neexistovaly.

Když dorazil po setmění do Lost Lake, necítil únavu ani hlad. Vrátil mezka a spěchal k Huntovi. Zastihl ho u večere. Hunt ho pozval, aby si sedl a najedl se s ním. Pak ho zahrnul otázkami.

»No, počítám, je tak za tejdén už tu s váma bude Ruth sedět u stolu,« řekl Merryvale a zodpověděl tak všechny otázky najednou.

»Kdybych tomu mohl věřit, spadl by mi ohromný balvan ze srdce,« odpověděl Hunt, vděčný i za to málo, ale dosud plný pochybností.

»Jestli je Ruth naživu, můžete na to vzít jed. Nikdo nikdá neví, co se v tyhle zatracený poušti může stát.«

»Přišel za mnou Larey,« pokračoval Hunt.

»Podívejme se! To je teda překvapení! A copak chtěl?« vyptával se s velkým zájmem Merryvale.

»Taky mě to překvapilo,« řekl Hunt. »Tvářil se, jako by úplně zapomněl, jak sprostě se mnou jednal. Vyptával se dopodrobna na Ruth. Byl zvídavý, zatrpklý, ale zuřivost už ho zřejmě přešla.« »Jak víte, že zuřil?« zeptal se Merryvale.

»Potkal jsem paní Domovou. Víte, jaká je to drbna. Byla prý zrovna na stanici. Líčila mi, že Larey málem zboural barák. Lítal ven a zase dovnitř a zuřil a klel. Indiáni se rozutíkali a Mexičani se třáslí strachem.«

»Jo tak, už tomu rozumím. Vyřvával na všechny strany, že mu žena zase utekla se Stonem, že jo?«

»Ano, paní Domová to tak líčila. Ale když byl u mě, byl už klidný. Říkal, že je těžký Stoneovi něco vyčítat. Ženská krása svede mužského i do pekla. Nakonec mi oznámil, že pojedou dostavníkem na sever, v Salton Springs vyhledá Collishawa a požádá ho, aby jel rychle do Yumy a našel tam Stonea i Ruth. Až ji přivede zpátky, přiměje ji, aby žila s ním.« »No to mě teda podržte!« vybuchl Merryvale. »Já myslím, že je to celkem jasný,« pokračoval Hunt. »Kdyby Ruth o Lareyho jenom trochu stála, kdyby se k němu vrátila a pokusila se udělat z něj slušného člověka, všem by nám to pomohlo.«

»To určitě, pane Hunt,« kousavě štkl Merryvale. »Severní dostavník přijel dneska odpoledne hodně brzy a hned zase odjel,« řekl Hunt. »Počítám, že to tak zařídil Larey.«

»Jižní dostavník už přijel?« zeptal se Merryvale a v zamyšlení zapomněl na šálek kávy, který držel v ruce.

»Neslyšel jsem ho. Ale to by znamenalo, že už má zpoždění.« »Pudu se podívat,« řekl Merryvale a vstal. »A nedělejte

si moc velký starosti, pane Hunte. Vono to třeba nakonec nebude tak zlý. Dobrou noc.« Merryvale vyšel do tmy, ke kalným žlutým světlům stanice. V duchu si nepřetržitě opakoval jedinou otázku: »Co dál? Co dál?«

Lareyho chování Merryvala překvapilo. Jestliže Collishaw už odjel do Yumy, Larey to určitě ví. Proč by za ním v tom případě jezdil na sever? A jestli je Stone zapojený do nekalého únosu Ruth, proč by mu Larey důvěřoval déle, než bylo bezpodmínečně nutné? Že by Larey nebyl do hry zasvěcený? Tomu Merryvale nevěřil. Byl si jistý, že Lareyho prohlédl. Jediné vysvětlení je, že se Larey v krajní situaci a patrně pod vlivem Collishawa uchýlil k větší rafinovanosti a lstivosti. Před barem, kde zářilo žluté světlo, potkal Merryvale Dabba. »Zdravím vás. Kdepak jste byl?« uvítal ho Dabb zvědavě a přátelsky. »Nahore v kopcích za kamarádem,« odpověděl Merryvale. »Jak jste přišel k tý dvojité bradě?«

»Přestaňte,« zavrčel Dabb. »Vždyť jste viděl, jak mě praštil.« »To jo, to jsem viděl. A vod tý chvíle mi nejde na rozum, proč jste mu to jako správnej chlap nevrátil.«

»Protože jsem pitoměj zbabělec. Ale nedokázal bych Lareyho porazit, ani se mu postavit s puškou. Ale stejně jsem «

»Kde von teď je?« přerušil ho Merryvale.

»Odjel na sever. Jel dnes tím dostavníkem, co vyrazil tak brzo. A tím taky padá náš podnik nahore v údolí.«

»Možná že ne. Předbíháte událostem, Dabbe. Já bych se klidně vsadil, že na tyhle cestě nemá Larey na vodu ani pomyslení.«

»Taky mě to napadlo,« řekl Dabb.

»No, eště si vo tom promluvíme,« odpověděl Merryvale a zamířil do baru. Byl tam kravál, oblaka kouře a páchl tam rum. Podle očekávání tam Merryvale našel vozku, se kterým se znal.

»Pojďte se se mnou napít,« zval ho Merryvale.

»Co bych se nenapil,« odpověděl bodře vozka.

»Měl byste ráno volný místo do Yumy?« zeptal se přes okraj sklenice Merryvale.

»Místa je fůra, starej. Tentokrát vezu dolů jen tři pasažéry.«

»Fajn. A protože mám rád čerstvej vzduch a jsem na něj z pouště zvyklej, seděl bych rád s várna nahore. Co vy na to?«

»Budete vítanej. A čerstvých vzduchu si budete užívat plnejch patnáct hodin. To je moc příjemný, hlavně když fouká. Vyrážíme brzy v šest.«

»To mi nevadí. Dolů je dobrá cesta?«

»Slušná, jen v tom úseku, co je níž než hladina moře, je pekelný vedro.«

»Jede s vámi Collishaw?« zeptal se s předstíranou lhostejností Merryvale.

»Ne. Ptal jsem se po něm v Twenty nine. Ale nebyl tam.« »No, já si pudu pomaloučku lehnout. Uvidíme se ráno.«

»Poslouchejte, starej, jakpak se vlastně jmenujete? Já jsem Hank Day.« »Mně říkají doma Merryvale,« odpověděl Merryvale s úsměvem. Jakmile ulehl do postele, pocítil, kolik duševní a tělesné námahy za ten den vydal. V hlavě mu bušilo, bolelo ho celé tělo. Věděl, že stojina pokraji velkých událostí. Hlas pouště mu to našeptával. Nad pouští leželo ticho plné očekávání, neproniknutelné jako bezhvězdná noc. Pomalu ho ukolébalo do spánku.

Probudil se za úsvitu a začal balit těch pár věcí, které si chtěl vzít na cestu. Peníze už mu skoro došly, ale to ho netrápilo, věděl, že je může dostat od Adama. Adam měl v opasku zlato zlaté mince, které, jak plynul čas, cinkaly méně a méně.

Merryvale šel na snídani, nechal si zabalit nějaké jídlo na cestu a naplnit čturu. Dostavník, do kterého bylo zapraženo šest svěřích koní, stál před stanicí. Hank Day srdečně Merryvala uvítal. »Tak si vylezte nahoru,« pobídl ho. »Řeknu vám, že jste na svý léta čipřej. Za chvíli vyrazíme.«

V dostavníku byl už další cestující, ale Merryvale ho pořádně nezahlédl. Za okamžik vyšli z hostince dva další a nastoupili se svými zavazadly do vozu. Merryvalovi bylo na první pohled jasné, že ti se rozhodně nebudou zajímat ani o něj, ani o Adama.

Day vylezl na kozlík vedle Merryvala a rozvázal opratě. Byl v dobré náladě, řečný a veselý.

»Hele, starouši, kdyby mě náhodou zastřelili banditi, poradil byste si s koňma?«

»Dělal bych, co umím.«

»Jen co přinesou poštu, vyrazíme. Dabb je dneska ráno nákej pomalej. To ho asi tíží ta brada navíc. Ha! Ha!«

Zanedlouho se objevil Dabb s poštovním pytle a s balíkem. Obojí uložil do dostavníku.

»Kampak jedete?« zeptal se a zkoumavě pohlédl na Merryvala.

»Do Yumy. Musím navštívit svýho bankéře a vohodit se,« odpověděl Merryvale.

»Vsadil bych se, že svou banku máte v kapse a taje děravá,« prohodil Dabb napůl žertem, napůl vážně.

Hank Day zapráskal bičem a zahalekal povzbudivě na koně. »Pádíme vodtud... hezky na cestu... dokud je chladno... a dokud je vidět!«

Merryvalova cesta do Yumy začala. Pohodlně se opřel, jako by se mu podvědomě ulevilo, že ho nikdo nezadržel.

»Tak vy jedete do Yumy,« začal vozka družně. »Kdypak jste tam byl naposledy?«

»Řek bych, kolem prvního dubna,« rozpomínal se Merryvale.

»Jo, Yuma jde teď nahoru. Dycky to tam šumělo, ale teď to tam přímo vře.«

»Vážně? Já ji měl za nejživější město, na jaký jsem kdy narazil. To se ještě změnila?«

»Je to samý, co byla, ale ještě vo trochu víc,« odpověděl Day s důrazem. »Stavba železnice tam přilákala tu nejděsnější smečku Mexikánů, černochů, rudochů, Číňanů, hráčů, lupičů a lehkejš holec, jakou jsem kdy viděl. Ale zároveň tam kvete solidní vobchod.«

»Jo tak. Spousta prachů na vobzoru a vovetřený město.«

»To si pište. Neplatěj tam prakticky vůbec žádný zákony. Arizonskej ani co by se za nehet vešlo a ke Kalifornii je lepší se radši moc nepřibližovat. Nedávno zabili ve rvačce Jima Henshalla, jedinýho šerifa, co za něco stál. Po něm už žádněj šerif nenastoupil. Slyšel jsem, že vo to stál jedinej Collishaw, a toho zas nemáj v lásce pořádný vobcháři.«

»Collishaw? To byl zabijáckej šerif v Texasu, věšel na potkání. Co ten dělá v Yumě?«

»Má tam prsty v nejhorším podniku, co se tam najde,« odpověděl vozka. »Je to starej třípatrový barák a jmenuje se Del Toro. Je tam bar, hráčský doupě, ubytovna a to není všechno. Patří to Mexičanovi, kterej se jmenuje Sanchez, a Collishaw v tom jede s ním. Sanchez je hodně silnej v kramflekách a podařilo se mu ututlat pár velkejch průšvihů, který měl v Del Toru na krku.«

»Já si vzpomínám, že jsem v Del Toru byl,« řekl Merryvale. »A nepřípadalo mi to vo nic horší než jiný podobný podniky.«

»Počkejte, až uvidíte Yumu teď!« zahlekal Day a práskl bičem. »Obrovsky rychle vyrazila vzhůru a vsadil bych se, že vyrazí ještě vejš, než začne pomalu upadat.«

»Když si to tak nechávám projít hlavou, vlastně tyhle votevřené města už moc nemiluju... Nezakouříte si?«

»Proč ne?« odpověděl Day.

Dostavník drkotál dál po klikaté cestě pouští. Byla to tvrdá šterková cesta, mírně se svažovala, koně po ní běželi rychlým klusem, takže vzdálenosti rychle ubývalo. Merryvale s potěšením naslouchal rytmickému klapání podkov, cinkání řetězů, vrzání postrojů a tlukotu kol. Obzvlášť mu lahodila líbezná svěžest suchého vzduchu, který v tuto ranní hodinu byl ještě chladný.

Skupiny jasně zelených tlustolistých keřů rostly v pravidelných odstupech, jako by je zasadil zahradník. Náspy stříbrného písku, který se třpytil bílým leskem, se tu a tam zvedly, ale mohutné kořeny trnitého houští mesquitů je držely většinou pohromadě. A od leskle zelených mesquitů se krásně odrážely červenozlaté bobule a poupata parazitujícího jmelí, které jakousi podivnou náhodou žilo právě z těchto drsných stromů. V šedých písčitých mělčinách působily tuje jako měkký modrý kouř, stoupající od táboráku. Proti bledému pozadí pouště se ojediněle tyčily palo verdes, neobyčejně jemně zelené, tečkované žlutými květy.

Mezi náspy se objevil divoký králík, velké uši měl směšně vzpřímené, zapanáčkoval a zase zmizel. Malý žíhaný jestřáb kroužil s rozepjatými křídly nad určitým místem, kde se zřejmě schovával nešťastný hlodavec. Pak s pozoruhodnou rychlostí přeběhl přes cestu nejvzácnější pták, který žije v poušti, kohout zemní kukačky, dlouhý tenký ocas vztyčený, hřbet se mu sivě leskl a chocholatý hřebínek svítil plamennou červení. Jeho krutý zobák věznil ještěrku.

Poušť předváděla krásu a život, tvory rychlé, jisté, ničící.

Merryvale nevěděl, jak daleko leží Bitter Seeps, a nechtěl se ptát, aby nevzbudil vozkovu zvědavost. Raději se spokojil s pozorováním. Z klikaté cesty, která vedla nížinou, nemohl ovšem přehlédnout celou ohromnou rozlohu pouště.

V dálce byla zeleň vyšší a hustší. Pak dokonce zvedla svou půvabnou hlavu palma. Skvrna temnější zeleně přinášela úlevu. Cesta se vinula podél prohlubujícího se potoka, porost se množil a bujel. Merryvale spatřil na kopci dva šedé pasoucí se osly. Mohli to být Adamovi osli, ale byli příliš daleko, než aby je bezpečně rozeznal. Pak se vynořila indiánská chatrč a za ní malý cihlový domek, krčící se pod palo verdes. A odtamtud vystoupil vysoký muž a pohlédl směrem k dostavníku. Merryvalovi poskočilo srdce. Wansfell!

»Jak se to tady jmenuje?« zeptal se vozky.

»Bitter Seeps. Je tady akorát tolik vody, aby udržela naživu pár Indiánům

»Zdá se, že budem přibírat pasažéra,« poznamenal Merryvale. »Je mi nákej povědomej. No jo, je to zlatokop.«

»Vysokej chlápek, co?... Prrr, Bille!... Prr, Iron Jaw!«

Day zastavil všech šest koní u cihlového domu, před kterým stál a čekal Wansfell s malým ranečkem svázaným do červeného šátku.

»Brejden. Chcete se svízt?« zavolal Day.

»Ano, do Yumy,« odpověděl Wansfell.

»To je vodsud' dvacet dolarů,« řekl Day a vyklonil se, aby chytil zářivou zlatou minci, kterou mu Adam hodil.

»Nastupte si.«

»Zdravím tě, zlatokope,« zahlaholil Merryvale. »Hned se mi zdálo, že jsem tě už někde viděl.«

»Buď zdrav, Merryvale. Viděl jsem tě první,« odpověděl Wansfell a přistoupil ke dveřím dostavníku.

»Bodejt' by ne když tu sedím jak vopice na větvi.«

Dveře dostavníku za Wansfellem zapadly a koně nasadili rychlý klus. Merryvale se opřel na sedadle, zaplavil ho ponurý i vzrušující pocit. Tak! Wansfell je tu. A k někomu se tímhle dostavníkem blíží strašné účtování.

Merryvalovo napětí se rozplynulo. Hodinu pak rozmloval s Dayem a vymánil z něj veškeré dostupné informace o Yumě. Pod koly drkotajícího dostavníku zatím uběhly nule. Vůz projel posledním úsekem pánve, do níž patřilo Lost Lake, a začal stoupat. Koně zpomalili a potili se, vozka klímal na kozlíku a slunce pražilo.

Konečně se octli na vrcholu. Merryvale měl pocit, jako by ho něco nesmírného udeřilo do obličejů. Cestu k jihu ohraničovalo stříbrné moře písku, nekonečné stoupání, vzdouvající se písečné duny. Ruthiny schody z písku!

Merryvale pochopil symboliku a jeho starý, hluboký, mystický strach z pouště se vysmíval naději, že Ruin bude mít lepší osud. Cožpak někdo může vyšplhat po tomhle sypkém schodišti? Může se po něm jenom plahočit výš a výš, zápolit, vléci se, lapat po dechu, sípat a nakonec zjistit, že veškerá námaha byla marná.

Bylo bezvětří, vítr neoslepoval, viditelnost byla dobrá. Přelévající se písečné duny tvořily jakýsi horský předěl plný zákutí, hrotů a oblin, který se vlnil do miliónu nejrůznějších tvarů, stříbrných, zlatých a šedých. Tento podivný úkaz se táhl pouští devadesát mil, přerýval jej jediný široký průsmyk, kterým stoupala klikatá cesta.

Koně se tu lopotili, hodiny se vlekly, míle protahovaly. Merryvale podlehl vedru, namáhavému stoupání, sálajícímu nebi a písečným stráním, hlava mu klesla a dřímál, dokud dostavník konečně nevyjel ze stříbrného pekla do rovné tvrdé pouště.

Tam se probral a jeho tlumené smysly okamžitě ožily. Spatřil třpytící se Black Knob, památník zlatokopů, vlevo od něho vlnící se Čokoládové hory a v popředí roviny veliký purpurový masív Picacha.

Scénérie se opět změnila. Písečné duny už měli za sebou, všude kolem se rozprostírala poušť, rovná a tvrdá, od jejíž šedi se odrážela zeleň okatila a mesquitů a habrů, červený pás Čokoládových hor se přibližoval a v dálce strměly zamlžené, přísné, strašidelné tvary horských vrcholů.

Slunce vzplanulo nad krajinou, která podle Merryvala neměla na celém Západě sobě rovnou. Když dojeli na poslední svah dlouhé planiny, otevřel se výhled do Coloradské pánve. Vinula se jí červená řeka, jejíž široké břehy byly lemovány jasně zelenými košatými topoly a rákosím. A nad zátočinami se do všech stran zvedaly náspy a hráze, plochy rovné jako stůl, a hory vytvářely zvrásnělou mozaiku, která byla překrásná svou barvitostí a současně působila strašidelně svou kosmatou divokou neplodností. Z jednoho bodu stoupal žlutý kužel prachu: to bylo místo, kde ležela Yuma.

Dostavník sjížděl dolů po kamenitých svazích, následovaly dlouhé míle klesání, výstřední krása krajiny se vytratila a nastoupila důvěrná nížina a prach, který stoupal jako kouř od táboráku. Jeho clonou prosvítalo nachové slunce. Přitní a šero! Dostavník drkotal dál, projížděl zatáčkami mezi stěnami zaprášeného rákosí. Až konečně nastala noc, tak temná, že Merryvalovy unavené oči neviděly ani na krok. Unavení koně se trmáceli dál.

Z poslední zatáčky, kterou projížděli, spatřil Merryvale světla Yumy.

9

Adam s Merryvalem procházeli širokou hlavní ulicí Yumy a Merryvale musel natahovat nohy, aby Adamovi stačil. Světél svítilo hodně, ale jejich žluté světlo nedopadalo až na dláždění. Pod oblouky se objevovaly temné postavy urostlých Indiánů s mohutnými pletenci vlasů na vrcholcích hlav se pohybovali jako stíny. Mexičané, vesměs malí, s obrovskými sombrery a barevnými šátky, lelkovali před obchody a brebentili jako hejna opic. Tu a tam se v davu objevil nějaký zlatokop nebo jiný, stejně hrubě oblečený běloch.

»Tohle by mohlo bejt Del Toro,« řekl Merryvale, když došli k třípatrové budově ve španělském slohu, která stála na rohu jedné z příčných ulic.

Adam přikývl a ukázal na figurální malbu na zdi. Býci, matadoři a banderilleros na koních, vyvedení v barvách na bílém pozadí, ztělesňovali název tohoto proslulého podniku.

Široká temná vstupní chodba vedla doprava a vzhůru, což jistě vyhovovalo tajnůstkářství Mexičanů. Dveře baru byly pomalovány fantastickými vzory, jejichž obrysy odhalovalo světlo z místnosti. Adam s Merryvalem se zastavili na rohu. Místnost vřela hlukem. Dveře se neustále pohupovaly, jak jimi procházel pestrý průvod mužů. Adam odtáhl Merryvala přes ulici na opačný roh. Bylo to místo, odkud se Del Toro dalo nejlépe pozorovat. Dlouhá arkádová lodžie ve druhém patře směřovala do postranní ulice a ústila na verandu, která probíhala v téže délce. Nesvítilo tam jediné světlo, jen tu a tam červený svit cigarety zdůrazňoval tmu. Bylo slyšet tiché hlasy, smích, kvílení kytary, melodii španělské písně, tiché kroky a trylek ženského smíchu – což propůjčovalo záhadnému Del Toru romantiku a atmosféru minulosti.

Třetí patro bylo nízké, mělo malá kulatá okna, která byla rovněž temná. Adam na ně hleděl s výrazem člověka, pro něhož je hračkou proniknout tmou a zjistit, co je uvnitř.

Pak vedl Merryvala tiše ulicí k méně okázané části města, kde světla řídla. Vstoupili úzkým průchodem do dvora a odtud do temného patia, páchnoucího kouřem a těžkou vůní květin, kde se pohybovaly postavy jako stíny.

»Tady bydlí Augustin,« vysvětloval Adam, když stoupali po několika kamenných schodech ke kamennému průčelí a vstoupili do prostoru, který působil jako tržiště. Silný Mexičan s černým obočím zíral chvíli temnými očima na Adama, pak vstal a odhodil cigaretu. Snědý obličej se rozzářil a muž se vrhl k Adamovi.

»Santa Maria! To je můj grande señor,« vykřikl a objal Adama. Merryvale si snadno domyslel, že někde a někdy tenhle Mexičan narazil v tísní na Tuláka Wansfella.

»Si, Augustine,« odpověděl Adam a šetrně muže odsunul, aby mu mohl stisknout ruku. »A tohle je Merryvale, můj kamarád. A oba máme hlad, žízeň a starosti.«

Augustin okamžitě zvažněl. »Pojďte dál,« řekl stručně a zavedl je do velkého holého kamenného pokoje. Byl tam jen stůl a dvě lavice, rozsvícená lampa, páchnoucí olej, a dlouhá síť, která se táhla od kruhu v jedné zdi ke kruhu v protější zdi. Augustin zatleskal, a jakmile vběhla tmavá tlustá žena a dvě štíhlá děvčata, spustil na ně španělsky. Když zase odběhly, aby splnily jeho rozkazy, obrátil se k bělochům. »Señor Adam, můj dům, má rodina, mí přátelé vám k službám.« Aniž plynul slovy, vyličil mu Adam okolnosti, za kterých Ruth zmizela z Lost Lake, a přidal informace a dohady Merryvalovy. »Señor Collishaw je v Yumě. Dneska jsem ho vidět,« řekl Augustin. »Pokusím se vám popsat Stonea,« odpověděl Adam a vyličil zevrubně Stoneův zevnějšek. »Ne,« řekl Mexičan. »Señores, sedněte. Vy jíst a pít. Já půjdu dívat.« »Collishaw měl mexického kočího. Myslíte, že ho můžete najít?« pokračoval Adam, skládaje své dlouhé nohy pod stůl.

»Señor Adam, nic nezůstane dlouho skrytý před Augustin,« odpověděl a oči černé jako trnky mu zajiskřily.

»Zkuste zjistit od toho kočího, jestli Collishaw vezl s sebou děvče, a jestli ano, kam ji odvezl.«

»Señore, jestli Collishaw si señorita přivezt pro sebe, nebude ji mít v Del Toro,« řekl Mexičan s nepatrným úsměvem.

»Tam bílý dívky, ale jen obyčejný. Sanchez přiváží ženy z Guaymas, z Friska, ze Sacramenta – všude. Yuma není dobrá pro ženy, nevydrží moc dlouho.«

»Augustine, kdysi jsem vám prokázal službu. Přišla chvíle, kdy mi ji můžete oplatit.«

»Señorita je dcera nebo láska?« zeptal se Augustin měkce a položil Adamovi hlavu na rameno.

»Je to žena, kterou miluji, Augustine,« odpověděl Adam. »Señore, jestli je v Yumě, najdeme ji. Já teď jít. Vy bydlet tady u mě?« »Ano.«

»Tak jíst a pít. Moje ženy vám sloužit, ukážou vám pokoje. A vy nechodit pryč. Augustin pracuje pomalu. Ale jistě.« Dotvrdil své ujištění obřadnou úklonou a vyšel z pokoje. Adam a Merryvale se tiše pohroužili do jídla a pití. Jedna členka Augustinovy domácnosti, patrně dcera, štíhlá dívka oblečená v tmavých volných šatech, vstoupila do místnosti a stanula opodál. Měla drobný oválný obličej olivové barvy, červené rty, oči velké, temné a krásné, na hlavě spoustu vlasů. Merryvale se na ni znovu a znovu díval, pokaždé si našel něco, co ještě doplnilo povědomou podobu, až si konečně dokreslil obraz.

»Koukni se na to děvče, kamaráde,« zašeptal Adamovi do ucha.

»To už jsem udělal. A jednou mi to úplně stačilo,« odpověděl smutně Adam.

»Duch Margarity Arallanesové!« řekl Merryvale.

»Ano, vypadá jako Margarita ale nemá v očích ďábla.«

»Stejně je to divný,« zamumlal Merryvale.

Dojedli a odsunuli lavice od stolu.

»Myslím, že nám to čekání poleze na nervy, Adame,« řekl Merryvale.

»Trpělivost. Máme štěstí, že jsme tady našli Augustina. Někdy bývá na svém ranči na opačné straně hranic. Augustin zná každého Mexičana v téhle zemi. A jak správně řekl, dokáže najít cokoliv. Určitě se dovíme, jestli Collishaw přivezl Ruth do Yumy.«

»Ale proč by Collishaw vozil Ruth zrovna sem?« zeptal se Merryvale.

»Zapomněls, co nám říkal Augustin o Sanchezově podniku?«

»Ale Collishaw je přece Texasan,« odporoval Merryvale. »Má k ženám vrozenou úctu.«

»A není náhodou zajedno s mým bratrem?« zeptal se Adam, upíraje na Merryvala planoucí šedé oči.

»To jo... Ale sám jsi ho slyšel, jak sjel Lareyho za to, že se k Ruth choval sprostě.«

»Merryvale, příteli, Guerd se nikdy nespolečí s někým, koho nedokáže ovládnout. A Collishaw, přes svůj texaský původ, je sprostý ničema z pouště. Kdysi ho kryl zákon, teď už se jenom dokáže dovolávat ctnosti, aby zamaskoval, že je na dně. Collishaw už má dny své slávy za sebou.«

Adam potom upadl v mlčení a Merryvale ho nechtěl vyrušovat. Minuty se vlekly. Stíny žen kradmo procházely dveřmi. Zvenku se ozývaly slabé zvuky hlasy a kroky, smích a vzdálená hudba. Občas zavanul dovnitř horký vítr, přinášel s sebou suchý prach, vůni přezrálého ovoce, květín a kouře. Na Adama působil dům tísnivě. Toužil po volném prostoru, po hvězdách a po větru v poušti, který pátil, dul, ale přinášel i všudypřítomný melancholický pozdrav pouště. Minula předlouhá hodina a čas se posunoval ke konci druhé, ještě delší. Adam natáhl své dlouhé tělo do sítě, roztáhl ji a lehl si napříč, takže ležel v rovině, po způsobu Mexičanů. Merryvale už začínal být neklidný. Seděl, vstával, přecházel a zase usedal, za okamžik se zvedal znovu, přecházel po kamenné podlaze a natahoval uši, jestli nezaslechne blížící se kroky.

Zvenku zazněl slabý klapot kopyt projíždějících koní, do vzrůstajícího ticha zahýkal vzdálený osel. Tiché zvuky neviditelného života chvílemi umlkaly.

Konečně se na kamenech ozvaly rychlé kroky! Vstoupil Augustin, vyfoukl oblak cigaretového kouře, obličej měl rozpalený, oči jako černé dýky.

»Ach, señore, nechal vás čekat,« řekl a přitáhl si lavici těsně k Adamovi, který se obrátil na bok.

Merryvale se přidal, líbil se mu tenhle přítel v nouzi, žasl nad jeho oddaností. Věděl, že srdce Mexičana nezradí toho, koho si jednou oblíbilo.

»Señor Adam, Collishawův kočí Manuel Gomez můj vzdálený příbuzný. My už dlouho přátelé.«

»Výborně. Mluv, Augustine,« odpověděl Adam.

»Má señorita obličej jako madona vlasy jako Lluvia d oro oči hluboký a fialový jako brána kaňonu při západu slunce?«

Adam zíral na tazatele, zaskočený tak výmluvnou výřečností, ale Merryvale se chopil slova.

»Augustine, žena, kterou hledáme, má v obličej anděla. Vlasy zlatej proud, voči stíny pouště.«

»Je tady,« odpověděl Augustin a oklepával si popel z cigarety.

»V Del Toru?« zeptal se hluboce rozrušený Adam.

»To Gomez neví,« odpověděl Augustin. »Vy posadit, señor... Gomez ví, že ho chráním, tak mi mluvil.«

Podle Gomeza opustil Collishaw Lost Lake s tím, že odjíždí na sever, ale když se setmělo, vrátil se a čekal. Když už večerní hodina pokročila, projeli kolem stanice a zastavili u žlabu. Tam Collishaw vystoupil a odešel do tmy. Vrátil se ještě s jiným mužem a nesl ženu, zabalenou do pokrývky. Nastoupili do vozu, Collishaw pevně držel ženu. Gomez vyjel rychle do pouště a podle rozkazu zabočil na cestu do Yumy. Oba muži pak sundali pokrývku z ženy, která už byla polodušená. Položili ji ve voze na seno. Po chvíli se probrala, křičela a prala se s těmi dvěma jako lvice. Zacházeli s ní brutálně, takže se nakonec zhroutila, vyčerpaná a polonahá. Její půvab a bezmocnost oba muže obměkčily. Začali ji ochraňovat jeden před druhým.

Jeli celou noc. Nikdo nespál. Za svítání zabočili do kaňonu, který byl stranou stanice. Tam vybalili jídlo a pití, krmivo pro koně. Žena se napila, ale jídlo odmítla. Svázali ji ruce. Ležela celý den ve voze, chvílemi sténala, chvílemi spala. Muži ji hlídali, střídali se ve spaní.

Když se setmělo, vydali se znovu na cestu, dojeli do Yumy pozdě po půlnoci a zastavili na okraji města. Mladší muž vynesl ženu z vozu. Ale Collishaw mu ji vzápětí vzal. Spírali si, proklínali jeden druhého a vytratil se do tmy.

»A to je všechno, señore,« uzavřel Augustin a odhodil dohořelou cigaretu.

»Nezaslechl váš Gomez náhodou zmínku o dalším muži, který by byl zapletený do tohohle podniku?« zeptal se Adam a jeho obličej nevěstil nic dobrého.

»Ne, seňore.«

»Myslíte, že ji Collishaw vzal do Del Tora?«

»Jestli ji chtít pro sebe, tak ne, jestli pro jinýho, tak jo.«

»Jak se to dá zjistit?«

»Dneska v noci těžko, señor,« odpověděl Mexičan.

»Můžu vzít valník a bez dlouhých řečí rozmlátím Del Toro na cucky.«

»Sí señor. Byly by z toho pořádný býčí zápasy. Ale co jestli tam seňorita není?«

»Jste přítel, Augustine,« odpověděl Adam.

»Čekejte. Zejtra vám zjistit, kde seňorita ukrytá. Pak uděláme plán. Je lepší postupovat pomalu, ale jistě. Vaše Lluvia d oro moc špatný postavení. Quien sabe... Třeba... Ale vy muset myslet na sebe.«

Adam přitakal, stál a zíral na holou kamennou zeď, jako kdyby byla průhledná.

»Příteli Augustin moc rád vidět, až velký seňor zabít jednoookýho gringa,« promluvil Mexičan měkce jako žena. Merryvale se probral ze své strnulosti, krev mu začala divoce pulsovat v žilách. Ale Adam, pokud vůbec slyšel Mexičanovu výzvu, jí nevěnoval žádnou pozornost.

»Pojďte, seňores, musíte se vyspat,« řekl hostitel a vstal.

Dovedl je do pokoje, kde byly americké gauče, a Merryvale za ně byl velice vděčný, protože se nikdy nedokázal natáhnout v mexické síti. Nečekal, že usne. Adamův výraz mu působil velké starosti. Merryvale si zul boty, svlékl šaty, ale Adam jenom stál a zíral z okna.

»Adame, dyť je naděje, že se Ruth zatím nic nestalo,« řekl ustaraně Merryvale.

»Jejímú tělu možná ne,« odpověděl s povzdechem Adam.

»A na čem jiným, prosím tě, záleží?« zvolal podrážděně a netrpělivě Merryvale. »Musíš si vtouct do palice, že jsme na Jihozápadě, v Yumě. Co tady můžeš vočekávat? Ručím ti za to, že tady v poušti je moc málo mužskejch, který by mysleli na něco jinýho než na svý tělo. A sázím se, že jediná ženská nemá v hlavě nic jinýho. Jestli Ruth není zraněná nebo ještě něco horšího můžeš to považovat za kliku vod blázince.«

»Sfoukni lampu a spi, Merryvale. Můj zármutek nepramení z útrap, kterými se pro mě sužuješ.«

Merryvale na to neodpověděl. V pokoji byla tma, jen slabé měsíční světlo ozařovalo Adamovu nehybnou postavu u okna. Merryvale si lehl, aby si odpočal a uklidnil se. Ano je starý. Cítil to v bolavých kostech, v pomalém tlukotu srdce. Nečeká ho už mnoho úmorných cest do nemilosrdné pouště, kterou miluje a které se bojí. Kdyby jenom ještě mohl pomoci Adamovi a Ruth! Kdyby ještě dřív, než ulehne naposledy, věděl, že unikli z prokletého království písku na svobodu, že žijí spokojeně a volně někde v lidských podmínkách.

Cítil, jak ho přemáhá spánek. Na víčkách jako by měl závaží. Snažil se je udržet otevřená, ale ona neustále klesala a zavírala se, takže musel vždycky znovu vynaložit veškerou vůli, aby je otevřel. Adamova postava konečně zmizela od okna, zřejmě vzdal své noční bdění. Šel si přece jenom lehnout? Paprsek měsíčního světla dopadal na jeho postel. Merryvale tam rozeznal temný obrys dlouhého těla. Oddechl si a přestal se vzpírat spánku.

Probudil ho výkřik: »Vstávej, kamaráde, už je den!« Otevřel oči a spatřil ve dveřích Adama.

Během snidaně se Augustin neobjevil, přišel až později a přinesl Adamovi nové šaty a boty.

»Jsem taky rozedraný na cucky,« řekl Merryvale. »Hodím se tak akorát za strašáka do pole.«

Adam dal Merryvalovi peníze. »Vypadáme hůř než strašáci, žádné hadry nevydrží věčně. Kup si, co potřebuješ. A kup si taky pistoli pětačtyřicítka, jako mám já, a nějaké náboje. Taky kup břitvu, ručníky, mýdlo zkrátka všechno, co nutně potřebujeme.«

»Fajn. Ale co když mě někdo zmerčí?« zeptal se Merryvale.

»Kromě Collishawa a Stonea tě nikdo nepozná. A kdybys je náhodou potkal, tak stačí uvidět je první a uhnout jim z cesty.«

»Jo, tak já jdu na to. Chceš ještě něco, Adame?«

»Počkej! Nesmíme zapomenout na Ruth.«

Merryvale si vzpomněl, že podle toho, co vypravoval Gomez, má Ruth roztrhané šaty.

»Že by ti dva lotři dali Ruth šaty, to se nedá předpokládat,« pokračoval Adam. »Až pojedeme z Yumy, čeká ji v noci zima a ve dne slunce a vítr... Víš co, Merryvale, kup Ruth závoj a dlouhý plášť jako měla tenkrát.«

»Bojím se, že když ji unesli, měla na sobě jen takový ty tenký věcičky, co nosí ve vedru doma. Lehký sandálky a punčochy. Snad bych jí měl koupit pořádný střevíce a punčochy, ne?«

»Samozřejmě, kup všechno, co myslíš jestli «

»No,« přerušil ho Merryvale, »je to už hezky dávno, co jsem ženskej kupoval ty jejich pitominky, ale zkusit to můžu. Kdy hodláš vypadnout z Yumy?«

»Zítra ráno. Augustin zařídí, aby dostavník zastavil tady před domem.«

»Jo tak. Ale napřed musíme dostat Ruth, nezdá se ti?«

»Dostaneme ji dneska,« odpověděl Adam.

»Sí, señor,« potvrdil Augustin.

Merryvale pohlédl pochybovačně na Mexičana. Ještě nebezpečnější než přílišný spěch je přílišná jistota. Jestli se ovšem podaří Ruth najít, Adam ji zachrání, i kdyby měl Del Tóro srovnat se zemí.

Merryvale absolvoval složitou cestu z patia chodbami pod arkádami, až konečně vyšel na ulici. Oslňující bílé sluneční světlo ho udeřilo do obličeje. Zvykl si na chládek, který panoval mezi tlustými kamennými chodbami a cihlovými zdmi. Ale tady sálala dlažba i ulice vedrem, všude bylo plno prachu, barev a hluku, měl pocit, že je ve venkovském městě, do

kterého přijel cirkus.

Zabočil doprava, vyhledával stih, pokud nějaký byl, pozoroval ruch kolem sebe a žasl nad živostí a rozkvětem Yumy. Ulicí se oběma směry valil malebný, různorodý dav. Převládali v něm Mexičané všech velikostí a všech věků, žen bylo víc než mužů. Většina mužů a chlapců měla na hlavách velká sombrera, jinak bílé plátěné košile, kalhoty upevněné šerpou nebo pasem, odkud visel nůž či mačeta, na bosých nohou sandály. Někteří byli nastrojeni, měli vysoké boty s velkými ostruhami a obleky zdobené po způsobu vaqueros. Ženy chodily ve volných vlajících šatech, nosily mantily a šátky, hýřily jasnými barvami. Tu a tam vyčnívali z davu yumští Indiáni, kteří byli kromobyčejně vysocí, žádný neměřil pod šest stop. Svým zjevem upoutávali značnou pozornost – byli krásně urostlí, ale navlečení do špinavých bělošských šatů, jejich veliké obličejové byly téměř černé a svrasklé jako přeschlá kůže, černé vlasy měli stočené do pletenců a na nich přilepenou placatou vrstvou vlhkého bláta. Pohled na tenhle typický účes Merryvala vždycky bavil. Taková hlava sice není právě čistá, ale zato dokáže zůstat dokonale chladná. Merryvale zahlédl také několik Indiánů kmene Papago. Ti byli menší, oblečení spíš jako divoši v poušti, pozoruhodní svým krásným nevyzpytatelným obličejem. Nikdy se nedali vyrušit ze svého klidu a nikdy nepohlédli bělochovi do očí. Potkal i jednoho Yaqui, malého silného muže nastrojeného jako vaquero, s širokým hnědým obličejem a divokýma očima.

Běloši – zlatokopové, rančeři, kovbojové, povozníci – rovněž pluli v proudu a přidávali mu svým oblečením na rozmanitosti. Merryvale pochodoval s širákem staženým hluboko do obličejové a rozhlížel se pod jeho obrubou jako ostříž. Měl na mušce každého, kdo se k němu blížil.

Posléze vešel do jednotkového obchodu, kde bylo málo zaměstnanců, ale zato hodně kupujících. Muži tu nakupovali tabák, železné zboží, koňské postroje, zbraně a zásoby střeliva. Zlatokopové shledávali svou výzbroj. Spekulantů vybírali a odmítali zboží z vrozené šetrnosti, kterou Merryvale oceňoval. Lovci z Východu si tu obstarávali výstroj pro Mexiko. Když Merryvala konečně obsloužili, odnášel si pistoli, zavěšenou pod kabátem, náboje, velký balík šatstva, bot a nejrůznějších potřeb, které s Adamem už hodně dlouho postrádali. Vrátil se k Augustinovi. Adam tam nebyl. Merryvale si odstranil knír, oholil prošeďivě plnovous, vyměnil staré šatstvo a pak na sebe s uspokojením pohlédl. Mohl klidně vsadit deset ku jedné, že ho Collishaw takhle nepozná.

Pak vyšel ven. Na ulici ještě přibýlo chodců, hluku, barev a především vedra, prachu a větru. Musel chvíli čekat, než se mu podařilo přejít ulici.

Na slavné yumské hlavní třídě bylo po kotníky prachu. Zvedal se ve vrstvách, chomáčích i mračnech pod kopyty koní, mezků, volů a vytvářel žlutou clonu, která zatemňovala domy na protilehlé straně ulice. Ruch byl ohromný. Projížděli tu Indiáni na svých koních, kovbojové na vzpínajících se mustanzích, kteří příslušně vířili nenáviděný prach, zlatokopové vodili naložené osly, dodavatelé se prodírali s vozy taženými šesti mezkami. Tu a tam přejel žebřík a lehké bryčky Mexičanů, kteří žili na rančích v údolí. A nakonec projel dostavník obílený prachem.

Když se takřka s nasazením života Merryvale ocitl na druhé straně ulice, zaklel a vyplivl pachut' prachu. »Zatracenej život. Hank Day měl sakra pravdu. Yuma je hotový peklo!«

V dalším obchodě se pokoušel koupit věci, které Ruth podle jeho soudu mohla potřebovat. Závoj a plátěný plášť vybral snadno, ale když došlo na střevíce, punčochy, rukavice a šaty, uvědomil si, jak strašlivou na sebe vzal zodpovědnost. Vůbec nejtěžší mu připadalo vybrat střevíce. Věděl jenom to, že Ruth má malé hezké nohy. Nakonec něco se značnými obavami vybral, zaplatil a s úlevou vyšel z obchodu.

Znovu se musel obavovat napříč ulicí, plnou zvířeného prachu. Doma zjistil, že se ani Adam, ani Mexičan dosud nevrátili. Znepokojilo ho to. Kam šel Adam? V Yumě ho přece znají. A navíc je toto město Mekkou všech tuláků z pouště, zlatokopů a dalších, kteří by Adama mohli snadno poznat. Riziko je velké. A příliš zamaskovat se Adam vzhledem ke své postavě taky nemůže. Ale konečně, co na tom záleží? I kdyby Adama někdo potkal a poznal, neodradilo by ho to od toho, co chce udělat. Když Adam jednou něco začne, může ho zastavit jedině lavina.

Merryvale chvíli čekal, pak vyšel plný neklidu a nejistoty znova ven. Hodiny utíkaly rychle. Bylo už poledne a pouliční ruch značně poklesl. Ulicí procházelo jen několik osamělých chodců a řada povalečů se potloukala pod arkádami a v průchodech. Merryvale šel pomalu, ale myslel rychle. V mozku se mu zrodil nápad, jak by snad mohl pomoci Ruth. Míval přece vždycky štěstí! Proč ztrácet zbytečně drahocenný čas, když ví, že se může pokusit sám něco vypátrat. Míjel právě Del Tóro, přešel kolmou ulici a pokračoval dál, v jisté vzdálenosti se obrátil a vracel se nazpátek. Za denního světla odpovídal vzhled Sanchezova domu své pověsti. Byla to velice stará budova s barevně a bíle omítnutými zdmi. Na mnoha místech byla omítka spravovaná, někde opadala a odkryla cihly z nepálené hlíny.

Merryvale zabočil do postranní ulice a pokračoval v chůzi, aby si prohlédl i zadní frontu domu. Široký pruh cesty ji odděloval od vysoké, vínem porostlé zdi. V postranní ulici bylo jen málo chodců. Merryvale se odhodlal, přešel na druhou stranu a vešel dovnitř. Odtud zjistil, že Sanchezův dům má dvě křídla obrácená do dvora. Schodiště vedlo k dvoupatrové verandě. Přístup k zadnímu traktu domu i odchod byl neuvěřitelně jednoduchý.

Merryvale došel až na konec cesty a nepozorován octl se opět brzy na hlavní třídě. Když se znovu blížil k čelnímu vchodu do Del Tóra a spatřil temné schodiště, vedoucí do vyšších pater, probleskl mu hlavou nápad, při kterém mu ztuhla v žilách krev. Zastavil se a opřel se o kdysi vybilý, ale teď už špinavý klenutý vchod. Muži vcházeli a vycházeli z baru. Ani jediný z nich nevskočil na schodiště. Co riskuje, když půjde nahoru? Bude li se ho někdo vyptávat, vždycky najde přijatelnou výmluvu. Jeho nápad ho naprosto ovládl.

Rozhlédl se pokradmu na obě strany a zjistil, že si ho zřejmě nikdo nevšimá. Začal tedy stoupat po schodišti. Bylo široké, vysoké a staré. Schody byly z kamene a malty, s vyšlapanými dolíky. Když došel na první podestu, spatřil před sebou chodbu. Po jedné straně viděl prázdnou barevnou zeď a na druhé straně dveře pokojů, mezi nimiž byly značné odstupy. Za Merryvalovými zády pokračovalo schodiště do dalšího patra. Merryvale měl pocit, jako by ho postrkovala ruka nějakého obra.

Vystoupil po dalších schodech, dřevěných a velmi opotřebovaných a nahoře stanul čelem k další chodbě. Byla

podobná té první, pouze strop měla nižší. Vypadala i páchla podobně jako mexické průchody.

Co dál? Až sem dospěl bez jakéhokoliv promyšleného plánu. Podlehl nevysvětlitelnému podnětu a ten mu dosud rozechvíval krev a dráždil nervy. Ruth může být a pravděpodobně je uvězněna za některými z těch masivních dveří. Merryvale se nezdržoval úvahami, nepřipouštěl si riziko, že se tu může střetnout s Collishawem nebo Stonem. Dokonce si na ně ani nevzpomněl. Měl v prsou chladné a pevné odhodlání, které, aniž si toho byl vědom, věstilo zkázu každému, kdo by se mu teď postavil do cesty.

Přistoupil k prvním dveřím a zaklepal na ně odvážnou, byť třesoucí se rukou. Nedostal žádnou odpověď. Postoupil k dalším dveřím a výsledek byl stejný. Po třetím zaklepaní zaslechl v pokoji hlasy a kroky, čekal a krev se mu valila zpět do sevřeného srdce.

Dveře se otevřely a mladý hubený Mexičan se žlutým obličejem a malými lesklými očima tázavě zíral na Merryvala.

»Pomíňte, señore,« řekl s úklonou Merryvale, »hledám nějakýho señora Garcíu.«

Mexičan zavrtěl hlavou a zavřel dveře.

Tato příhoda dodala Merryvalovi odvahy. Šel dál chodbou, oči měl všude a čím dál tím víc podléhal neznámé síle, která ho vedla, až došel k místu, kde klenuté dveře ústily na verandu. Právě tenhle úsek pozoroval z dolejší cesty.

Zaslechl smějící se ženské hlasy. Rozhlédl se kolem a zaklepal. Zvuky uvnitř umlkly a dveře se neotevřely, ani z několika dalších se neozvala žádná odpověď.

Vyšel tedy na verandu a objevil dvoje vzdálené dveře v části domu, která byla vkliněná mezi obě křídla. Znovu se rozhlédl do všech stran, pak přešel po verandě a zastavil se před prvními dveřmi. Byly důkladné, z tvrdého dřeva, měly masivní kulatou mosaznou kliku a velikou klíčovou díрку.

Zaklepal. Podruhé už klepal nervózně. Jeho bystré uši zachytily tichý šelest kroků. Zaklepal potřetí.

»Kdo je tam?« zeptal se hlas, jehož zvuk vyrazil Merryvalovi dech. Zapomněl, že se má chovat přirozeně, a ustrašeně se rozhlédl.

Třesoucí se rukou zaklepal znova: »Ruth! Ruth!« zavolal, jak nejhlasitěji se odvážil.

Zaslechl slabý výkřik, tiché kroky a opatrné zaklepaní z druhé strany dveří.

»Kdo je to?« zašeptala.

»Merryvale.«

»Díky Bohu... Je s vámi Adam?«

»Je v Yumě. Přijeli jsme pro vás. Kdo vás sem zavlekl?«

»Collishaw a Stone,« odpověděla Ruth vzrušeným šepotem.

»A co Larey?«

»Ten to všechno řídil. Ale neříkejte to Adamovi.«

»Jste « Merryvale se zarazil a hledal slova »v bezpečí a a «

»Jsem v pořádku. Jenom jsem potlučená, jak jsem se prala s Collishawem. Choval se jako zvíře. Ale Stone «

»Na tom teď nezáleží. Musím letět za Adamem. Hlavu vzhůru, děvenko. Jsme tu jak na koni.«

»Přineste mi něco přes sebe. Šaty mám samý cár.«

Merryvale se vši silou pokusil otevřít dveře. Nešlo to.

»Nemůžu ty zatracené dveře vyrazit. Ale Adam to svede. Držte se, Ruth.«

»Pospěšte si proboha, pospěšte si,« odpověděla šeptem »Každou chvíli může přijít.«

Merryvale se obrátil na podpatku, srdce mu divoce bušilo a tiše si mumlal: »Dej Pánbůh, aby přišel přesně v tom okamžiku, až sem dorazí Adam!«

Dokázal jen s námahou projít normálním krokem chodbou a prvním schodištěm. Jakmile došel ke druhému schodišti a zjistil, že je prázdné, rozběhl se dolů a skákal přes dva schody, až vyběhl na ulici. Znova se přinutil jít tak, aby nevzbuzoval nežádoucí pozornost. Dva bloky k Augustinovu domu mu připadaly jako nekonečná vzdálenost!

Vřítel se do patra a letěl dál, až bez dechu, ale jako vítěz, vběhl do příbytku. Adam tam nebyl a Augustin také ne.

»Panebože, to je konec,« bědoval. »Co můžou dělat? Musím počkat.«

Přecházel po kamenné podlaze pokoje, a aby zahlal úzkost, neustále si opakoval, že zdržení je strašlivé pro Ruth, ale jinak se na věci nic nemění. Viděl, jak rudý západ slunce tmavne za oknem. Následovaly další nekonečné minuty. Když Merryvale už téměř propadal zoufalství, zaslechl rychlé kroky. Vstoupil Adam a za ním Augustin.

Merryvale došel až k nim, protože si uvědomil, že ho nevidí. Pokoj nebyl osvětlený. Adam se k němu sklonil.

»Kde jste k sakra byli?« vyjel na něho Merryvale.

»To jsi ty!« zvolal Adam. »Augustin nemůže najít toho člověka, který by věděl, kde je Ruth, jestli je u Sancheze.«

»Na to se vykašli. Já vím, kde je Ruth.«

Adamovy tlapy sevřely Merryvalova ramena.

»Merryvale! Ty to víš? Jak? Kde?«

»Nemám teď čas na romány,« odpověděl Merryvale. »Mluvil jsem s ní. Je zamčená v pokoji. Dveře jsou silný a těžký. Budem potřebovat «

»Vyrázím kterékoliv dveře,« přerušil ho drsně Adam.

»Tak jdem,« řekl Merryvale a sebral balík s pláštěm a závojem pro Ruth. »Augustine, počkejte tady na nás.«

Adam se už na nic neptal, šel vedle Merryvala a snažil se krátit krok.

»Adame, jestli budeme mít takovou kliku jako já, bude to úplně jednoduchým šeptal Merryvale, zatímco spěchali ulicí.

»Mohli bysme jít zadním schodištěm, ale myslím, že přední bude lepší, když nikoho nepotkáme. Měj voči na stopkách. Ven budem muset vyjít zadem... Je v Del Toru, jak už ti nejspíš došlo.«

Pospíchali dál. Merryvale se dotkl Adamovy ruky a uvědomil si, že je tvrdá jako železo. Několik světél ozařovalo obchody. Provoz na vozovce se ještě neobnovil, ale zato chodníky byly přelidněné.

Adam proplouval davem, Merryvale s ním jen stěží držel krok, a za chvíli dorazili k Del Toru. Sanchezův bar vřel životem. Merryvale odbočil z chodníku, vešel do domu a namířil si to ke schodišti. Adama táhl za sebou. Vystoupil k chodbě v prvním patře, zabočili k dalšímu schodišti a vyběhli po něm. Horní chodba byla skoro temná, jenom na jejím vzdáleném konci probleskovalo světlo z klenutých oken.

»Nepotkali jsme ani živáčka,« sípá bez dechu Merryvale. »Má klika se nás drží.«

Veranda byla rovněž pustá. Merryvale se tentokrát už nerozhlížel. Visel očima na dveřích. Zaklepal. Následoval okamžik napjatého čekání. Adam dýchal zhluboka a těžce.

»Ruth! Ruth!« zavolal Merryvale tiše a zaklepal dychtivě znova. Žádná odpověď! Rozhlédl se spěšně po verandě a přepočítával dveře. »Je to zaručeně tenhle pokoj.«

Pak zaklepal Adam a zavolal svým hlubokým hlasem: »Ruth, to jsem já, Adam!«

Jedinou odpovědí bylo hluboké ticho.

»Nechali jsme ji čekat "moc dlouho,« šeptal Merryvale. »Asi to nevydržela a vomdlela. Její hlas byl děsně slabý.«

»Ustup,« přikázal Adam, uchopil kliku, opřel se ramenem do dveří a zatlačil. Dveře zaskřípaly, prohnuly se a otfásly. Adam ustoupil a pak se strašlivou silou vrhl proti dveřím. Zapraskaly, vylomily se ze zámku a z pantů a s třeskotem se zřítily do pokoje.

Adam s Merryvalem vešli dovnitř. Pokoj byl prázdný. Ani v malém přístěnku, temném a špinavém, nebylo po Ruth stopy.

»Ježíšikriste, vona je pryč!« zabědoval Merryvale zklamáním bez sebe.

Adam se vrhl na zem a sebral malý kapesníček. Patřil Ruth. Voněl slabě voňavkou, kterou Merryvale poznal.

»Vidíš, byla tady,« vybuhl, když si prohlédl kapesník. »Nemůže to být dlouho, co odešla, a nemůže být daleko.«

Viděl, jak Adam rychlým pohledem přelétl mohutnou španělskou postel se starými zažloutlými krajkami a vybledlými záclonami, stůl, na kterém stál podnos s netknutým jídlem, a malé zamřížované okno vysoko u stropu.

»Ano, kamaráde, byla tady,« řekl trpce.

»Vodvlekli ji vodtů,« odpověděl Merryvale. Už se vzpamatoval z otřesu a začal přemýšlet. »Ruth mi říkala, abych pospíchal, že « Merryvale se zarazil a kousl se do jazyka. Málem by byl vyzradil, že se Ruth bála, aby se neobjevil Guerd Larey. »Strašně se bála Collishawa,« pokračoval. »Říkala, že je celkem v pořádku, jenom votlučená, jak se prala s Collishawem.«

Další výklad mu odumřel na rtech. Adam zbledl tak, že mu zbělela ústa. Obrovskými kroky přestoupil práh a vyšel na verandu. Merryvale se vydal za ním, vešli znova do domu a sestupovali po schodech. Dvoje dveře se otevřely a vyhlédly z nich dva udivené obličeje Mexičanů. Po spodním schodišti spěchal muž, ale ustoupil, aby se vyhnul srážce s Adamem a Merryvalem, ani ho nenapadlo pokusit se zastavit. Jakmile se octli na ulici, zamířil Adam přímo do létajících dveří Sanchezova baru.

10

V té době bylo Del Toro největší, ne-li i nejhorší pijácké a hráčské doupě na Jihozápadě.

Merryvale tam vstoupil hned za Adamem.

Veliká, dlouhá a široká místnost se rozprostírala po celé délce domu. Četné žluté lampy, zavěšené až u stropu, ozařovaly zakouřený prostor. Muži postávali u dlouhého baru a museli křičet, aby se navzájem slyšeli. Na nekonečných policích se třeptily sklenice a láhve, nad nimi se leskla nevkusná zrcadla ve zlacených rámech a neumělé nestoudné obrazy nahých žen. U většiny stolů se hrálo. Nikde nebyla jediná žena. Ale odněkud z pozadí se linula hudba a ta naznačovala, že v Sanchezově doupěti ženský živel rozhodně nechybí. Hlučící pijáci a zamlklí hráči tvořili podivný kontrast. Příval návštěvníků svůj pobyt v lokále začínal i končil u dlouhého barového pultu.

Adam prošel středem místnosti a zastavil se v místě, odkud měl nejlepší přehled.

Sešlost tu byla skutečně pestrá. Merryvale pátral pronikavým pohledem po mužích, které hledali, a zkoumavě si prohlížel každého, kdo byl v dohledu. Hráči, urostlí muži v černých šosatých kabátech, s vysokými klobouky a křiklavými vestami, se proplétali davem, pili málo, ale zato neúnavně vyhlíželi jestřábíma očima oběti, které by mohli obrát. Dav u baru se neustále přeskupoval, nechyběli v něm ani Číňané. Na chvíli upoutal Merryvalovu pozornost krásně rostlý, pružný mladík, oblečený ve zdobené jelenici, s pistolí a nožem za pasem. Přecházel po místnosti sám, měl hubený tmavý obličej a jeho pohled připomínal pohled Indiána. Zlatokopů bylo v lokále požehnaně a ze všech pijáckých skupin tvořili nejhluchnější. Ale nepili moc, podobně jako vozkové a dodavatelé v hrubých šatech a zaprášených botách, dali si jen jednu nebo dvě sklenice na dobrou náladu. Když dopili, opouštěli hlučně lokál a na jejich místa nastupovali noví příchozí.

U baru převládali Mexičané, zatímco u hráčských stolů seděli převážně běloši. V lokále se zřejmě především scházeli Mexičané a k nim se přidávali příslušníci všech vrstev a typů, kteří přibyli z pouště do Yumy. Vysoko nad barem trčela vycpaná hlava obrovského býka, přes jeho rohy ležel meč matadora ovinutý červeným praporem.

Do místnosti vešel jakýsi zlatokop. Budil dojem, že se chce spíš porozhlédnout a zažít vzrušující večer, než pít nebo hrát. Merryvale se s ním už někde sešel, ale nemohl si vzpomenout. Se zájmem si ho prohlížel. Byl malý, shrbený, s obličejem zbrzděným počasím, měl na sobě šedé vyrudlé šaty s nesčetnými záplatami a boty, které držely pohromadě pouze díky provazu, jímž si je sdrátoval.

Objevil se také Arizonský Charlie, známá místní postava, aby si se skupinou přátel vyrazil z kopýtka. Hlavou i rameny trčel nad dav. Byla to pitoreskní postava v království kovbojů. Měl červený obličej, věčně přimhouřené oči a jeho rty pokud se ovšem nesmál tvořily jedinou tenkou tvrdou přímkou.

Pak spatřil Merryvale skupinu jezdců. Měli vysoké boty s ostruhami, opasky s náboji a ponuré tváře mužů, kteří nikdy neváhají tasit. Adam je ostře změřil očima a oni mu na oplátku věnovali stejnou pozornost. Merryvale usoudil, že jsou to nejspíš bandité, v lepším případě ostří jezdcí, rozhodně cizinci, protože se drželi pohromadě a odmítali jakoukoli družbu. Usadili se u prázdného stolu.

»Zloději koní z Gila Valley,« vysvětloval Merryvalovi Adam. »Po loupežné výpravě si sem často zaskočí. Věděl jsem,« Ale Merryvale se díval jinam a stiskl Adamovi prudce ruku.

»Collishaw,« šeptl se zatajeným dechem.

»A s ním je Sanchez toho třetího neznám,« odpověděl Adam a jeho uvolněné držení se nápadně změnilo.

»Stone to není, to je dobrý. Stonea můžeš přimět k řeči, s Collishawem nehneš.«

»Já to přesto zkusím,« zahučel Adam.

»Moment, kamaráde, je to Texasan!« odporoval Merryvale. »Zbytečně s ním budeš ztrácet čas. A kdyby se začal stavět na zadní, budeš muset střilet!«

Viděli, jak Collishaw trpělivě naslouchá Sanchezovi, který mluvil rychle a divoce gestikuloval jako všichni Mexičané. Sanchez byl malý silný muž s buldočí hlavou a velice temnou pletí. Oblečený byl bohatě a pestře, jak se s oblibou oblékají zámožní Mexičané. Collishaw měl na sobě dlouhý plášť, široké černé sombrero a vlající nákrčník, takže se v něm poznal Texasan na první pohled. Muž, který je doprovázel, byl Američan a rozhodně nepůsobil sympaticky. Jakmile vešli, postoupil Adam do středu místnosti, ale oni byli tak zabráni do hovoru, že si ho nevšimli, ačkoliv stáli nedaleko.

»...chce se dostat do toho podniku v Lost Lake,« zaslechl Merryvale Sanchezův ostrý tichý hlas.

»Jenomže to nezáleží na něm,« odpověděl Texasan.

Adam to zřejmě také zaslechl, a proto už ke Collishawovi nešel. Ustoupil naopak stranou a postavil se částečně za Collishawa. Merryvale šel za ním. Sanchez otevřel dveře do další místnosti a vstoupil tam s Collishawem v patách. Třetí muž sáhl po klice a chtěl dveře zavřít, ale v tom okamžiku se Adam rozmáchl a muž se odpotácel. Adam vešel do místnosti, Merryvale tam střelhlbitě vklouzl za ním a zavřel dveře. Byla to přepychová soukromá herna a u stolu na vzdáleném konci místnosti byla hra v plném proudu.

»Holka je pryč. Stone ji ukrad. Jdu odtamtud, dveře jsou vyražené,« rozčiloval se Collishaw.

»Á, señor Collishaw mě už dřív doběhnout,« odpověděl Sanchez.

Vtom Collishaw spatřil Adama. Zdálo se, že nevěří svým očím. Brada mu poklesla, v jeho jediném oku se zračil údiv, který se proměnil v podezření, když Adam vykročil.

»Poslyšte, cizinče,« začal domýšlivě, »tohle je soukromá místnost.«

»Možná nejsem tak cizí, jak vy si myslíte, Collishawe,« odpověděl Adam rozvážně.

Sanchez ustoupil stranou a Merryvale obezřeme rovněž. Dveře se pootevřely, objevil se v nich zvědavý obličej Američana. Tiše hvízdal, zmizel a nechal dveře otevřené.

Collishawův výraz se změnil. Už to nebyl muž, jemuž se někdo vetřel do soukromí, ale bývalý šerif z Texasu, který si nadělal nesčetné nepřátele.

»Někde jsme se sešli hodně dávno,« poznamenal chladně. »Nevím, kam vás zařadit.«

»Brzy to poznáte,« řekl Adam.

»To rád slyším,« protáhl Collishaw a opatrně vyčkával, čímž popřel pravdivost předchozích slov.

Sanchez vytušil skryté nebezpečí a odtáhl se od Collishawa tak daleko, až se zády opřel o stůl a vyrušil hráče.

»Co blázníš, Sanchezi, pomíchals mi karty,« ozval se hráč otočený zády do místnosti.

»Co se děje?« vyjekl jiný, který seděl naproti a měl přehled.

»Señor Collishaw se baví se starý přítel,« odpověděl posměšně Sanchez.

Adam překlenul jediným dlouhým krokem vzdálenost, která ho dělila od Collishawa. Udělal to tak rychle, že sebou Collishaw škubl. Červeně mu vypřehala z obličeje. Merryvale se opřel o zeď. Viděl jenom Adamův profil popelavý, soustředěný, ostře řezaný. Měl výraz orla vrhajícího se na kořist.

»Chci Ruth!« Adam vypálil ta slova tak tiše, že je ani Sanchez, ani hráči nezaslechli.

Pro Collishawa to byl další šok, jeho chladnokrevnost byla otřesena.

»Kdo jste?« vybuchl.

»Kde je Ruth? Rychle!« vypálil Adam ještě tišeji a prudčeji.

Collishaw se hrubě zasmál představě, že se ho někdo proti jeho vůli snaží přimět, aby mluvil. Současně si v duchu střelhlbitě promítal výjevy z minulosti.

Náhle pokýval kulatou hlavou, v jediném oku se objevil posměch.

»Už to mám, cizinče,« řekl. »Zdá se, že se mi dostalo pochybný cti mluvit s Tulákem Wansfellem.«

Řekl to tiše, zřejmě nechtěl Sanchezovi prozradit Adamovu totožnost.

»Ano,« odpověděl Adam.

»Mělo mě to napadnout hned po tom, co jsem slyšel od Stonea. Je mi líto, pane Wansfelle, ale nemůžu vám vyhovět, pokud jde o tu dámu, i když byste kvůli ní jistě předvedl jeden ze svých kousků, kterejma jste se v poušti tak proslavil. S jistotou vám můžu říct jenom to, že se ta malá čubka právě teď někde válí se Stonem.«

»Ty špinavě Texasane,« zahřměl Adamův hlas. »Ty máš tu drzost se chlubit, žeš vyrůstal ve státi, kde mají k ženám úctu? Nejsi nic víc než ubohý nástroj v nikách Guerda Lareyho!«

Pak se Adamova velká rozevřená ruka kmitla vzduchem a dopadla tvrdě Collishawovi na ústa. Vytryskla krev.

Collishaw vyrazil chraplavý zvuk a křečovitě sebou škubal, jako by zápasil s divokou touhou tasit pistoli. Ale něco ho zřejmě zdrželo. Snad to ani nebyl Adamův ledový chlad nebo skutečnost, že potupa nevyžadovala oplatit přestřelkou. Spíš cosi v samotném jménu a přítomnosti Tuláka Wansfella.

»Collishawe, kdysi jste jako šerif věšel na potkání,« pokračoval neúprosně Adam. »Vím o jednom nevinném člověku, kterého jste pověsil. Byl jste hráč a zloděj. Ale teď jste něco mnohem horšího. Snažte se oklamat a okrást starce.

Kujete špinavé pikle se svým ničemným společníkem. Unesli jste pro něj nevinnou ženu. Vzápětí jste ho okradl a chtěl jste se jí zmocnit sám. Zacházel jste s ní surově! Poranil jste nevinné, něžné ženské tělo!... Vy pse!«

»Tak to vy jste se proboural k ní do pokoje!« štěkl Collishaw a sáhl po zbrani.

Ale Adamova ruka mu bleskurychle přitiskla pistoli na mohutné břicho.

»Střilejte,« sykl Adam.

»Vy jste vožralej,« zakoktal chraptivě Collishaw.

»Vůbec ne. Jenomže na to, abyste se mohl utkat s mužem, byste potřeboval dvě oči, Collishawe,« pokračoval Adam s promyšleným pohrdáním. »Jste odporná jednooká bestie. Pro posměch celému Texasu.«

Collishawův obličej zesinal, hlava se mu třásla tak, že se mu klobouk posunul na stranu a na čele mu vyrazily obrovské krůpěje potu.

»Kdopak vám vyrazil to oko?« pokračoval Adam a naklonil se k němu, strašlivý ve své potlačované vášni.

»Zastřelil jsem chlapa za mnohem míň,« zasípal Collishaw, ztrácející jakoukoliv rozvahu.

»Ano, ale jakýho? Zkuste to na mně!« Adam čekal jako ztělesněná nesmiřitelná hrozba.

Merryvale ani nedýchal. Cítil za tím osmnáct let vášnivého utrpení, kterým Adam prošel díky svému bratrovi a tomuhle zločinci, který se kdysi oháněl šerifskou pravomocí.

»Vzpomeňte si na Ehrenberg, Collishawe!« pokračoval.

Collishawovo oko se prudce rozevřelo.

»Picacho!«

Collishaw vypadal, jako by se měl roztrhnout vnitřním napětím.

»Podívejte se na mě! Podívejte se na Tuláka Wansfella! Dobře se podívejte!«

V Collishawově jediném zlověstném oku blesklo blížící se děsivé poznání.

»Prohlídněte si pořádně Wansfella!... Podívejte se na mě! Já jsem vám vyrazil oko!... Já jsem Adam Larey!«

»Ksaku!« zařval Collishaw.

Jeho strnulost se rozplynula. Rukou, kterou vedla nenávisť, vytrhl zbraň. Jakmile se zableskla, vypálila Adamova pistole na jeho břicho.

Merryvale slyšel, jak se kulka zaryla do stěny. Proletěla Collishawovým tělem. Strašlivá rána jím smýkla, ale Collishaw přesto stiskl spoušť. Z jeho pistole se radě zablesklo a třesla rána raka s pistolí se divoce rozhoupala a vystřelila znovu. Prostřelený Collishaw byl zpola omráčený, potácel se, klesal, ale zoufalá touha zabít v něm dosud žila. S nadlidským úsilím se pokoušel ustálit ruku, zamířit v tom okamžiku mu Adam vystřelil oko.

Collishaw upustil pistoli. Ruka mu zůstala třet ve vzduchu. Ještě okamžik stál na nohou, vzpřímená mrtvola, obličej stažený nepředstavitelnou hrůzou pak se zapotácel a s těžkým žuchnutím padl na zem.

V herně vládlo hrobové ticho. Všechny obličejy byly obrácené ke dveřím, kterými prošli Adam s Merryvalem. Nikdo se nepohnul, nikdo nepromluvil. Adam vlekl Merryvala za ruku, prošli rychle halou a postranním vchodem vyšli do tmy. Pak se vmísili do davu, který proudil po hlavní třídě, a brzy se octl mimo dohled i doslech Del Tóra.

»Adame, nezapomněls náhodou na Stonea?« zeptal se Merryvale, když si konečně dostatečně navlhl suchý jazyk.

»Myslím na něj stejně, jako jsem myslel na Collishawa,« odpověděl Adam.

»A nejdem naslepo?«

»Ne. Augustin nasadil na stopu své lidi. Ale myslím, že by mě k němu něco dovedlo, i kdybych šel se zavřenýma očima.«

»To chápu. Je jasný, že pláchnul s Ruth, že jo?«

»Slyšel jsi, co říkal Collishaw Sanchezovi.«

Brzy dorazili k Augustinovi, kterému Adam stručně vysvětlil, že Stone patrně unesl Ruth z Del Tóra. Nato rozčilený Augustin prohlásil, že za denního světla nemohl Stone uniknout daleko, Del Tóro musel opustit zadním schodištěm a Ruth mohl schovat jedině v přilehlém bloku, což je výlučně mexická čtvrť.

»Jdeme, señor,« vybídl je Augustin a vyběhl ven, z patia zabočil do úzkého průchodu, který vedl do postranní ulice. Krácel rychle, po jedné straně měl Adama, po druhé Merryvala. Chrlil ze sebe dohady jako kulomet a tu a tam se mu do rozčileného výkladu vmísila slova jeho mateřštiny. Byl přesvědčený, že se Stone neodvážil přiblížit k hlavní třídě, unášel přece dívku, kterou musel pravděpodobně buď nést, nebo vléci. To připadalo Merryvalovi logické. Augustin je ujišťoval, že pokud nenajdou Ruth okamžitě, při této noční prohlídce příslušné čtvrti, najdou ji určitě za denního světla. Dosáhli té části města, kterou Mexičan hodlal prohlédnout. Většina domů vedla do ulice a domorodci seděli buď ve dveřích, nebo na zápražích. Augustin se vyptával tu toho, tu onoho, postupoval hbitě dům od domu, pak přešel ulici a pokračoval na drahé straně. Adama a Merryvale s ním drželi krok, ale když s někým mluvil nebo klepal na temné otevřené dveře, postávali opodál. Noc byla opět horká. V jednom domě zaslechl měkký smích, tiché hlasy a zpěváka, který se doprovázel na kytaru.

Neúnavný Augustin prozkoumal celý blok a ještě jeden další, aniž našel jakoukoliv stopu. Vešel do užší a ubožejší ulice, kde jenom tu a tam svítilo kalné světlo. Zabočil do klenuté chodby a Adam s Merryvalem čekali venku.

Merryvale se opřel o kamennou zeď a už zase klesal na mysl. Zaslechl němě tlumené kroky a usoudil, že se Augustin zřejmě vrací. Z chodby však vyklouzla temná postava a mihla se v kalném světle lampy, která svítila nad vchodem.

Adam po ní skočil jako tygr. Muž vyrazil tichý ostrý výkřik a pokusil se uhnout. Ale Adamova dlouhá paže se

vymrštila a roztočila muže jako káču. Pak ho Adam uchopil za límec, nadzvedl ho a přirazil tvrdě na zed'. Merryvale poznal Stonea. Byl prostovlasý, bez kabátu a bez vesty a lapal po dechu. Merryvale přiskočil blíž. Stone měl zkřivený obličej, jazyk mu visel z úst. Adam uvolnil sevření a nechal Stonea dopadnout zpátky na nohy. Stone se dusil a rukama tloukl zběsile do Adama.

»Uklidni se, nebo ti rozbiju hlavu!« přikázal Adam.

»Nebijte mě Wansfelle!« vykřikl vyděšený Stone a přestal se prát.

»Collishaw je po smrti,« řekl Adam.

»Panebože... Nezbíjíte mě, Wansfelle! Mám Ruth tady vzadu je tam zamčená. Ukradl jsem ji Collishawovi!... Pusťte mě a já vás k ní dovedu. «

Pak je Stone, v železném sevření Adamovy ruky, vedl tmavou cestou přes dvůr. Potkal je Augustin, vyzýval všechny své mexické svaté a klusal vedle Adama. V zamřížovaném okně svítilo zaprášené červené světlo. Stone se zastavil u dveří, hrabal se v kapse, až našel klíč a snažil se ho zasunout do zámku.

»Pusťte mi ruku Wansfelle,« zasípal. »Takhle se mi strašně třesou ruce.«

Klíč upadl a jemně zazvonil na kamenném prahu. »Zvedni ho, Merryvale a odemkni dveře,« přikázal Adam. Když se Merryvale shýbl pro klíč, pronikl k němu z druhé strany zoufalý výkřik.

11

Ruth měla pocit, že se probouzí ze strašlivého snu. S námahou pozvedla těžká víčka a současně se jí vrátilo vědomí provázené tupou bolestí.

Viděla vyrudlé záclony, sloupy postele, zašlou růžovou omítku zdí, malé zamřížované okno. Všechno bylo naprosto neznámé. Věděla jenom, že to není její pokoj. Kde je? Ještě pořád v zajetí noční mýry?

Ne, je vzhůru. Pokoj byl hmotný, skutečný, nebyly to neurčité, pokroucené snové obrysy. Pozvedla se a okamžitě ucítila strašlivou slabost. Ležela na žlutém krajkovém přehozu ve vysoké posteli, v pokoji, který nikdy v životě neviděla.

Postupně se vynořovaly vlny vzpomínek a zaplavovaly ji přívalem událostí, které ji přivedly do téhle nešťastné situace.

Nejdřív za ní přišel Stone a přiznal se, že se opil a Guerdu Lareymu ukradl ze stolu v kanceláři peníze. Vytrvale naléhal, aby se za něho u Lareyho přimluvila. Nakonec nepřiliš ochotně souhlasila a pošetile vyšla se Stonem ven. Pak jí náhle někdo přehodil přes hlavu a přes ramena deku a surově jí bránil křičet a vzpírat se. Potom cítila, jak ji hodili do vozu a drželi ji, zatímco je drkotající vůz odvážel do pouště. Konečně z ní deku, pod kterou se už dusila, sundali. Ležela obličejem vzhůru, po jedné straně měla Collishawa, po druhé Stonea. Bojovala jako lvice, zoufale se pokoušela uniknout až už neměla sílu. Pak jen ležela a chvěla se, hněv ustupoval strachu. Na těle neustále cítila Collishawovy ruce. Všechno její opovržení, vášnivé žaloby, které mu vmetla do tváře, ho zřejmě jenom ještě víc povzbuzovaly. Ale zapůsobily na Stonea. Pohádal se s Collishawem a nakonec se na něj vrhl.

Pak se strašlivá noc změnila v šedavý úsvit. Kola se zastavila. Ležela s rukama svázanými šátkem ve voze, který zastavil pod stromem. Nastal tichý horký den. Chvillemi v tom vedru usínala, ale i v polospánku si uvědomovala, že se ti dva muži o ni zuřivě přou. Následovaly nekonečné, úmorné hodiny strachu, divokých představ, tělesného strádání. Pak přišel soumrak, vedro se zmírnilo a kola se znova rozjela. Poslední, co si pamatovala, bylo to, že ji vynesli z vozu a nesli do tmy pak už nevěděla nic. Probudila se v cizím pokoji, slabá, ztýraná, šaty měla zašpiněné a roztrhané, sandály jí zmizely, na pažích temné modřiny.

Ruth si nejprve ohledala černé a modré podlitiny i různá bolestivá místa a s velkou úlevou zjistila, že vážnější zranění neutrpěla. S námahou se zvedla. Její pozornost upoutal stůl, který stál uprostřed pokoje. Někdo tam položil podnos s pitím a s jídlem, které dosud nevystydlo. Stoupla si na špičky, aby mohla vyhlédnout malým okénkem. Yuma! Spatřila řeku, kostel, řadu střech pokrytých taškami a barevných zdí. Slunce se sklánělo k západu, směrem k purpurovým pohořím Arizony.

Pak prozkoumala pokoj, přilehlý temný přístěnek a nakonec zkusila dveře. Zamčené! Dveře, stejně jako zdi, byly mohutné a pevné. Ze zamřížovaného okna viděla jen střechy domů. Chtěla volat o pomoc, ale rozhodla se, že ještě počká. S přemáháním se napila a najedla, ačkoliv jídlo bylo čisté a chutné.

Byla přesvědčená, že iniciátorem celého podniku je Guerd Larey. Collishaw a Stone se nechali svést příležitostí, jejich chování nemělo jistě nic společného s plánem jejího únosu. Jak se jí začínalo v hlavě vyjasňovat, napadlo ji, zeji Adam přijde zachránit. Ano, to je nad slunce jasné. Nepochybně je už únoscům na stopě. Co s nimi udělá? Ruth se navzdory vedru zachvěla.

Musí vydržet, než ji Adam najde. A musí doufat, že přijde dřív než Guerd Larey. V opačném případě by bylo všechno ztraceno! Adam by musel prchat před zabijáckými šerify jako je Collishaw, vrátit se do pouště, tentokrát se skutečnou bratrovou krví na rukou! Znova by musel vést osamělý život Tuláka Wansfella.

Ruth se zhrozila pouhé představy. V tom okamžiku nenáviděla svou krásu, své tělo, tu křehkou schránku, která mátlá mužům hlavy. Jediná výjimka byl Adam. Ten miloval její duši, její utrpení, všechno to, co bylo pod půvabnou skořápkou a co tvořilo její skutečnou osobnost. Jak ho tu poslední noc mučily a drásaly její polibky, objetí, prosby, aby ji odvedl z pouště. Ale zůstal pevný jako skála. Znova opakoval, že na to nepřistoupí, dokud Ruth nebude volná.

Ruth se ještě dlouho potom styděla.

Náhle se prudce napřímila. Nezaslechla venku kroky? A další a další! Ozvalo se zaklepání na dveře, Ruth si vzpomněla na své únosce. Rychle si hodila přes nahá ramena a paže přehoz z postele. Pak zaslechla tiše, ale určitě své jméno. Utíkala ke dveřím zaklepala v odpověď zašeptala. Byl to Merryvale. Oznámil jí, že Adam je ve městě a že si pro ni přijdou. Ruth sotva věděla, co mu odpovídá. Merryvale se pokoušel vyvrátit dveře, ale nepodařilo se mu to.

»Nemůžu ty dveře vyrazit. Ale Adam to dokáže,« šeptal. »Hlavu vzhůru, Ruth.«

Odpověděla mu: »Pospěšte si, proboha pospěšte si! Každou chvíli může přijít!«

Merryvalovy tiché kroky brzy dozněly. Ruth s rukama přitisknutýma na bušící srdce se opřela zády o dveře. Oknem viděla zlatý západ slunce, růžové mraky a modré nebe. Adam je v Yumě! Brzy bude tady! Co pro něj znamenají dveře, zdi nebo řetězy? Modlila se, aby se Merryvalův plán nezhatil, aby ji zachránil, dřív než do Yumy dorazí Larey. Co ho přivedlo k tomuto podlému záměru? Chtěl ji dostat z domova zlomit její vůli, pošlapat ji a pak ji přivést zpátky do Lost Lake poddajnou a ke všemu lhostejnou, smířenou s životem squaw? Jen šílenec mohl nevědět, že by raději zabila napřed jeho a pak sebe!

Ruth začala přecházet po pokoji v punčochách. Kde ztratili ti pitomci její sandály? Zuřila, když se podívala na své šaty. Odhodila krajkový přehoz, strhla z postele vyrudlý podklad a zkusila z něj vyrobit jakousi pláštěnku. To nevzbudí nežádoucí pozornost. A i když půjde bez střevíců, je ochotna šlapat po horkém písku a po kaktusech

V zámku cvakl klíč a přerušil její úvahy. Zmocnilo se jí radostné vzrušení, celá rozechvělá se napřímila. Adamovi a Merryvalovi se podařilo získat klíč! Jsou tu.

Zámek zavrzal, klika se otočila, dveře se otevřely. Vešel Stone, bledý a odhodlaný.

»Ach!« vykřikla Ruth v návalu strašného zklamání.

»Vidím, žeš četla mé myšlenky,« rozzářil se, když přešel pohledem látku, která ji zahalovala. »Pojď. Dostanu tě odtud.«

»Ne,« odpověděla Ruth pevně.

»Neblázni. Já tě můžu odvézt a udělám to. Tak pojď,« opakoval hněvivě. Byl nervózní, stále ve střehu, uši napínal ke dveřím.

»Kam mě chcete odvézt?« zeptala se podezíravě.

»Kamkoliv, ale musíš si pospíšit. Kdyby mě chytili, stálo by mě to krk.«

»Vy jste setkal jste se s někým?«

»Ne. V tomhle jedu sám. Já tě před tím jednookým Texanem zachráníme

»Zachráníte mě před Collishawem ale proč?«

»Protože tě miluju, Ruth,« odpověděl vzrušeně.

»Chcete mě zachránit pro sebe?«

»Když to chceš vědět, tak jo. Ale já tě miluju a Collishaw ne. Zachránil jsem tě před ním už cestou sem, nemyslíš?«

»Ano. To mluví pro vás, Hale. Tak to teď nezkažte.«

»Měj rozum,« odpověděl se staženým hrdlem. Jeho pohnutí bylo silné, ale strach nebyl o nic menší. »Nechci, abys mě zas škrábala a kopala, když tě odtud ponesu. Tos předvedla už včera. A teď by z toho bylo pozdvižení. Chtěl bych, abys šla po dobrým, ale když nepůjdeš, zopakujem si to.«

»Já vám nevěřím.«

»Když budeš vyvádět, budeš na tom mnohem hůř,« vysvětloval netrpělivě. »Collishaw právě čachruje se Sanchezem a můžou tady být každou minutu. Rozhod se doběhnout Lareyho a prodat tě... No nekoukej tak. To víš, že to dělají. A jestli tě neuklidíš Collishaw se Sanchezem dnes v noci, je tu Larey jako na koni.«

Ruth váhala. Jestli pro ni Adam nepřijde včas, dřív než Collishaw, bude v mnohem větším nebezpečí, než když odejde se Stonem. Toho může aspoň na chvíli umluvit, nebo mu utéct. Když ji Adam nenajde v Del Toru, bude po ní pátrat a Stoneovy stopy najde snadněji než Collishawovy. A kdyby se jako první objevil Guerd Larey Ruth se neodvažovala domyslet.

»Půjdu s vámi,« zakoktala.

Stone ji rychle vyvedl z pokoje a zamkl dveře. Byla skoro tma. Rudá záře, která doprovázela západ slunce, se na západě vytrácela. Stone pevně sevřel Ruthinu paži a spěchal zadním schodištěm na dvůr. Odtud ji vyvedl do postranní ulice pryč od Sanchezova podniku. Potkali několik lidí a nikdo si jich zvlášť nevšímal. Stone se snažil mluvit nenuceně.

Obešli blok domů, znova zabočili a vešli do chudší části Yumy.

»Říkal jste něco o Sachezovi,« řekla Ruth. »Byla jsem v Del Toru?«

»To ti bůh řek. A není to zrovna nejvhodnější místo pro bělošku.«

»Cesta je strašná, mám zničené nohy,« stěžovala si Ruth. »Nemám střevíce. Nepospíchejte tolik.«

Stone jí vyhověl, zpomalil a trochu uvolnil sevření její paže.

Ruth napadlo, že by se mohla Stoneovi vytrhnout a utéct. Měla to udělat už v okamžiku, kdy opustili Del Tóro. Kdyby byla utekla na hlavní třídu, mohla se mu buď ztratit, nebo najít ochranu u nějakého chodce. Yuma byla plná zlatokopů, dodavatelů, vozků, kovbojů, hráčů mužů, kteří by si se Stonem dovedli snadno poradit. Že na to nepomyslela! Teď jsou v méně rušné části města, daleko od hlavní třídy. Musí počkat, až někoho potkají. Ale obešli polovinu bloku a nepotkali živáčka. A navíc šero rychle houstlo v tmu.

Ruth vyklouzla ze Stoneova sevření a dala se na útek. Běžela rychle a mrštně. Strach jí propůjčoval křídla. Letěla tak, že jí vítr strhl z ramen přehoz. Ale hnala se dál. Pak slyšela, že ji Stone dobíhá. Jeho kroky zněly rychleji a rychleji. Měla pocit, že ji co nevidět pukne srdce, cítila, že vydechuje a není už s to znovu nabrat dech. Podklesly jí nohy. Zapotácela se a vrávorala dál, až ji Stone chytil.

Zuřivě jí zacloumal. Ruth se pokoušela křičet, ale neměla dech. Stoneova ruka zdusila její chabý výkřik.

»Ty šelmo!« sípal. »Zkus to znova a uvidíš co s tebou udělám!«

Ruth se nezmohla na odpor. Nebyla schopná ani chůze. Hlava se jí točila a byla tak slabá, že by upadla, kdyby ji Stone nepodepřel. Pronesl ji ulicí, zamířil do tmavé klenuté chodby, až došel k jakýmsi dveřím, postavil ji na zem. Odemkl dveře a vstrčil ji do temného pokoje, kde klesla na podlahu. Ztratila částečně vědomí, slyšela jen, jak se Stone pohybuje po místnosti, a potom spatřila světlo.

Stone ji zvedl a posadil do židle. Ruth se probírala a viděla, že se octla ve velkém pokoji s vysokým stropem, zdi a podlaha byly kamenné. Nábytek a zamřížovaná okna prozrazovaly, že to je patrně příbytek Mexičanů. Stone si utíral mokré obličej, těžce oddychoval a upřeně na ni zíral. Zřejmě vůbec nevnímal její zubožený stav. Jeho nestoudné oči hltaly obnažené paže a ramena, rozpuštěné vlasy, které jí splývaly po těle jako zlatý déšť. »Slyšel jsem, jak Larey říkal, že jseš tygřice, a přísahal, že tě jednou zkrátí,« řekl Stone téměř s obdivem. »Teď ho chápou.«

»Hale Stone vy nemáte ani rozum ani srdce,« odpověděla chabě Ruth. »Jste jenom živočich.«

»Když jseš sama tygřice, tak co můžeš vočekávat vodě mě?« »Byla jsem blázen, když jsem si myslela, že jste schopný soucitu. A nechápu, že nemáte ani za nehet zdravého rozumu.«

»Měl jsem dost rozumu, abych překazil Collishawův plán, ale to ty samozřejmě neoceníš,« řekl nasupeně Stone.

»Udělal jste to ze sobectví, ne z ušlechtilosti.« »Ty máš nejvíc co mluvit, nepamatuju si, že bys ty někoho povznesla k ušlechtilým činům.«

»Nemá smysl pokoušet se o nemožné,« odpověděla Ruth. »Ale poslouchejte mě chvíli. Vy nikdy nic nedomyšlíte. Nejste moc chytrý, Hale Stone. Dejme tomu, že jste mě teď dostal. Tak bezmocnou a zuboženou, že by se zželelo i psovi... Co se mnou teď uděláte?«

»Je to jako kdybych měl bílýho slona, to máš pravdu,« uznal. »Jenomže mně je to fuk.«

»Odpovězte mi. Mám právo vědět, co chcete dělat.« »Vypadnout s tebou z Yumy, i kdybysme měli jít pěšky.«

»Předpokládáte, že uniknete Collishawovi a Guerdovi? Je to nesmysl. Nemůžete uniknout Wansfellovi.«

»Komu? Tomu tulákovi? Toho vzal čert. A říkám ti, že je mi to fuk,« odpověděl prudce a nasupeně, čímž jen dokázal, že nemá rád, když ho někdo nutí myslet.

»Milujete přece život jako každý člověk.«

»Ruth Lareyová, já nemiluju ani život, ani Boha. Nemiluju nic než tebe.

Klidně zahodím všechno jen proto, abych tě dostal třeba jen na minutu.«

»Hale myslíte, myslíte, než bude pozdě!« naléhala. »Nemůžete mě mít jak říkáte. Vidíte ovšem, že nejsem s to zvednout ruku, a jestli chcete klesnout pod úroveň divocha v poušti a...«

»Přesně to chce udělat Guerd Larey,« přerušil ji Stone v záchvatu žárlivosti. »Přečet jsem si jeho myšlenky.«

»Panebože, s vámi není možné se domluvit!« zvolala zoufale Ruth. »Takhle ne. Radši si to rozmysli, Ruth, a vzdej se.« Ruth zavřela oči. V mozku jí bušilo.

»Dávejte pozor, Hale. Řeknu vám ještě jediné, poslední slovo,« začala znova. »Vím, že jsem vás sama svedla. Neuvědomovala jsem si, co se může stát, anebo mi na tom nezáleželo. Ale sváděla jsem vás. Teď vás prosím, abyste mi to odpustil. Prosím vás, vzpomeňte si na svou matku nebo sestru a uchraňte mě... Jestli to neuděláte, jestli na mě vztáhnete ruku dřív nebo později si najdu příležitost a zabiju vás!«

»Jenomže mně je to jedno! Opakuju ti, zeje mi všechno fuk,« odpověděl zoufale. »Klidně se kvůli tobě půjdu navěky smažit do pekla.«

Ruth cítila, že marně plýtvá silami. Jak se Stone za ten poslední měsíc změnil! V zoufalství si na okamžik přála, aby byla místo přesvědčování použila svůj půvab, lichocení, svůdnosti. Možná, že tak by byla Stonea zvládla. Jenomže ji opanoval hněv. Hněv a hořká, výsměšná vzpomínka na to, jak často svého sklonu ke koketnosti zneužívala.

Nedokázala se k tomu snížit znova ani proto, aby si zachránila život.

Náhle si Ruth uvědomila, že se na ni Stone už nedívá. Otočil hlavu ke dveřím jako člověk, který napjatě naslouchá.

Ruthino vyčerpané srdce bušilo rychleji. Zaslechla kroky, pak zaklepání na některé ze sousedních dveří. Pak ostré rychlé hlasy Mexičanů.

Stone tiše zaklel, vyskočil a opatrně otevřel dveře, které zapomněl zamknout. Hlasy se ozvaly zřetelně a to, co říkaly, neznělo jako obyčejný rozhovor. Stonea zřejmě polekaly, protože vyklouzl z pokoje, ve dveřích se ještě otočil a zašeptal směrem k Ruth: »Jestli cekneš, nepřej si mě.« Pak zavřel dveře, zamkl je a jeho tiché kroky se vytratily.

Ruth se přikrčila a snažila se potlačit radostné vzrušení, které jí našeptávala intuice. Nebyla s to mu odolat, ten pocit byl silnější než rozum a rozvaha. Vysvobození se blíží. Tušila to, cítila to. Adam a Merryvale našli její stopu. Nejraději by byla křičela radostí.

Hlasy zmlkly a jiné kroky minuly dveře, za kterými stála Ruth plná naděje. Že by to všechno byl omyl? V tu chvíli ji přepadlo chladné zoufalství. Snažila se vykřiknout, ale jazyk měla suchý, rty ztuhlé, hlasivky ochrnuté.

Pak zaslechla větší počet kroků. Byly hlasitější, vracely se. Ozval se tentýž pronikavý a rozčilený hlas Mexičana.

Odpověděl mu hluboký hlas a Ruthino skleslé srdce se znova rozbušilo. Muži se zastavili za dveřmi. O dláždění zazvonil klíč.

»Zvedni ho, Merryvale. A odemkni dveře.«

Je to Adam. Ruthino hrdlo se náhle uvolnilo. Vykřikla.

Zámek zapraskal a otočil se. Dveře se prudce rozlétly do místnosti. Pak se v temném prostoru dveří objevila vysoká postava. Vstoupil Adam a za košili vlekl s sebou Stonea. Vešli další muži a zavřeli za sebou dveře.

Adam Stonea odmrští. Ten odletěl až ke zdi, narazil na ni a padl na zem.

Adam poklekl u Ruth a naklonil se k ní, aby jí viděl do obličeje. Nemohla promluvit, ale pohlédla do jeho zářících šedých očí a usmála se. V tom úsměvu se zračila všechna radost, která jí plnila nitro. Adam také nemluvil, ale jeho tvář byla výmluvnější než slova.

Ruth pozvedla třesoucí se ruku a on ji okamžitě stiskl. Pak přistoupil k Ruth Merryvale. »No tak, děvenko, seberte se.

Dyť už jsme tady.«

Čtvrtý muž byl Mexičan. Nakláněl se nad ní a mnul si ruce.

»Ach, señorita, svatá Panna budiž pochválena! Můj grande señor najít svou lilii. Augustinův dům vám k službám.« Merryvale si vzpomněl, že přinesl balík, roztrhl obal a vytáhl plášť a závoj.

»Sháněl jsem to po celý Yumě, Ruth,« řekl vesele. »Myslím, že se vám kabát bude hodit. Kdybyste se narovнала, pomohl bych vám do něj... Tak.«

»Děkuju vám moc vám děkuju,« vypravila ze sebe Ruth.

Adamovo pohnutí bylo příliš hluboké, nepřipustilo úsměv, slovo, ani pohyb. Ale jeho pohled byl krásný a pronikal Ruth až do duše. Teprve po chvíli pustil její ruku a vstal.

Podíval se na Ruth a ukázal na Stonea.

»Proč vás sem přivedl?«

»Chtěl chtěl mě zachránit před Collishawem,« koktala Ruth.

»Šla jste s ním z vlastního rozhodnutí, nebo vás donutil?« pokračoval Adam.

»Vlastně obojí. Vyděsil mě tak, že jsem svolila. Pak jsem se mu cestou pokusila utéct. Letěla jsem jak šílená, ale neměla jsem střevíce a cesta byla plná ostrého kamení. Tak mě chytil.«

»Stone,« začal Adam smrtelně klidně a obrátil se ke Stoneovi. Ruth ho chytila za rukáv a zadržela.

»Nechte ho, Adame,« řekla rovněž klidně. »Včera v noci mě zachránil před Collishawovým násilím a dneska možná také.«

»Kašlu ti na tvůj soucit, Ruth Lareyová,« řekl vášnivě Stone.

Merryvale k němu přistoupil o několik kroků: »Doufám, že slyšel dobře, co jsem ti řekl vo Collishawovi?«

»Jo, slyšel, ty stará fretčí tlamo. A když skončím v pekle, tak ani neceknu, to si piš. Hrál jsem a prohrál.«

Adam se ještě jednou obrátil k Ruth. »Pokud vám správně rozumím, chcete, abych Stonea pustil.«

»Ano, chci, Adame,« vyhrkla. »Částečně proto, že jsem se na něm sama provinila, a hlavně proto, že nechci, abyste mu vy ublížil.«

»Nese odpovědnost za to, co se vám stalo?« zeptal se Adam a výmluvným gestem naznačil, že nemyslí jenom její roztrhané šaty, ale i stav tělesný a duševní.

Od okamžiku, kdy se Ruth vrátily všechny smysly, sbírala sílu a připravovala se na tuhle otázku. Kvůli sobě by nedokázala Adamovi lhát. Ale byla by si raději nechala zažívat stahovat kůži z těla, než by přiznala pravdu, která by přivodila bouři Adamova hněvu na hlavu jeho bratra.

»Myslím, že je to všechno moje vina, Adame,« řekla a hleděla mu pevně do vážných, smutných očí.

»Jenom proto, že jste náhodou byla v Lost Lake, když tam přišel Stone? To je trochu za vlasy přitažený důvod.

Nemůžete si přece vyčítat, že žijete. Nemůžete se obviňovat za to, že jste se chtěla líbit. Na to má každá žena právo...Ale já chci vědět, jestli Stone nebyl jenom nástrojem v tomhle podniku a Collishaw taky?«

Ruth lhala a snažila se vypadat naprosto nevině.

»Jděte k čertu, Wansfelle,« vybuchl náhle Stone a vstal. »Jestli chcete vědět, tak já vám to teda povím. Všechno to spiskal Guerd Larey. Collishaw mu přihrál nápad, jak přimět Ruth k povolnosti. Larey to bral, ale sám se toho nechtěl účastnit. Měl rozdělaný velký věci v Lost Lake a je moc mazaný, než by si to chtěl zkazit. Poslal Collishawa na sever, aby zmát stopu. Mě přemluvil, abych hrál s ním. Nedalo mu to moc práce, protože já měl vlastní plán. Dabb v tom jel taky. Měl jsem za úkol ukradnout Lareymu ze stolu peníze. Pak jít za Ruth a prosit ji na kolenou, aby mi to šla k Lareymu vyžehlit, že jsem byl namol, nebo že mi přeskočilo. Ruth se chytila do pastí. Asi jí nebylo nijak zvlášť proti myslí uplatnit své kouzlo, i když jen na svého manžela. Šli jsme po cestě dolů a tam už čekal schovanéj Collishaw s připravenou dekou. Hodil ji Ruth na hlavu, pak vzal Ruth do náruče a pádili jsme k vozu, kterej na nás čekal. Nastoupili jsme a Mexikán prásknul do koní.

Až do té chvíle Lareymu všechno vycházelo, ale najednou bylo všechno jinak. Ruth se rvala s Collishawem jako tygřice a ví Bůh, že to vona umí. Nebejt mě, byl by ji za to ten jednovokej ďábel roztrhal na kusy. Nedokázal vod ní vodtrhnout pracky, ani když už byla úplně bez sebe a jen tam ležela napůl vysvlečená v roztrhanejch šatech. Kdybych bejval měl pistoli, byl bych to do něj napálil. Ale neměl jsem ji a hnátnout po jeho jsem se nevodvažoval. Viděl jsem, že se rozhodl podrazit Lareyho. Pohled na Ruth toho starýho pitomce úplně pomát. Nadával jsem mu a prosil jsem ho a pral jsem se s ním, celou noc kolem dokola, aby nechal Ruth na pokoji. A jak je nebe nade mnou, jestli jsem do té doby Ruth nic dobrýho neudělal, tohle se mi podařilo.

Ale měl jsem v plánu, že Lareyho doběhnu sám. Ty prachy, co jsem ukrad, měly bejt má vodměna. Larey si tak děsně zakládá na své mazanosti a přitom věřil, že si mě koupil. Ale já Ruth miloval, chtěl jsem Lareyho jenom zmást a upláchnout s Ruth. A můžete vsadit krk na to, že nebejt jednovokýho Collishawa, byl bych to dokázal.«

Stoneovo uspěchané, drsné a vzrušené vyprávění mělo svou logiku a znělo jako pravda. Wansfell na sobě nedal znát, do jaké míry na něj zapůsobil.

»Chybí vám dost věcí, Stone,« řekl chladně. »Například schopnost myslet dopředu. Já bych vám klidně zlomil vaz a znamenalo by to pro mě totéž jako zlomit u táboráku klacek. Ale Ruth si přeje, abych vám neubližoval... Běžte si, kam chcete. Ale varuju vás: dávejte si zatraceně dobrý pozor, abyste se mi už nikdy v životě nepřipletl do cesty.«

Následovalo ticho, Stone došel ke dveřím, otevřel je a vyšel ven. Světlo ještě ozářilo jeho umíněný, zachmuřený obličej pak se definitivně vytratil do tmy.

Jakmile Stone odešel, zmizela Adamova přísnost a nesmlouvavost. Jako by unikl té části své osobnosti, které se přezdívalo Wansfell. Jenom Merryvale věděl, jak málo chybělo, aby jistý Stone už neexistoval.

»Tak, a teď můžeme jít,« řekl Adam.

Ruth spustila poraněné nohy na podlahu, zvedla se a opatrně na ně přenesla váhu. Zakolísala a s námahou odkulhala několik kroků. Adam ji objal a zastavil.

»Moc mi to nejde,« řekla nešťastně.

»Nemusíte chodit.«

Stone nechal dveře otevřené. Augustin, čilý a usměvavý, jimi vycouval.

»Doufám, že to Stone nešel říct Collishawovi. Už už jsem měla dost « začala Ruth a náhle zmlkla.

Adam ji uchopil do náruče. Zarazilo ji, že jeho obličej je bezvýrazný jako obličej sfingy.

»S Collishawem si nemusíte dělat starosti, děvenko,« řekl Merryvale nezvykle odměřeně.

Ruth klesla na Adamovo rameno. Přepadla ji náhle strašlivá bolest, ale pochopila, co Merryvale řekl. Nepatrným zbytkem svých sil se právě tak stačila ubránit mdlobě. V hlavě měla prázdno. Uvědomovala si jen, že leží ochable v Adamově náruči, že ji odnáší ven do tmy, kolem ní jsou temné stěny, kalná světla, šeptající hlasy.

Její ochromení postupně zmizelo. Adam šel rychle a nesl ji jako dítě. Merryvale s Mexičanem spěchali o několik kroků napřed, tu a tam se na okamžik zastavili a pak zas šli dál. Prošli jakýmsi otevřeným parkem nebo náměstím, vstoupili do černého průchodu, ohraničeného vysokými zdmi.

Ruth slyšela hlasy a smích lidí, kteří určitě byli někde blízko, ale nikoho neviděla.

Snažila se, aby udržela hlavu zpřímá. Jakmile ji zaklonila, spadly její vlasy, vždycky neukázněné, Adamovi do obličeje.

Pokusila se je uhladit a dotkla se přitom rukou jeho tváře. Byla chladná jako mramor. Přitiskla na ni svou dlaň.

Vraceli se zpátky do středu města a Ruth znova slyšela přidušený zvuk nočního života Yumy. Průchod je dovedl do patia. Pak stoupali po schodech. Adam ji pronesl chabě osvětlenými síněmi a pokoji a nakonec ji v jednom šetrně posadil. Augustin zatím uděloval rozkazy. Měkké zvuky pobíhajících sandálů se rozléhaly domem a v pokoji vzplanulo světlo. Objevila se Augustinova manželka i obě dcery a ujaly se péče o Ruth.

»My budeme nablízku ve vedlejším pokoji,« řekl Adam.

»Señorita, všechno vám je tu k službám,« dodal Mexičan dvorně. »Augustin má mnoho přátel. Jsou i vaši přátelé. Vy zase být šťastná.«

»Přinesu oblečení, který jsem vám koupil, Ruth. Dělal jsem, co jsem mohl. Ale musíte mi slíbit, že se nebudete smát,« řekl Merryvale.

»Jestli se ještě někdy budu smát, určitě ne vám, Merryvale,« odpověděla Ruth. »Jste moc hodný, že jste myslel i na takové věci.«

Merryvale vyšel s ostatními ven, za okamžik se vrátil s několika balíky a rozložil je na podlahu vedle židle.

»Tady to máte, Ruth,« řekl s úsměvem, který zdůraznil vrásky v jeho suchém obličejí. »Byla to pěkná fuška, ale už dlouho jsem se tak nepobavila

Vztáhla k němu ruku, přitáhla si ho blíž a zašeptala: »Jak jste to myslel s tím Collishawem?«

Úsměv zmizel a vlídné oči potemněly.

»Nezdá se vám, děvenko, že jste toho za dnešek prožila už dost?«

»Tohle mnou neotřese,« pokračovala a stiskla mu ruku. »Nejhorší je nejistota alespoň pro mě. Řekl jste, že si už s Collishawem nemusím dělat starosti.«

»To vopravdu nemusíte.«

»Jenom dneska nebo nebo «

»Na tomhle všivém světě už nikdy,« řekl ponuře a vyšel z pokoje.

Ruth klesla na opěradlo židle, zavřela oči a poddala se péči laskavých Mexičanek. Sotva si uvědomovala, co s ní dělají. Měla pocit, že v jejím nitru všechno utichlo, zmrzlo. Zbyla jen jakási otupělá nevolnost. Potom se hrůza vytratila, jako strašidlo ustupující z prázdné síně, kde v temnotě truchlivě nařiká vítr.

Wansfell zabil dalšího supa, který kroužil nad pouští. Během posledních osmačtyřiceti hodin se Ruth nesčetněkrát modlila, aby Adam přišel a osvobodil ji. Divoká zloba byla součástí spouště, kterou do ní zaseli. Ale jakmile pominula, byla Ruth jiný člověk. Stane se Adam znova psancem? Zatím to nebylo pravděpodobné. V poušti jsou přestřelky běžné a skutečnost, že přitom někdo padne, nikoho v Yumě nevzruší. Ale přesto ji začal znova pronásledovat strach. Vztahoval se spíš k budoucnosti než k přítomnosti, nesl s sebou jakousi vzdálenou neblahou předzvěst, připadal jí jako posel neblahého osudu, který na sebe přivola.

O hodinu později vstoupila Ruth do pokoje, kde čekali Adam s Merryvalem. Byla vykoupaná, rány měla ošetřené mexickým balzámem, rozčuchané zaprášené vlasy vykartáčované a učesané. Oblékla si věci, které opatřil Merryvale. Zastavila se ve světle lampy a obřadně se uklonila. Očekávala, že způsobí rozruch, a nezmýlila se. Mexická děvčata se hihňala ve dveřích. Zmatený Merryvale si třel bradu a Adamův obličej se pomalu uvolňoval vzácným úsměvem.

»No, mohlo to dopadnout ještě mnohem hůř,« řekl Merryvale na svou obranu.

»Malá stará dáma!« zvolal Adam.

Ruth se vesele zasmála. »Přesně tak,« řekla. »Merryvale mi koupil oblečení pro malou starou dámu!... A musím říct, že jste mi moc nelichotil podívejte se na střevíce. Španělské s přezkami, o pět čísel větší.«

Nadzvedla okraj černých šatů a natáhla nohu, aby se podívali. Merryvale vykulil oči.

»Vono je vám to velký. Ježíšikriste, já měl celou dobu strach, že vám budou malý!« děsil se.

»Nic si z toho nedělejte, Merryvale,« odpověděla Ruth. »Je to náhodou skvělé. Kdybyste mi koupil střevíce v mé velikosti, nebyla bych je teď vůbec obula, protože mám nohy bolavé a oteklé.«

»Neměla jste se obouvat,« namítl Adam.

»Ale mně je už mnohem líp, jsem jenom strašně unavená.«

»Myslíte, že byste mohla něco sníst? Zítřka nás čeká dlouhý a těžký den.«

»Něco malého bych snědla... Adame, vy mě odvezete zpátky do Lost Lake?«

»Ovšem. Kam jinam bych vás měl odvézt?«
»Svět je velký,« odpověděla a dívala se mu pevně do očí.
»Ale v Lost Lake máte dědečka, o kterého se musíte starat, Ruth.«
»Já vím, že je to moje povinnost. Ale kdybych tím vším měla projít znova «
»Myslím, že tímhle vaše trápení skončilo, Ruth,« odpověděl Adam.
»Jestli neskončilo, zabije mě to... Ale neříkejte se tak na mě, Adame. Půjdu dobrovolně. Chci splnit svou povinnost. Chci se pokusit naučit milovat poušť. Zničím v sobě toho věčně se bouřícího divocha..., když mi budete pořád nablízku.« »Ale Ruth,« namítl. »Nemůžu být stále u vás.« »Vy myslíte, že situace v Lost Lake teď bude jiná?« »Musí být jiná.«
»Taky si to myslím. Bude jiná a horší,« řekla Ruth to, co si myslela. V tom okamžiku je zavolali na večeri. Merryvale přistoupil k Ruth, aby ji doprovodil, ale Adam výzvu zřejmě přeslechl.
»Pojďte, Adame,« vyzvala ho Ruth, která si už vyčítala, že řekla pravdu a zaslala trpkost. Merryvale ji usadil ke stolu. Adam za nimi nepřišel. Ruth zaslechla, jak se síní blíží rychlé kroky. Znovu se v ní probudily napětí a strach. Do vedlejšího pokoje někdo vstoupil a pozdravil Adama. Merryvale se zvedl a spěšně tam zamířil.
»Señor Adam, všechno je dobře,« promluvil muž, kterého Ruth považovala za Augustína. Mluvil velice tiše, ale přesto slyšela, že pokračuje: »Sanchez můj přítel, tak i váš přítel. Řek šerifovi, že Collishaw nakonec potkat jednoho starýho nepřítele navíc. Boj rovný. A přátelům řek: Tulák Wansfell počtít svou návštěvou Yumu. Ať žije a přijde zas!"«
Ruth ležela v temném pokoji mezi chladnými kamennými zdmi, vydána na pospas svářejícím se myšlenkám a pocitům, které umíněně vzdorovaly spánku. Hluk ulice pomalu slábl a vzdaloval se. Slyšela sténání větru, toho věčného větru, který přilétal z rozlehlých plání pouště. Cítila ve vzduchu písek a vedro, které už ochabovalo. Za oknem stál měsíc, oranžově zbarvené, nestvůrné, podivné oko, které nepůsobilo nemilosrdně jako hvězdy, ale spíš melancholicky, jako poušť bez života na nebeské pláni.
Ve vedlejším pokoji spali Adam a Merryvale. Nebo alespoň Merryvale spal určitě, protože to chrápání, které se ozývalo, prozrazovalo starce. Starý věrný Merryvale! Léta se toulal s Adamem a snášel s ním dobré i zlé. Jaký měl vlastně život? Neměl domov, neměl rodinu, neměl děti, neměl práci, neměl nikoho, kdo by ho miloval měl jenom obra, který putoval pouští, vznešeného mstitele s rukama potřísněnými krví. Bylo to smutné, ale Merryvalovi to zřejmě stačilo.
Utrpení přineslo Ruth nový pohled na život. Jako by se znova rodila. Jako by ji cosi rvalo, štěpilo, dělilo. Už dávno přestala být sladkým, hloupým a důvěřivým stvořením. Na jeho místo později nastoupila její vášnivá sobecká, nesnášenlivá podoba. Obě teď viděla Ruth kritickými očima. Věděla, že co z toho ještě nebylo zničeno, je třeba zničit.
12

Začínalo se teprve rozednívat, když Merryvale vzbudil Ruth a řekl jí, aby si pospíšila. Snažila se, ale ztuhlé, bolavé svaly se vzpíraly, vstala jenom s obtížemi a začala se oblékat. Musela vynaložit veškerou energii a odvahu, aby bolesti překonala.
Snídala sama, obsluhovala ji malá tmavovlasá seňorita. Pak se objevil ve dveřích Merryvale a požádal ji, aby za deset minut byla připravená ho následovat.
»Kde je Adam?« zeptala se ustaraně Ruth.
»Čeká venku,« odpověděl Merryvale.
Ruth byla hotová dřív, než vypršel smluvený čas. Seňorita, která jí pomáhala připevnit závoj, řekla plaše: »Adios, Lluvia d oro.«
»Sbohem, černé oči,« odpověděla stejně vřele Ruth. Pak se rozloučila s ostánými laskavými Mexičankami, spustila si závoj, a opírajíc se o Merryvala, vyšla ven.
Nevěděl ji rovnou na ulici, zastavil se v klenuté chodbě a vysvětlil jí, že mohou klidně počkat zde, než přijede dostavník. Ten se vzápětí vynořil z oblaku prachu a zastavil u chodníku.
»Už je tady,« řekl povzbudivě Merryvale a spíš Ruth nadnášel než vedl.
»Ale kde je Adam?« zašeptala.
»Nedělejte si starosti, děvenko, není daleko,« odpověděl a vyvedl ji z chodby.
Dveře dostavníku byly otevřené, a když ji Merryvale pomáhal nastoupit, někdo se k ní přitočil. »Adios, seňorita. Ať vás opatruje milosrdná Panna!« Ruth poznala Augustinův hlas. Poděkovala mu. V dostavníku bylo několik cestujících, ale skrze závoj je moc zřetelně neviděla.
»Pojedu na kozlíku,« oznámil Merryvale.
Ruth se chtěla Merryvala zeptat, proč Adam nepřišel, ale vtom se ozvaly rychlé kroky a Ruth otázku spolkla. Poznala je. A puls se jí okamžitě zrychlil. Objevila se Adamova vysoká temná postava. »Jedťe!« zvolal a nastoupil do rozjíždějícího se vozu. Zavřel dveře a s pozdravem usedl vedle Ruth. Tu zaplavila tak silná vlna úlevy a radosti, že nedokázala ani odpovědět.
Mračna prachu, která se valila otevřenými okny dostavníku, i závoj jí zacláněly Adamovu tvář. Ale cítila na rameni dotek jeho paže a náhle měla pocit hřejivé a bezpečné jistoty.
Dostavník vyjel rychle z města, dusivá mračna prachu prořídla. »Už si můžete závoj odhrnout,« řekl Adam.

Ruth nevěděla, jestli to řekl proto, že chtěl vidět její obličej, nebo prostě proto, aby ji upozornil, že se už může protivného závoje zbavit. Ale když závoj zvedla a odhrnula dozadu a vzhlédla k Adamovi, pochopila, že sice myslel obojí, ale především to první. Projela jí vlna radosti. »Jak je vám po ránu?« zeptal se. »Viděl jsem, že kulháte.« »Spala jsem dobře. Ale ráno jsem se nemohla pohnout. Všechno mě pálí a bolí když na to myslím.«

Kromě Ruth a Adama byli v dostavníku jen tři cestující. Netečný Číňan s ranečkem na klíně a mexický dělník seděli proti nim. V protějším rohu seděl drsně vypadající zlatokop, který zřejmě dospával prohýřenou noc. Štěstí, že je tu tak málo spolucestujících, žádný se o ně nezajímá a zřejmě netuší nic o událostech minulé noci, pomyslela si Ruth.

Zhluboka si oddechla. Yuma už ležela za nimi a to, co se tam udalo, upadne postupně v zapomnění. Lost Lake a jeho problémy jsou vzdálené ještě nejméně jeden celý den. Přemýšlela, proč jí ta ranní hodina připadá tak nádherná, jiná než všechny, které dosud prožila. Snad proto, že se jí podařilo uniknout. Spokojeně se oddala přítomnému okamžiku.

Nad strnulými rozeklanými arizonskými horami vyšlo bílé slunce a vzduch začal být brzy horký, i když dosud svěže dýchal říčními nížinami. Cesta se vinula mezi zaprášenými houštinami, občas se naskytl pohled na široký pás zeleně v nížině, na temně se valící rudou řeku. »To nebe se mi nelíbí,« poznamenal Adam.

»Proč? Mně připadá krásné.«

»Vít,« řekl a ukázal na tenké kroutící se pruhy mraků, které už ztrácely zabarvení časného jitra. »Ten kus pouště mezi Pilot Know a dunami je v prašné smršti moc nepříjemný. A zůstat viset v písku je ještě mnohem horší.«

»Nechte vít, ať si fouká, jak chce,« řekla Ruth a usmála se na něj. Když byla s ním, zapomněla na veškerá nebezpečí pouště i na kruté vlastnosti jejích obyvatel. Nebýt dotěrných vzpomínek na minulost a neurčité hrozby budoucnosti, byla by dokonale šťastná.

Dostavník jel dál, projížděl krajinou a stoupal, až nakonec opustil říční pánev i oblaka prachu. Vzduch se pročistil. Všude kolem byla jen pustá poušť v různých proměnách. Rudá, zeleně lemovaná stužka řeky se vzdalovala, až se nakonec vytratila do temných hor, zvrásněných, holých a rozeklaných. Do dálky se táhly a tyčily šedé kamenné svahy, přerušované strouhami, obrostlými tu a tam zelení, která mohutněla směrem k údolí.

Ruth si náhle uvědomila, že se na strašidelnou poušť nedívá smutně a s nenávistí. Ale jakmile ji to napadlo, sevřelo její srdce. Byl to jen výplod představivosti?

»Adame, vy necítíte k poušti nenávist?«

»Ne, samozřejmě, že ne,« odpověděl překvapeně.

»Ale netvrdíte, že ji máte rád!«

»Mám ji rád,« odpověděl prostě. »Je to můj domov.«

»Domov! Copak, proboha, netoužíte po jiném domově?«

»O jednom občas sním o domově s vámi.«

To ji na okamžik vyvedlo z rovnováhy, ale snaha dopátrat se něčeho byla v tuto chvíli silnější než cit.

»Vám připadá poušť krásná?«

»Nekonečně. Nepopsatelně. Mám v paměti východ slunce, bouře, laviny, západy slunce, černé noci brázděné bílými kometami a létajícími hvězdami, měsíční světlo na vrcholcích hor ohromné bohatství krásy.«

»A nezdá se vám, že je poušť horká, strašlivě horká a někdy zase studená a opuštěná, tvrdá jak železo, ostrá jak kyselina, krutá, ničící? Nemáte pocit, že vás vězní? Není teď to modré nebe jenom chvilkový klam, který se co nevidět změní v sálající měděný poklop, pod kterým se budete opékat? Vy si nemyslíte, že slunce je strašné, vítř děsivý a samotná nesnesitelná? Indiáni ubohé vyhladovělé trosky? Zlatokopové a všichni, kdo se tu honí za štěstím, zmatení šílenci? Sen o zlatě vašeň, která se nikdy neukojí? Copak většina obyvatel pouště není jako jako všechno to, co jsem právě vyjmenovala?«

»Musím přiznat, že máte pravdu, Ruth,« řekl vážně. »Ale všechno, o čem jste mluvila, jsem musel překonat. Zápasil jsem a učil jsem se žít. To byla moje záchrana.«

»Tomu rozumím,« odpověděla stejně vážně. »Jenomže vy jste výjimka. Podle vás se nedá vliv pouště posuzovat. Nebo znáte někoho podobného?«

»Samozřejmě. Řada těch nejobyčejnějších lidí, kteří žijí v poušti, jsou muži, kteří prošli vším, a přece by poušť nikdy neopustili.«

»Chcete říct, že když muž zápasí o to, co chce, nebo co si myslí, že chce, zvítězí sám nad sebou a dá svému životu smysl?«

»Přesně tak jsem to myslel,« odpověděl Adam zamyšleně.

»Ale co žena? Obávám se, že může klesnout mnohem hlouběji než muž. Ale myslíte, že se dokáže taky povznést?«

»Jistě. Vzpomeňte si na svou matku. Život v poušti je pro ženy těžší než pro muže. Znam místa, kde ani Indiánky nežijí dlouho. A u bělošek je to složitější poušť neničí jen jejich těla, ale především jejich duše.«

»Připouštíte tedy, že tu běloškám hrozí nebezpečí nebo i smrt?«

»Není to normální život pro ženy.«

»Vezmete mě odtud dřív, než bude pozdě?«

»Samozřejmě, Ruth. To, co jsem říkal, nebyla výmluva.«

»Ale kdy?«

»Jakmile budete volná,« odpověděl velice tiše.

»Volná!« zvolala. Pak ztlumila hlas: »A myslíte, že budu volná dřív, než mi poušť vyhlodá srdce?«

»Jistě. O to se postará sám život a zákony pouště. Proto jsem tady, proto «

»Myslíte, že cesta, na kterou se dal on nikam nevede?«

»Ne, v téhle poušti ne!« odpověděl temně Adam.

Ruth zvrátila hlavu, zavřela oči a čekala, až ticho a rozum zvládnou cit, který se v ní proti její vůli zrodil. Následovalo

dlouhé mlčení. Dostavník skřípal a kymácel se do svahu. Konečně dospěl na vrchol úbočí a kola se rozjela po rovině.

»Podívejte se,« řekl Adam a dotkl se její ruky.

Ruth otevřela oči a spatřila uprostřed pouště rovinu plnou barev, kadeřavé lemy zeleného porostu a bledou tetelící se fatamorgánu, a nakonec spočinula očima na obrovské hoře, nachově modré, ušlechtilého tvaru, která se tyčila ve vznešené samotě.

»Picacho!« Adamův pohled byl přísný, ale v hlase se ozvala melancholie, která Ruth vehnala slzy do očí.

Vsunula svou chvějící se ruku do jeho. Před chvílí se jí podařilo získat alespoň jakési tušení o jeho duši, na okamžik nahlédnout do hlubiny jeho nitra. Jak se ho má pokusit utěšit? Jak se k němu má přiblížit, když je tak strašně vzdálený. Nezmohla se na víc než na ženskou, dětinsky marnou útěchu.

»Netrapte se, Adame,« zašeptala. »Picacho nás svedlo dohromady a jsem přesvědčená, že ještě budeme šťastní.«

»Picacho mi vždycky vnukne takový divný pocit,« odpověděl zadumaně. »Řadu let mě k sobě přitahovalo. A teď mě volá zas.«

Vedro začínalo rozpalovat starý dostavník, jemný žíravý prach, který dráždil oči a rty, vnikal dovnitř škvírami a proudil okny. Ruth začínala pociťovat zemdlenou únavu. Nechala svou niku v Adamově, a jak se dostavník valil a rachotil dál, klesala jí hlava na jeho paži a zůstala tam ležet. Ruth se zdálo, že toto spojení je sladké, smutné a velice uklidňující. Za chvíli usnula.

Probudila se, když jí Adam jemně pozvedl hlavu ze svého ramene. Dostavník stál na místě.

»Ruth, musíme se porozhlédnout venku,« řekl Adam, otevřel dveře a vystoupil.

»Vypadá to zatraceně,« ozval se z kozlíku Merryvale.

»Mám sto chutí vobrátit to zpátky,« dodal vozka. »Kdybysme už byli na druhý straně písku, bylo by mi to jedno. Ale nejsem blázen, abych se nechal chytit tady.«

Adam hleděl vzhůru zamyšleně a ustaraně. »Zpátky do Yumy nejedeme,« řekl vozkovi.

»Proč ne? Jestli bouřka bude tak zlá, jak to vypadá, bylo by to bezpečnější.« »Ať je bouřka, jaká chce, nevrátíme se,« odpověděl Adam. Ruth vyslechla jejich rozhovor a pohlédla na malý kousek pouště a nebe, který ze svého místa viděla. Pak vstala a vystoupila z vozu.

Bílá sálající poušť prošla neuvěřitelnou proměnou. Zamračená hradba hněvivých žlutých a purpurových mračen, nesoucích bouři, se rychle blížila k zenitu. Slunce už zakryla vyzařovalo jen podivný, strašidelný nach. »Tak co tomu říkáte?« zeptal se vozka netrpělivě Adama. »Bude to zlé. A myslím, že riziko je stejné, ať už se budete vracet nebo pojedete dál, nebo se pokusíme najít nějaký větrolam.«

»Neblázněte, člověče, proti tomuhle se nedá jet,« zavrčel vozka. »Ale dá,« řekl Adam klidně. »Ale nejlepší by bylo najít skupinu silných habrů a ukrýt se za ně. Máte sekýru?«

»Jo, mám. A slušná skupina stromů je pár milí před námi. Nalezte dovnitř a jedem.«

Dostavník se znova rozjel, drkotal a kymácel se, vozka hnal koně rychlým klusem. Hulákal a práskal bičem, jako kdyby vůz pronásledovali Indiáni. Stín se prohluboval a zabíral čím dál tím větší plochu pouště.

»Hrozí nám nebezpečí, vidíte,« řekla Ruth a vzhledla k Adamovi. Venku dosud písečnou bouří nezažila. Bylo dost strašné přečkat ji i v pevně uzavřeném domě.

»Přežil jsem už tisíc bouří,« odpověděl Adam.

Dostavník prudce odbočil z cesty, kodrcal po kamení, projížděl houštinami, až konečně zastavil v závětrí za mohutnými stromy. Adam vystoupil, vozka a Merryvale slezli z kozlíku. »Příjemné to nebude nikde, Ruth, ale ve voze vám bude přece jenom líp,« radil Adam. »Chci se podívat,« odpověděla Ruth rozhodně. Kromě zlatokopa opustili všichni dostavník, a zatímco Ruth šla k místu, odkud mohla dobře pozorovat blížící se bouři, muži se pustili do příprav. Snažili se zabezpečit koně a vyrobit pořádný větrolam.

Ruth se zdálo, že bouře je ještě hodně daleko. Ale její podivné, strašidelné kouzlo už viselo nad pouští. Hradbu prachu, která sahala až k nebi, předcházelo zlatožluté šero, husté a neskutečné. Slunce se proměnilo v kalný, temně rudý kotouč. Vzadu na jihu byly nebe i země dosud jasné, potměšilé pouze slábnoucím světlem. Pilot Knob, teď už velice vzdálený, se odrážel od bledě modrého pozadí černý jako uhlí. Picacho na tuto vzdálenost vypadalo mnohem vyšší. Jeho nachový trup nesl zlatou korunu. Čokoládové hory na východě jako by ustupovaly, zmenšovaly se, ztrácely barvu. A na severu, nalevo od blížící se bouře, se rozprostíralo nekonečné moře písečných dun, vysoké vlny a menší vlny, ostré hřebeny a okrouhlé kopce, tisíce bronzových, žlutých a červených úbočí stoupalo výš a výš, až dosahovalo k nebesům.

Bouře rychle zahalovala písečné duny. Ruth poprvé za celou tu dobu, co žila v poušti, stála ohromená, a ačkoliv se její srdce vzpíralo, nezbyvalo jí než se poddat uctivé bázní, úžasu, nesmírnému obdivu. Hrozivá atmosféra větrné smršti byla velkolepá! Tiché, mručivé burácení prolomilo mrtvé ticho. Vedro bylo tísnivé a uspávací, svíralo krajinu jako těsný opasek.

Nachové slunce zbledlo a zmizelo. Nad hlavami jim ve výšce přeletěl větrný vír, který se jako předvoj odpoutal od prašného příkrovu, jehož těžká temná hmota se valila z dálky jako povodeň.

»Rut'h, vraťte se už do vozu,« zavolal Adam.

»Ještě chvíličku,« žadonila Ruth.

Ale v tom okamžiku se burácení rozrostlo do všepohlcujícího jekotu. Písečnou stěnu předcházela průhledná ponurá tma. Vzduch jako by se kolem chvěl. Ruth viděla, jak se před písečnou hradbou řítí letící pruhy prachu, kulovité trsy plevelu se pomateně kutálely pouští, dřevo se lámalo, záplava květů palo verdes poletovala ve výši jako zlaté jiskry a za tím vším se hnala temná hustá stěna bouře, zuřivý vír a písek se spojily do tvaru obrovité houby.

Adam přerušil její vytržení, vzal ji za ruku a poručil: »Musíte se okamžitě vrátit do vozu.« Ruth neochotně poslechla.

Kromě vozky byli všichni cestující ukryti v dostavníku. Číňan se schoval pod příkryvkou, Mexičan měl přes hlavu

barevný šátek. Merryvale vykoukl na Ruth zpod kabátu, nadzvedl kapesník, který měl na obličej, blýskl po ní jasnými usmívajícíma se očima a zařval: »Tohle je Adamova oblíbená fiesta.«

Venku kvílel ve větvích vítr a nápor písku se přehnal pod vozem. Zdálo se, že burácení je stále ještě daleko.

Adam rychle a šikovně navlékl Ruth do kabátu, obličej jí zahalil závojem tak, aby nikde nezůstal jediný otvor a přece měla dost místa. Pak si zakryl hlavu hedvábným šátkem a opřel se v rohu.

Když se přiblížilo strašlivé vytržení a žlutá tma a písek svištěl přímo pod vozem, uchopila Ruth oběma rukama Adamovu paži, položila mu hlavu na rameno a zavřela oči. Naplnila ji podivná radost. Neměla strach. Co jí teď může smřšť udělat? Jen ať se klidně přiznou tuny nepřátelského písku a pohřbí ji s Adamem do hloubky oceánu navěky.

Uši jí zalehl příšerný hlomoz, takže ohluchla a neslyšela už nic. Nadzvedla víčka a viděla jenom tmou jako uprostřed noci. Písek jí cloumal a prach, vanoucí jejím závojem, ji dusil. Vzduch zhoustl a začínalo se jí špatně dýchat. Dříve by to byla chápala jako strašlivou zkoušku. Teď ji naopak přijímala s vášnivou výzvou. Poušť z ní udělala slabého tvora, srazila ji na kolena. Teď dokáže, že jím není. Ženy mají víc duševní síly než muži.

Přitiskla se pevněji k Adamovi. Cítila svaly jeho paže. Bude se jí držet, a má-li přijít smrt, přijme ji bez jediného slova nesouhlasu nebo nářku, zemře s láskou k tomuto muži a s pohrdáním k tělesnému utrpení. Její krásné tělo ji zničilo, ať tedy bouře vyje jako všichni čerti v pekle, ať stoupá až k nebi, ať smete všechny písečné duny do jediné obrovské laviny, která jí poskytne stejný hrob jako její matce.

Lapala po dechu, zoufale zápasila s naprostým nedostatkem kyslíku. Ve tmě před očima se jí roztočil milión drobných hvězdiček. Srdce jí tlouklo pomalu, krev zvolna pulsovala v žilách. Měla pocit, že vítr, písek i bouře jí buší do mozku jako nemilosrdné, kruté, mučivé pařáty pouště. Hlava jí klesla na Adamova prsa. Přes závoj cítila teplo jeho těla. Jeho mohutný hrudník se zvedal a srdce tlouklo pravidelně, klidně, bez nesnází. Přestál přece už tisíce písečných bouří!

Tiskla se k jeho mohutnému tělu a toužila po jeho duši, která byla tak nedostupná.

Pak se Ruth zhroutila, přestala vnímat běsnící bouři, vyčerpala veškeré tělesné síly, přežívaly už jenom instinkty a i ty se nakonec zatemnily a nastalo bezvědomí.

Když se probudila, byl jasný den. Ležela pod stromem a Adam jí omýval obličej. I Merryvale klečel ustaraně vedle ní.

»No konečně,« řekl s velkou úlevou, »už přišla k sobě.«

»Kde jsem byla?« zeptala se Ruth a slabě se na ně usmála.

»Chtěla jste nám odejít s pískem, ale bouře naštěstí skončila včas,« odpověděl Adam.

Viděla, jak se mu do obličeje vrací barva.

»Byl to teda pořádný fukáč, naštěstí krátkej,« dodal Merryvale. »Čas vod času se k nám ta stará mrcha poušť přece jenom zachová slušně.«

Vozka na ně zavolal z kozlíku:

»Hej, vy tam, když se nalodíte, můžeme bejt do západu slunce v Bitter Seeps a vo půlnoci na stanici.«

»Vlez nám na záda,« odpověděl ustaraně Merryvale.

Když jí pomáhali do vozu, spatřila Ruth zadní voj bouře, veliký žlutý mrak, který zaclánil obzor. Pilot Knob a Picacho nebylo vidět. Slunce zase pálilo jako oheň. Zato po větru ani stopy, jako by se všechn vítr na světě už přehnal.

Dostavník i koně byli plní písku.

Adam složil příkrývky do rohu k oknu, aby Ruth měla pohodlnou cestu. Seděla na stinné straně, mohla se dívat na třpytící se bílé písečné duny.

Dostavník se rozjel a Ruth byla za ten pohyb vděčná. Vzduch jí ovíval tváře a čečral vlasy, vedro už nebylo tak nesnesitelné.

Spolucestující se ve spánku kymáceli na sedadlech. I Adam dřímal se zavřenýma očima, a když ho pozorovala, zdálo se, že vidí stopy, které na něm zanechalo těch pár posledních dnů. Na spáncích měl víc bílých vlasů než toho dne, kdy ji potkal se Stonem v kaňonu. Ruth odvrátila pohled. Musí žena vždycky ubližovat? Copak neexistují ženy, které dovedou udělat muže silnějším, ušlechtilějším, šťastnějším?

Tvrdá kamenitá cesta ubíhala pod koly a míle se daly počítat podle měnící se květeny. Teď právě projížděli oblastí, kde habry, palo verdes, okatila, mesquity, akácie a tuhé dužnaté keře dosahovaly nejvyššího vzrůstu a největšího rozkvetu. Půda v tomto úrodném pásmu zřejmě sbírala a udržovala víc vody než na severu a na jihu. Když člověk pozoroval krajinu z dálky, připomínal tento porost les plný různých odstínů zeleně, v němž červená okatila a zlaté květy palo verdes zářily v nádherném protikladu. Ale zvedající se závoje vedra a třpytivá fatamorgána prozrazovaly, že se jedná o pouhý klam – ten nádherný zelený pás nebyl les, nýbrž vyprahlá horká poušť.

Ruth vyhlížela z okna a pozorovala krajinu, dokud si neunavila oči, pak je zavřela a prodírala žhavé hodiny. Jakmile se probudila, naklonila se znova k oknu. Byla vyčerpaná, její mozek byl stejně unavený jako její city a její tělo. Ale přesto prožívala něco nového, rodícího se, nevysvětlitelného, jakýsi příslib do budoucna.

A znova písečné duny! Zřetelné, měkké, čistě vymetené větrem, zčeřené jako vlny při pobřeží, vybihající do dlouhých, hladkých, zaoblených úbočí, stoupající, zvedající se, strmící, vlnící se, vykrojené, s hranami ostrými jako nůž, s obrubami z krajek, stříbrné, lákající, aby po nich člověk stoupal výš a výš až k modré nekonečné obloze.

Dostavník projel průsmykem a sjížděl z kopce k severu, zpomaloval jenom tam, kde byla silnice zavátá čerstvým pískem. Když vyjeli z průsmyku, nachýlilo se už slunce k západu, takže shlíželo na holou, drsnou a pustou pánev, a Lost Lake zářilo jako zelená skvrna v celé té příšerné scénérii.

A přece měla Ruth pocit, že místo působí dnes jinak.

Ještě nikdy neviděla rozlehlé údolí mezi dunami a severním pohořím nezamřené, neviděla hromadící se příkrovy písku, roztočené žluté prašné víry a všudypřítomnou šalebnou fatamorgánu. Výhled na nekonečnou poušť byl v tuto hodinu zlatý a stříbrný a zapadající slunce mu postupně dodávalo červenou záři.

Konečně zabočili kolem horského hřebenu a sjížděli po mírném svahu dolů do Bitter Seeps.

»Račte všichni ven! Třicet minut na občerstvení!« pokřikoval bodře vozka.
Adam pomohl Ruth vystoupil. Jaká úleva protáhnout si ztuhlý údy!
Merryvale doporučoval, aby radši jedli a pili to, co si vezou z Yumy, než zásoby Indiánů. Voda byla teplá a chléb skřípal pískem, ale i tak se Ruth podařilo ukojit hlad a žízeň.
»Tady vás musím opustit,« řekl náhle Adam.
Ruth na něj překvapeně pohlédla.
»Nechal jsem tu osly a své věci,« pokračoval. »Najdu je a v noci přijdu do Lost Lake.«
»Vy půjdete pěšky?«
»Samozřejmě. Dorazím k vám za necelých šest hodin. Jsem zvyklý chodit, Ruth, a nejradši v noci. Proč myslíte, že se mi říká Tulák?«
»Možná, že přibude další tulák jestli mě necháte v něžné péči svého bratra!« odsekla vzpurně Ruth. Jakmile tuto hrubost vyslovila, už toho litovala. Ale představa, že vedle sebe Adama nebude mít, vyvolala strach, který neustále číhal v úkrytu.
»Ruth, nebudte dětinská,« namítl netrpělivě.
»Jsem zbabělá,« řekla. »Ale nemohu si pomoci. Myslela jsem, že to překonám, že jsem se už změnila. Asi se nikdy nezměním!«
»Mám vám znovu opakovat, Ruth jak mě trápí představa, že by mě Guerd poznal?«
»Ne, ne. Odpusťte. Chápu, proč nemůžete riskovat... Bojím se toho stejně jako vy. Nechci, abyste se s ním setkal, i kdyby mě to mělo zachránit nechci to ani po tom, co jsem prožila za poslední dny. Jenomže na to občas zapomenu.«
»Jestli je teď Guerd v Lost Lake, Stone si celý svůj příběh vymyslel. Ale jestli tam není «
»Stone lhal!« přerušila ho spěšně Ruth a snažila se, aby nepoznal, že lže ona. »Přisahal, že se mi pomstí. Merryvale to slyšel. Stone se dal dohromady s Collishawem, každý měl svůj tajný špinavý plán. Stone mi řekl, že mě Collishaw chtěl prodat Sanchezovi.«
»Strašně rád bych věřil, že to, co říkal o Guerdovi, byla lež.«
»Věřte tomu, Adame,« vykoktala Ruth.
»Budu věřit, dokud se nepřesvědčím o opak.«
»Ale zítra v noci za mnou určitě přijdete?« žadonila Ruth.
Podíval se na ni tím zvláštním pohledem, který ji vždycky zneklidňoval.
»Jak myslíte, že to dopadne, když budete trvat na tom, že musím být pořád s vámi?«
»Pro mě je to ten nejkrásnější sen,« přiznala s uzarděním, ale bez váhání. »Jenomže toho nikdy nedosáhnu.«
»Dejte si pozor, Ruth,« varoval. »I ten nejosamělejší orel má jednu v životě družku.«
»A vy byste nebyl šťastný, kdyby se ten zázrak uskutečnil?« zeptala se ho něžně.
»Jak bych mohl být šťastný, kdybych zabil bratra?« zvolal zoufale.
»Proboha vy vy ! Tak jsem to nemyslela! Nechápu proč « odpověděla Ruth a zděšeně zmlkla.
»Nemůžete to pochopit. To je to neštěstí. Ale něco vám řeknu. Existuje jediný způsob, jak můžete splnit přání své matky a jak mě můžete zachránit musíte mi zabránit, abych Guerda zabil.«
»Dala bych za to život, Adame,« řekla vášnivě.
»Tak bojujte. Nebudete sama. Budu vám pomáhat, jak budu moci. Přisahám vám totiž jedno: Jestli se Guerd někdy dozví, že jsem Adam Larey váš přítel a ochránce že vás dokonce miluji změní se v naprostého ďábla. Nic na zemi ani nebi nedokáže zmírnit jeho nenávist a mně pak nezbude než ho zabít.«
»Adame, já vám slibuji, že budu bojovat, že na to nikdy nezapomenu,« odpověděla Ruth. »Ale jsem slabá, nestálá..., potřebuji vědět, že jste blízko mě.«
»Nebojte se, budu,« odpověděl vážně a s úlevou. »Mám plán, který jsem už probral s Merryvalem. Znáám úkryt ve skalách nedaleko Lost Lake. Odtamtud uvidím váš dům a pomocí dalekohledu, který jsem si v Yumě koupil, můžu vidět vás i znamení, která mi budete dávat. V tom místě není voda. Dneska v noci tam odvezu své věci a osly odvedu do kaňonu na místo, kde mě našel Merryvale. Pak se vrátím do svého nového tábora. Pro vodu si budu chodit do Lost Lake. V noci to bude snadné.«
»Budete hodně blízko?« zeptala se dychtivě Ruth.
»Jsou to necelé dvě míle.«
»Ten mohutný věnec skal na východ od Lost Lake?«
»Ano.«
»Dědeček má dalekohled. Třeba se mi také podaří vás zahlédnout.«
»Merryvale vám ukáže, kam se máte dívat.«
»Takhle to dokážu,« uzavřela rozmluvu a vzhledla k němu s koketním úsměvem, který pro ni byl stejně přirozený jako to, že dýchá. »Bude to romantické, vidle...«
V tom k nim přistoupil Merryvale.
»Poslouchej, Adame, ještě jsme nedomluvili to, co jsme načali ráno v Yumě. A když nás tady vopouštíš «
Adam mu stručně zopakoval podstatu plánu, který právě vysvětlil Ruth, a dodal:
»Doporučoval bych, aby ses teď nastěhoval k Ruth. Nebudeme nic tajit. Stejně bude každý vědět, že jsme my dva zase přivedli Ruth zpátky. Můžeš předstírat nějakou práci, i kdybys měl třeba dělat jenom poslička.«
»To bude zábavička,« odpověděl Merryvale. »Doufám, že tě někdy v noci uvidím v Lost Lake.«
»Uvidíte ho každou noc,« vmísila se Ruth.
»No tak je to skvělý!«
Adam mu položil snědou ruku na rameno.

»Je to zatracená věc,« řekl. »Jsem zvyklý čelit poušti, lidem a událostem. Ale tady jsem bezmocný... Svěřuju ti Ruth. Jakmile vyjde z domu, nespouštěj ji z očí. Nemůže pořád sedět zavřená. A kdyby na ni nějaký chlap vztah ruku zastřel ho!«

»Na to se můžeš spolehnout, kamaráde. A moc se na to těším,« odpověděl Merryvale.

Adam se s úsměvem sklonil k Ruth a něžně se jí dotkl: Adios, Lluvia d oro!«

»Adios, grande señor.«

Ruth šla kousek po cestě a pozorovala Adama, jak si dlouhými kroky vykračuje mezi mesquity. Potom zmizel a Ruth potlačila hluboký vzdech.

Slunce právě zmizelo za kolísavou křivkou západního pohoří. Nízinu zahalil stín. Ale písečné duny, které se od Bitter Seeps táhly do nesmírné dálky, se koupaly ve zlaté záři zapadajícího slunce.

Ruthiny písečné schody zlaté stupně, které se klenuly nad nepřekročitelnou hranicí pouště. Byl to zvláštní přírodní úkaz, ale Ruth ho svou precitlivělou, chorobnou myslí považovala za symbol, za schodiště svého vězení, za hradby svobody, za klouzající a plíživé kroky vlastního osudu.

Zatímco pozorovala duny, zlatá barva postupně bledla, jasné světlo potemnělo, krajina byla stříbřitá a nakonec všechno zakryl chladný temný stín.

Když dostavník sjížděl z Bitter Seeps, byla už tma. Ruth usnula vyčerpáním, byla příliš unavena, než aby s úzkostí myslela na Lost Lake, na domov, na sebe nebo na cokoli jiného. Merryvale požádal vozku, aby zastavil u vrat Huntova domu. Na stanici se ještě svítilo, ale všude jinde byla tma.

Ruth, podpíraná Merryvalem, stoupala s námahou po klikaté cestě k domu. Je možné, že odtud zmizela teprve před několika dny? Ucítila vlhkou vůni rybníčku zarostlého plevelem a slyšela příjemné tiché šumění tekoucí vody a šelest křídel drobného hmyzu. Noční vítr slabě naříkal ve větvích palo verdes. Nad hlavou se jí klenulo tajuplné modré nebe, poseté bílými hvězdami. Poušť sálala, dřímala, čekala. Lost Lake bylo i nadále opuštěné, odloučené místo, kde žilo pár ubohých lidských duší. Ale Ruth cítila, že se změnila.

Ruth, stále se opírajíc o Merryvala, se zastavila před Huntovým domem a zavolala.

»Ruth! Ruth!« odpověděl Hunt jakoby ze sna.

»Ano, dědečku, to jsem já!« volala radostně. »Jsem doma, živá a zdravá, jenom strašně unavená.«

»Kdo tě přivedl, holčičko?«

»Samozřejmě Adam s Merryvalem. Ale tentokrát jsem neutekla, dědečku. Zítří ti všechno řeknu... A ty jsi v pořádku?

A Larey, je na stanici?«

»Jsem v pořádku, ale to víš, starost a vedro mi daly zabrat. Larey odjel před třemi dny a ještě se nevrátil.«

»Běžte do postele, Ruth, potřebujete se vyspat,« pobízel ji Merryvale. »Já si ustelu tady na verandě.«

Ruth mu popřála dobrou noc, pomalu za sebou zavřela dveře, zasunula závoru a zůstala nehnutě stát uprostřed malého pokoje, zalitého měsíčním světlem. Chladný a suchý noční vítr, který voněl dálkou, čechral záclony v okně.

13

I uprostřed léta se vyskytl den, který byl sice horký, ale ne tak nesnesitelně, aby Ruth nemohla ani na okamžik na vedro zapomenout, ať byla kdekoli na slunci nebo ve stínu, ať spala či bděla. To vanul vítr ze severu, od vzdálených zasněžených vrcholů San Jacinta a Gorgonia, které byly za takového bezprašného dne z Lost Lake dokonce vidět.

Ruth se zvolna zotavovala z předchozího utrpení a vyčerpání, ale přesto cítila tak živou radost a měla tak dobrou náladu, jako nikdy za celou tu dobu, co žila v poušti. A také dosud neznala upřímný cit, který ji toho rána probudil.

Vymykal se veškerému myšlení a přehlušil její staré posměšné sebeopovržení i všudypřítomný osten strachu.

Guerd Larey odjel. Stanici ovládl dodavatelé, protože Dabb záhadně zmizel. Merryvale se usídlil pod hustým habrem s nízkými větvemi, který rostl na druhé straně rybníčku, ležícího pod Ruthiným oknem. Z verandy mohla Ruth prostým okem pozorovat příkré útesy a skály, ohraničující Adamovu novou skrýš.

I to ráno bylo jiné! Proradná poušť byla ve vlídné náladě. Slunce nebylo bílé, nebe nebylo měděné, pustá země nepůsobila tak příšerně. Ptáci a králíci se stáhli k rybníčku. Ruth cítila cosi sladkého a krásného a pevně to uzavřela ve svém srdci. Věděla, že tento den je pro ni důležitý, a ačkoliv toužila po Adamově návštěvě, přála si, aby se hodiny, které je dělí, zdvojnásobily, aby měla čas ujasnit si některé věci, především o sobě.

Merryvale si po cestě přinášel pár svých věcí a spatřil ji, jak v zástěře a s koštětem v ruce kulhá ze svého pokoje.

»No to je mi překvapení,« zvolal. »Já myslel, že budete polomrtvá ležet v posteli. A vy jen trochu kulháte.«

»Merryvale, dneska bych dokázala běhat po skalách a po kaktusech,« volala radostně.

»Vypadáte na to,« odpověděl. »V životě jsem vás takhle neviděl.«

»To má být poklona nebo « odpověděla a zmlkla s tázavým úsměvem.

»Holá pravda... Jste zlatej květ pouště s fialovejma vočima! Ruth, já bejt mladej, tak se neznám! Tisk bych vás na srdce, nebo bych umřel.«

»Ale Merryvale!«

Zasmál se sám sobě a šel dál, pokyvuje šedou hlavou, jako by řešil závažný problém.

Ruth ustala v práci a zírala před sebe nevidoucima zasněženými očima. Připadala Adamovi také taková? Tolik mužů pje chválu na její krásu, jen Adam jako by ji neviděl. Pro něj zřejmě není důležité, jak vypadá, ale jaká je. Poušť, kterou

nenávidí, jí paradoxně vnutila řadu svých vlastností proměnlivost, divokost, nevyzpytatelnost, záhadnost, náladovost, vášnivost a krásu. O svou svobodu, sílu a vyrovnanost se však s Ruth nepodělila.

Z myšlenek ji vytrhla nenadálá návštěva paní Domové, která předstírala, že si přišla vypůjčit něco do domácnosti.

»Tak vy jste se vrátila?« ptala se paní Domová zvědavě. »Byla bych čekala, že když už jednou z tyhle horký díry vypadnete, zůstanete, kde jste byla.«

»Víte, paní Domová, můj odchod vůbec nezáležel na mně a můj návrat jen částečně,« odpověděla Ruth.

»Ruth, prosím vás, přece nemůžete čekat, že vám tohle bude někdo věřit?« pokračovala paní Domová ve výslechu.

»Máte pravdu, vlastně na to nečekám,« zasmála se Ruth. »Ale je mi úplně jedno, čemu kdo věří.«

»To je vidět,« sykla paní Domová. »Ale je to škoda, že vám na ničem nezáleží. Někdo by vás měl upozornit na pár věcí.«

»Vidím, že už se nemůžete dočkat,« řekla Ruth sarkasticky.

»Všichni tady moc litují mladýho Stonea. Dokonce i Indiáni.«

»Skutečně? To je od nich laskavé. Mně ho bylo taky líto.«

»Proto jste se tak zachovala? Guerd Larey říkal mému muži, že jste udělala ze Stonea zloděje. A když Larey odjížděl, přísahal, že vás přivleče za pačesy.«

»Můj muž má daleko horší vlastnosti než to, že lže, paní Domová. Možná, že na to jednou přijdete.«

Paní Domová vrhla na Ruth nechápavý podezřívavý pohled, pokrčila hubenými rameny a otočila se k odchodu.

Ruth si sedla a uvědomila si, že její vzácný, krásný den utržil první šrám. Hunt vyšel ze svého pokoje. Bylo jasné, že jejich rozhovor slyšel.

»Stáváš se terčem špinavých pomluv, Ruth,« řekl přísně.

»Kdo mě pomlouvá?« zeptala se a zvedla vzdorovitě hlavu, i »Všichni, kteří tu žijí, a všichni, kteří tudy procházejí.«

»A co říkají dědečku?« zeptala se se zájmem, který ji samotnou překvapil.

»Mnoho věcí, které nemohu opakovat,« odpověděl. »Mimo jiné, že jsi krásná běhna. Nevěrná manželka. Mates mužským hlavu a pak je pouštíš k vodě. Ze Stonea jsi udělala zloděje. A že by tě tvůj muž měl nahou prohnat bičem po stanici.«

»To všechno mi patří,« vybuchla Ruth. »A před několika dny bych se mohla plazit hanbou v prachu... Ale teď už mě pomluvy nezajímají. Především je mi líto těch, kdo je šíří. Jsou to ubohé, nešťastné lidské trosky. Pokřivené, otrávené, vyprahlé poušť je zničila.«

»Možná, že bys udělala líp, kdyby sis trochu lítosti schovala pro sebe,« řekl Hunt.

»Dědečku, ty věříš, že jsem znova utekla se Stonem?«

»A neuteklas?«

»Ne, neutekla... Unesli mě. Stone za mnou přišel a přemlouval mě, abych za něj orodovala u Lareyho. Že prý mu ukradl peníze. Teď to samozřejmě zní jako absurdní historka, ale mě to tehdy tak rozčililo a bylo mi Stonea líto. Jednala jsem bez přemýšlení. Viš, jak dovedu být impulsivní. Šla jsem s ním a než jsme prošli brankou, chytili mě, zabalili do deky a hodili do vozu. Odesli mě uprostřed noci... Unesl mě Collishaw se Stonem. Pak se o mě prali. Odvezli mě do Yumy, do nevěstince, který se jmenuje Del Tóro, a tam mě našel Merryvale. Vysvobodil mě Adam a přivezl mě domů.«

»To zní pravděpodobně, jestli to ovšem je vůbec pravda,« odpověděl Hunt.

Na tak odmítavý postoj nebyla Ruth vůbec připravena. Krev se jí vehnala do obličeje a na rty se jí drala ostrá odpověď. Ale spolkla ji, protože tohle je její první nový den a ona musí být jiná.

»Dědečku, ty asi taky nebudeš věřit, že za tím vším je Guerd Larey. S Collishawem vymysleli plán. Stonea použili jako nástroj. Měl za úkol sebrat peníze, aby měl záminku, jak mě dostat z domu. Stone na to přistoupil, ale měl vlastní plán. Collishaw se taky rozhodl, že se na Lareyho vykašle. Larey chtěl za mnou přijet do Yumy, tam zlomit můj odpor a přivléct mě zpátky. Ale nevyšlo mu to. Nepočítal s mým přítelem Wansfellem. Stoneovi jsem zachránila život, ale Collishaw je mrtvý.«

»Ruth! Ty jsi zešílela? Jsi vůbec při smyslech?« zvolal nevěřící Hunt.

»O Collishawovi určitě uslyšíš z mnoha stran,« odpověděla chladně Ruth.

Hunt rozčileně přecházel po verandě. »Já jsem ti ještě neřekl, Ruth, že mi Larey udělal nový návrh přátelský, moc mě to překvapilo. A udělal to před svědky! Já já přemýšlel jsem o něm.«

»Prosím tě, ušetři si námahu a nic mi nevysvětluj. Nechci to vědět. Cokoliv udělá Guerd Larey, je podlost, i když to zdánlivě může vypadat v pořádku.«

S tím Ruth odešla a lítost, děs a úžas zápasily o její duševní rovnováhu. Ale ovládla se. Věděla, že se kolem ní a dědečka stahuje nebezpečná síť nástrah, ale našla v sobě novou sílu a bezmezně důvěřovala Adamovi.

Merryvale na ni zavolal od svého stromu. Ruth zapomněla na starosti i na svá zranění a rozeběhla se k němu. Uběhla pár kroků, pak se musela zastavit a zbytek vzdálenosti k němu opatrně dokulhala. Z plachty si vybudoval nízký otevřený stan, úhledně si tam upravil lůžko a vyrovnal své věci. Teď stál kousek od stromu s rukama za zády a s podivným úsměvem na obličeji.

»Já já vím!« zvolala Ruth. »Vy jste viděl Adama!«

»No a co byste vy, mladá dámo, dala za to, kdybyste se na něj mohla kouknout sama?« škádlil ji Merryvale.

»Dala? Já nic nemám. Merryvale, prosím prosím «

»Jen tak pro nic za nic to nebude.«

»Vy mě trápíte. A podvádíte. Určitě to tak nemyslíte. Počkejte vy máte za zády můj dalekohled. Půjčte mi ho ukažte dám vám za to pus!«

»No, to si dám říct,« odpověděl Merryvale a přitáhl ji k místu, kde stál. »Dívejte se přes plot a dál až na tu zborcenou skalní stěnu. Vodsad'to nijak nevypadá, ale to, co vidíte, je jenom vrchol, za kterým je tak příšernej kraj, že jsem

podobnou hrůzu ještě neviděl... Ale musíte si zavostřit dalekohled podle svých očí.«

Ruth zvedla třesoucíma se rukama dalekohled a pokusila se zaostřit.

»Když mně se tak strašně třesou ruce,« zašeptala. »Obraz mám jasný, jenomže mi poskakuje před očima.«

»Adam se na vás právě teď dívá,« řekl Merryvale.

»Dívá se!« jásala Ruth. »Panebože, musím se ovládnout... Skály vidím úplně zblízka. Jsou obrovské. Samé zvětřelé útesy.«

»Teď posunujte dalekohled pomalu doprava kapánek vzhůru až narazíte na temnej stín. To je skrejš. A tam je Adam a vsadil bych se, že na vás zrovna mává.«

»Ale já ho nemůžu najít,« šeptala zoufale Ruth. »Jsem nemožná. Vždycky všechno tak strašně prožívám, že si to zkazím... Musím to zkusit znova... Ano. Už vidím stín... Je tam něco červeného... Pohybuje se to.«

»Nejspíš Adamův šátek.«

Ruth napjala všechny síly a konečně rozeznala muže, který stál na skále a mával. Byl to Adam. Poznala postavu, držení těla, pohyb. Malý červený puntík! Prudké pohnutí zakalilo Ruth zrak, obrovité šedé skály se rozmazaly.

»Viděla jsem ho, ale buď se porouchal ten pitomý dalekohled, nebo mi selhaly oči. Zamávám mu.«

»Jo, můžete. Rozhlíd jsem se a myslím, že nás nikdo nevidí,« odpověděl Merryvale.

Ruth neměla kromě zástěry nic, čím by mohla zamávat. Sundala ji a začala divoce mávat.

»Dobrý. Adam vás vidí,« řekl Merryvale, který jí mezitím vzal dalekohled. »Sestupuje ze skály... Teď už zmizel... Fajn, tak to vyšlo. My jsme se dohodli takhle, děvenko. Adam má houby co dělat, tak bude co nejčastěji chodit na tohle smluvený místo, aby se přesvědčil, že je tu všechno v pořádku, a kdyby viděl, že vy nebo já na něj máváme něčím červeným, tak to znamená, že se má sebrat a pádit sem, co mu nohy stácej. Ale tohle by se použilo jenom v nejhorším případě, jasný, señorito?«

»Samozřejmě. Jsem hrozně šťastná, že jsem Adama viděla,« odpověděla Ruth, rozčilená námahou a rozčilením, došla ke stromu a usedla na Merryvalovy příkrývky.

»Jsem sám rád,« dodal Merryvale.

»Byl jste dole na stanici?«

»Jasně. Hned brzy ráno. Měli tam tři dny zavřino a dovedete si představit, jak Mexikáni a Indiáni šileli. Dabb výpad dřív než Larey a přej vyfouk Lareymu Salton Springs pod nos. Říkal mi to jeden nájemce, a taky že Larey chlastal jak duha a dštil oheň a síru.«

»Věci se mu vymykají z rukou,« řekla tiše Ruth. »Doufám, že se sem nevrátí v takové náladě.«

»Vrátí se zaručeně a bude s ním větší peklo než dřív.«

»Stanice už byla ráno otevřená? Musím poslat Martu pro nákup.«

»Jo, je v otevřeno. A dějou se dost divný věci. Franku Dornovi došel nočním dostavníkem vzkaz, aby stanici převzal. Kdopak asi tuhle zprávu podal? Kdo v Yumě věděl, že je stanice zavřená?«

»Kdo kromě Lareyho?« zeptala se Ruth a dívala se vážně na Merryvala.

»Právě, že nikdo, u sta hromů! Larey je v Yumě.«

»To ale ví «

»Na to můžete vzít jed, že ví. Sanchez se moh přetrhnout, aby mu vyklopil, co udělal Wansfell s Collishawem... V tuhle chvíli je Larey buď namol, nebo v pořádný kocovině.«

»Ale Sanchez přece nevěděl, že Adam přijel do Yumy za mnou...«

»Von si to Larey jednoduše spočítá, zvlášť jestli potká Stonea. A je jasný jak facka, že mu Stone radši vyličí náš podíl na tom podniku než svůj.«

»Takže můžeme očekávat, že se tu Guerd Larey co nevidět objeví?«

»Vobjeví a úplně vyplivanej,« odpověděl přesvědčivě Merryvale. »Jsem zvědavej, jestli má ještě nahnáno. Vsadil bych se, že jo.«

»Myslíte, že se bude bát mého tajemného přítele Wansfella?«

»To bych řekl. Zaručeně vo něm vymák kupu novinek. A jestli není upínej cvok, kterému rum a poušť rozložily mozek, tak vás nechá na pokoji. Nebo bude zatraceně vopatrněj.«

»V tom s vámi nesouhlasím, Merryvale,« řekla Ruth. »Znám Guerda. Bude na tuhle porážku reagovat nějakou lstí nebo příšernou pomstou. Larey je mravní zbabělec, ale žádného protivníka se nepoleká.«

»Ruth určitě slyšel vo Collishawovi. A vsadil bych se, že dokonce viděl jeho mrtvolu. Nebyl to zrovna nejpříjemnější pohled Collishaw; s vystřeleným druhým vokem. Řek bych, že si toho Larey zatraceně všimnul. Mě samotného překvapilo, že to Adam udělal. Před vosumnácti lety vyrazil Collishawovi jedno voko a teď mu vystřelil druhý.«

»To je strašné! Neumím si to vůbec představit... Uhodl Collishaw, kdo i ho přišel zabít?«

»Řek bych, že spíš ne, ale ani nemusel hádat, protože mu to Adam sám; řekl. A doufám, že při všem co je mi svatý, že už nikdy neuvidím nic tak děsného, jako byl v tom okamžiku pohled na Collishawa.«

»To je čím dál tím horší,« chvěla se Ruth. »Jak to mohl Adam udělat? Pomalu začínám chápat, kdo je Wansfell.«

»Nemesis pouště, Ruth,« odpověděl s uctivou bázní Merryvale. »A jestli to Guerdrovi Lareymu včas nedorazí, je po něm.«

»Proboha, Merryvale, to nesmíte říkat to si nesmíte ani myslet!« prosila úpěnlivě Ruth.

»Ale děvenko, fakta jsou fakta,« odpověděl Merryvale. »A my musíme brát věci takový, jaký jsou. Jestli máte pravdu a Larey se pokusí vo další podraz, má to spočítaný.«

»Musím za každou cenu Adamovi zabránit, aby Guerda zabil.«

»To s várna plně souhlasím ale jak to chcete udělat, jestli vás Guerd nepřestane pronásledovat? Snad nechcete Adamovi svázat ruce, aby se nemohl bránit?«

»To nikdy!« vzplanula Ruth.

»Když se Guerd a Adam setkají – jestli se setkají – a Guerd pozná svého bratra – a ďábel se určitě postará, aby ho poznal máme zase Kaina a Ábela. Jenomže tentokrát zabije Ábel Kaina.«

»Tak co kdybych se vrátila ke Guerdovi jako jeho skutečná žena?« zašeptala zničená Ruth.

»Pro slitování boží! Taková věc může napadnout jen ženskou!« zvolal divoce Merryvale. »K čemu by to bylo dobrý, prosím vás? To by bylo stokrát lepší nechat Guerda, aby zabil Adama rovnou... Přece byste nemohla poslat Adama zpátky do pouště s tak strašnou ránou? Aby se doplazil do nějakého vopuštěného kaňonu, tam zalez jak postřelený jelen a umíral pomalu a dlouho! To byste dokázala udělat Adamovi, který vás tolik miluje? Ne, Ruth – to byste přece nemohla udělat!«

»Ne! Ne! Všechno, jenom to ne! To ať radši zemřeme oba!... Já pořádně nevím, co mluvím. Ale přece musí být způsob, jak té tragédii zabránit.«

»Taky doufám,« odpověděl Merryvale. »Ale žiju v poušti už dlouho, a když tady nákej život tragicky začne, tak taky jako tragédie skončí. Tomu se nedá pomoci. To je poušť.«

»Můj život začal « zašeptala Ruth bázlivě.

»Ale kdepak,« zarazil ji Merryvale. »Znám váš příběh a máme na něj s Adamem stejnej názor. Byla jste slabý, pošetilý, horkokrevný děvče. A zapadla jste na poslední místo na světě, kde takový děvče může najít to, co nejvíc potřebuje lásku a štěstí. Smrt vašich rodičů byla tragédie. Ale když se na věci podíváte jasně, musíte přece už teď vědět, že vaše vlastní zkušenosti z pouště nejsou poctivěj důvod k zoufalství. Nemám pravdu, Ruth?«

»Máte. Já jsem si jen připadala ubohá.«

»To jistě. Jenomže ta vaše bída byla jenom nepohodlí a touha a umíněnost. Ale co bylo, bylo, teď musíte začít znova.«

»Možná, že už jsem začala,« odpověděla zamyšleně Ruth a rychle se zvedla k odchodu.

Chtěla být sama. Merryvale jí vnukl nápad. Nápad, který jí hrozivě sevřel srdce i mozek.

Když se octla ve svém pokoji, zajistila dveře závorou a zavřela okenice, sebrala odvahu, aby ten zákeřný nápad vyslovila. Mohla by zabít Guerda Lareyho! Jakmile si tuto myšlenku vědomě připustila, zmocnila se jí zmatená vášně, která ji zaslepila a zotročila, přestože cítila strašlivý odpor a prudkou nevolnost. Ale pak podlehl pokušení. Bylo neodolatelné. Žádá to spravedlnost. Je to osud. A je to jediná možnost jak zachránit Adama, aby si nepotřísnil ruce krví vlastního bratra.

Ležela v posteli, plně si vědomá nezměrnosti svého rozhodnutí. Žasla nad skokem, k němuž se vzchopily její instinkty, byla zděšená novou stránkou, kterou v sobě právě objevila. Syrová, živelná síla pouště jako by právě vystoupila z úkrytu.

Jestliže se Larey znovu pokusí lstí nebo násilím se jí zmocnit, zabije ho. V tomto rozhodnutí byl žár slunce, které rozpalovalo poušť, síla větru i strašidelnost vyprahlé nahé krajiny. Ruth to otřásl, jako kdyby jí zacloumala jakási nadpřirozená ruka. Pak ji naplnil zvláštní ponurý klid. Kdyby došlo k nejhoršímu, ví, co má udělat, aby zachránila Adama i sebe.

Ale ten klid netrval dlouho. Nemilosrdná mysl jí položila naléhavou otázku: proč? Proč se má snížit ke krvavému činu, který je cizí její povaze i vychování? Odpověď zněla: z lásky. Z lásky zrozené v poušti. Ruth si náhle uvědomila, že je obětí exploze mnohem divočejší, než je ta, která jí vnukla myšlenku zabít.

Neměla už stání ani v pokoji, ani v domě. Zdálo se jí, že tam nemůže dýchat. Musí prchnout ven, do pouště, na čerstvý vzduch, k věčnému slunci. Ale když už běžela bez kulhání a bez obtíží vzhůru po cestě, zadržela ji náhle myšlenka na Adama. Uvědomila si, že by vůči němu nebylo správné takhle riskovat. Vrhla se na písek pod větvě palo verdes a objímajíc užaslým pohledem půlkruh obzoru, hleděla závoji vedra, bílým žářem, rudým oparem, všemi krásami a hrůzami pouště do tajemství vlastního srdce. Nezdědila po své matce jenom krásu, ale i touhu, vášnivou potřebu milovat a být milována. Uvědomovala si teď o sobě všechno a skláněla svou duši v pokoře a vděčnosti. Ležela na písku, opírala se o palo verdes a dívala se na poušť, kterou dřív tolik nenáviděla. Teď ji viděla proměněnou, dívala se jinýma očima a žasla nad tímto důkazem proměny vlastní duše i nad svobodou, která se jako šlehnutí blesku snesla z nebe.

Až do tohoto okamžiku se neodvažovala poddat se lásce, jejímu důvěrnému a děsivému kouzlu, záplavě, která smete všechno, co jí předcházelo. Teď si uvědomovala pravdu o sobě a věděla, že její život nadále nesmí být prázdný a ubohý a pak že nemůže skončit tragicky... Rozuměla Adamově lásce. Byl ztělesněním lásky. Miloval každého tvora v poušti, každého ničemu, i svého strašného bratra. To byl ten pravý klíč k Tuláku Wansfellovi.

I kdyby to bylo možné, Ruth by teď svou minulost nevyměnila. Vzpomínka na ni jí může umožnit, aby se dostala až na orlí skálu.

Tulák Wansfell a poušť jsou spolu srostlí. Táž síla, která stvořila písečné schody, proměnila Adama Lareyho ve Wansfella.

Ruth se musí z celého srdce pokusit obdarovat poušť, která Adama zachránila, musí za zlé dávat dobré, místo nenávisti, která jí rozežírala hrud' jako rakovina, musí darovat lásku, lásku k strašidelnosti pouště, k její proměnlivosti, nelítostné krutosti a věčné kráse a k její síle probudit v člověku to nejlepší, co v něm je.

se, že poušť mlčí, pozoruje a čeká.

Ruth se scházela s Adamem každou noc a jednoho dne, když déšť a bouře, které se přehnaly na severu, zchladily vedro, dovedl ji Merryvale až do Adamova úkrytu opevněného skalami. Bylo to nejdivočejší a nejtajuplnější místo, jaké kdy viděla. Jakási dávná záplava rozerval a zpřeházela kamenitý povrch země a rozmary vyleptaly mezi rozpukanými útesy hluboké krátké kaňony.

Adam pomohl Ruth vystoupit až nahoru na místo, kde stával, když ji vyhlížel. Kus cesty ji nesl, jako nosíval její matku v Death Valley. Pro Ruth to byl krásný i smutný zážitek.

Výhled z této výšky byl nesrovnatelný s tím, co byla zvyklá vídat v Lost Lake. Ruth měla pocit, že vidí poušť poprvé. Celých devadesát mil písečných dun jí leželo u nohou. Při pohledu na nekonečné úbočí písečných stupňů zatajila dech.

A tady, ve stínu skalního převisu, řekla Ruth Adamovi všechno o své minulosti. Byla k sobě nemilosrdná. Přiznala se k nejmalichernějším, nejnižším pohnutkám. Největší nepřítel by ji nemohl vylicit hůř.

Pak mu zcela prostými slovy vyprávěla o postupné proměně, kterou prošla od jeho příjezdu do Lost Lake až po poslední noc v Yumě.

Ale to už nedokázala potlačit své city, ovládnout pohnutí. Pokračovala ve zpovědi, odhalovala neskrytější hlubiny svého srdce, zajíkala se a šeptem nakonec vydechla vyznání lásky.

Adam ji uchopil do náruče, přitiskl si ji na prsa a líbal ji s divokou bezuzdností, o které se až dosud odvažovala jen snít. V jejím prázdném životě se takový sen nemohl uskutečnit.

Když slunce zapadalo, byla už s Merryvalem zase na cestě domů, uprostřed červené pouště. Zdálo se jí, že má tělo lehké jako pírkó, místo nohou má křídla, hlavu plnou Adamových láskyplných slov a rozumných předsevzetí do budoucnosti.

Příští den se vrátil do Lost Lake Gerd Larey s řetězem dodavatelů, dostavníků, krytých vozů a s předvojem dělníků, kteří měli budovat železnici.

Poušť jako by byla čekala na Lareyho návrat. Rozpoutala písečnou bouři a všechny své strašidelné stíny, přízraky a běsy.

Ruth byla uvězněná vířícími mračny písku a nesnesitelně sálajícím vedrem. Večer ji Merryvale přišel říct, že se Larey sice vrátil střízlivý, ale stopy hýření a duševního napětí že na něm jsou jasně vidět. Čekali pod stromy dlouho na Adama a čekali marně. Snad ho odradilo vedro a čilý ruch na stanici. Merryvale se doslechl, že předsunutý voj dodavatelů, dozorců, stavitelů mostů a zedníků, spolu s armádou bílých dělníků, Číňanů Mexičanů a Indiánů míří do Lost Lake. Odloučenost místa a klid jsou zřejmě provždy ty tam.

V Lost Lake začínala nová éra a Ruth ji vítala se smíšenými pocity. Stany, chatrče i domy rostly jako houby po dešti. Počet obyvatel vzrůstal, což bylo příjemné, ale rozrůstal se o drsný živel a hlučné hýření nočních výtržníků.

Ruth zachovala rovnováhu a klid, ačkoliv vypuklo žhavé léto a musela se smířit s tím, že vídá Adama řidčeji. Psala mu vzkazy, které Merryvale v noci doručoval. Dny jí plynuly rychle, protože žila ve snu a nevnímala vnější svět.

Larey se neustále zdržoval na stanici a Merryvale tvrdil, že se změnil: tvrdě pracoval, bystře myslel, byl stále ve střehu, ale ke každému přívětivý. Za zamyšleným čelem pracoval mozek na plné obrátky. Ani jednou se nepokusil vyhledat Ruth.

Hunt se vrátil na stanici a znova začal spolupracovat s Lareym. Ruth však o tom nic neřekl. Merryvale byl den ode dne pečlivější a bdělejší, nedůvěřivě potrásal hlavou. Ruth usoudila, že ho tíží něco víc než starost. Když se ho otevřeně zeptala, jestli jí plně důvěřuje, odpověděl vyhýbavě a Ruth pojala podezření, že se v jeho hlavě rodí nějaký temný záměr.

Když v noci čekala v šeru palo verdes na Adama, uvažovala, co se vlastně děje. Cítila cosi, co nedokázala určit. Jakýsi neviditelný, nehmatatelný vnější tlak. Souvisel se žhavým dnem, dusnou nocí, s tím, že se dědeček vrátil na stanici, s jeho ujišťováním, jak přátelsky tam byl přijat, s Merryvalovou nevrlostí, s podivnými pohledy Indiánů a neznámých mužů drsných tváří, které občas zachytila přes plot. Jako by se příroda i poušť připravovaly na to, že se zhnisaná rána v organismu Lost Lake provalí. A trnem v té ráně byl Gerd Larey.

Adamův příchod zastavil tok jejích myšlenek.

»Kde je Merryvale?« zeptal se Adam, jakmile se pozdravili.

»Bývá tu obvykle nablízku. Snad ho najdeš ve stanu. Ale chová se nějak divně, Adame. Dělá mi starosti.«

»Taky jsem si toho všiml,« řekl zamyšleně Adam. »Možná, že to nic neznamená. Merryvale stárne a poslední dny .byly namáhavé.«

Pak se Adam odebral dolů k prameni, aby si naplnil čutory a také se podíval po Merryvalovi. Ruth zatím uvažovala, proč chce Adam vědět, co Merryvale dělá. Bojí se snad, že by Merryvale mohl zabít Guerda Lareyho? Zachvěla se uvědomila si, že ona sama, Adam i Merryvale nepředpokládají, že Gerd Larey zůstane ještě dlouho naživu.

Adam se vedle ní vynořil jako stín a odložil čutory na zem.

»Není tam.«

»Za chvíli určitě přijde,« odpověděla.

»Musím ti něco říct, Ruth. Cestou jsem málem šlápl na muže, který ležel nedaleko branky na zemi. Myslím, že slyšel mé kroky, ale nemohl rozeznat, kdo jsem, tak si lehl na zem, aby lépe slyšel.«

»Cos udělal?«

»Vyznal jsem z něj málem život, abych ho přiměl k řeči. Ale nepodařilo se mi to. Byl to Mexičan. Je hrozná tma, ale poznal bych ho, kdybych se s ním znova setkal. Nechtěl jsem ho zabít, protože možná nechtěl ublížit ani tobě, ani mně. Tak jsem ho nechal plavat.«

»Mexičané a Indiáni pořád čmouchají kolem,« odpověděla Ruth. »Dělali to vždycky, ale v poslední době mě to rozčiluje.

Je to možná hloupost.«

»Ano, ale přesto buď opatrnější než dřív,« radil. »To platí i pro mě. Neměl bych sem teď tak často chodit, ale když stejně musím pro vodu, bylo by přehnané se s tebou nesejít.«

»Přijď za mnou vždycky, když sem jdeš,« řekla. »Nebudu vycházet z verandy, pokud se mnou nebude Merryvale.« Strávili svou ukradenou hodinu ve stínu palo verdes a prodloužili ji až do chvíle, kdy se k nim od plotu připlížil Merryvale.

Ruth se zdálo, že ji Adam opouští kromobyčejně nerad, i když nic neříkal. Možná, že vycítil její neblahou předtuchu. Doprovodil ji na konec verandy a políbil ji na rozloučenou, což obvykle nedělal. Pak se vrátil k Merryvalovi.

Ruth stála chvíli ve dveřích. Děsila ji noc, neprůhledná temnota pouště. Věčný strach už dovedla překonat, ale tam venku ve tmě se skrývalo jakési nevyzpytatelné tajemství. Přes oázu se jenom tu a tam přehnal závan větru obtěžkaného pískem. Vypadal jako jemný stín, když letěl dolů ke kalným světům stanice. Tmou se míhaly temné postavy. Z přeplněných barů se ozýval hluk. Po větrném dni nastala temná noc, kdy není nebe, nejsou hvězdy, nad hlavou se vznášejí jenom hustá černá tma.

Ruth odešla z verandy do svého pokoje stejně nerada, jako předtím odcházel Adam. Oba cítili, že ve vzduchu visí cosi nezbadatelného, ale ani jeden, ani druhý tomu nerozuměli. Ruth si už přestala připadat jako zrnko písku, se kterým si může pohrávat libovolný vítr, ale ochromující pocit bezmoci vůči věcem, které nemůže ovlivnit, v ní zůstal. Když vešla do pokoje a zasunula za sebou těžkou závoru, jako by unikla bezejmennému nebezpečí, které číhá pod klenbou noci. Ale i nadále cítila strach o těch několik bytostí, s nimiž byla nerozlučně spjata.

Šla si lehnout, aniž rozsvítila lampu. Sedá noc, vůně písku, kaktusů a hor, zvuky stanice a osamělost pouště zůstaly za oknem jejího pokoje. Ruth netrápila samota, vedro, vítr a noční můry jako dřív. Bála se už jedině lidské zloby.

Vzpomněla si, jak jí jednou Adam vypravoval o jednooké ženě z Tecopahu, která byla odpornější než ten nejhnusnější muž. Ruth ji nedokázala nenávidět. Uvědomovala si, jak snadno se ona sama mohla zřítit do propasti. Nešťastná shoda okolností, nedostatek lásky, pustošící vliv pouště mohou zničit kteroukoliv ženu. Ruth se zachránila zářícím schodištěm stoupala ke hvězdám.

V těchto dnech se vždycky probouzela pozdě, vyčerpaná letním vedrem, které jí bičovalo nervy. Toho rána se cítila ještě hůř, přispěly k tomu chorobné představy předchozího večera. Zápasila s nimi, bojovala se strašlivou únavou, cítila, jak jí zpomaleně pulsuje krev v žilách a ruce měla téměř bez vlády. Musela vynaložit veliké úsilí, aby pohybem obtíže překonala.

Když otevřela dveře, pozdravil ji bílý den. Její první pohled patřil jako vždycky stříbrným dunám. Druhý pohled upoutala skupina mužů, postávající u branky.

Zavolala na dědečka. Neodpověděl. Zaklepala na jeho dveře, otevřela a vešla. Pokoj byl prázdný a dědeček zřejmě vůbec nespál ve své posteli.

Ruth okamžitě procitla. Srdce jí divoce bušilo. Věděla, že neštěstí už dopadlo jako bleskavice v poušti. Věděla to dřív, než si všimla, že zachmuřený Merryvale váhavě stoupá pěšinou.

»Ruth, stalo se něco strašného,« řekl ochraptělým hlasem.

»Dědeček!« vykřikla.

»Ano... Ruth, já bych se nejradši propadl do země, ale nedá se nic dělat, musím vám to říct. Buďte statečná, děvchenko... Je mrtvej!«

Ruth se podlomily nohy, klesla na židli. Chvilí nemohla promluvit.

»Mrtvý,« zašeptala konečně. »Chudák dědeček!... Poslední dobou se necítil dobře. A já udělala tak málo... Nemůžu to pochopit... Co se stalo, Merryvale? Zase ten akutní žaludeční záchvat?«

»Ne, Ruth. Dal bych za to nevím co, ale je to jinak. Zabili ho byl zavražděnej!«

Ruth ztuhla v kus ledu. Skutečnost i ta představa ji ochromily.

»Někdo ho praštil do hlavy těžkým předmětem nebo palicí. Dostal ránu tak, že potom spadl hlavou do vody. Není jasný, jestli ho zabila ta rána, nebo jestli se utopil. Ale to nemění nic na tom, že byl zavražděnej.«

»To je přišerné!« vykřikla Ruth, místo kusu ledu v sobě teď cítila plamen. »Kdo kdo to udělal?«

»To bych taky rád věděl. Je tu teď plno Mexíkáňů, rudochů, Číňanů a nejrůznější sebranky z Yumy. Ukradli mu peníze, hodinky, všechno, co mělo náhou cenu. To sice nemusí nic znamenat, ale taky může.«

»Merryvale vás napadlo totéž co mě?« vydechla a zakryla si rukou ústa.

»Jo. Voba jsme náchylní k tomu připisovat všechno zlo jedinému lumpovi. Možná, zeje to vomyl. Ale já si nemůžu pomoci,« odpověděl Merryvale téměř zoufale.

»Adam! Sežeňte Adama, Merryvale!« vykřikla divoce Ruth.

»Napřed mě taky napadlo dojít pro Adama,« odpověděl rozvážně. »Vám by to samozřejmě pomohlo, ale jinak by to nebylo k ničemu dobrý, Ruth. Mohlo by to navopak všechno zatraceně zaplíst. Radši napřed vypátrám, kdo Hunta zabil. Jestli to byli ty žlutý psi, poradím si s nimi, než řeknou švec.«

»A co mám dělat já?«

»Držet se, Ruth. Starost vo dědečka nechtě na mně. Nechtějte ho vidět. Dám ho přenést na stanici, zavolám kněze a vystrojím mu dole na malém hřbitůvku pěkný pohřeb.«

»Neměli bychom ho převést do do Yumy?« vypravila ze sebe Ruth a v hlase se jí chvěly slzy.

»To by stálo řadu námahy a peněz. A k čemu by to bylo? Lost Lake je pro pohřeb stejně dobrý místo jako Yuma. Kdybych si já měl vybrat, dal bych mu dokonce přednost. Nechtě to na mně, děvchenko.«

»Přišlo to tak strašně nečekaně,« řekla Ruth a zhroutila se.

»Jen se vypláche, děvchenko. Aspoň se vám uleví. Až se trochu seberete, tak se na celý to neštěstí musíme podívat střízlivejma vočima. Žijeme v poušti a tady umírá jen málo mužskejch v posteli. Dědeček byl starej a síly mu už rychle

ubejvaly. Je to smutný, ale stalo se to... A my jsme na tom teď hůř než předtím a vy se tomu nesmíte poddat, Ruth.«
»Je to pro mě strašná rána, Merryvale ale unesu ji. Udělejte pro něho to nejlepší co se dá. Kdybych mohla něco udělat, dejte mi vědět.«

»Jasný. Já teď půjdu dolů na stanici, Ruth, protože chci být první, kdo to poví Guerdovi Lareymu,« odpověděl Merryvale s podivným zábleskem v očích, a potřásaje schýlenou hlavou, vydal se na cestu.

Ruth se s ním sešla znova, až když se pomalu začínalo šerit.

»No, a je po všem. Má to za sebou a nás všechny to čeká,« vzdychl a přejel si rukou posmutnělý vrásčitý obličej. »A jsem si jistý, že mrtvým je úplně fuk, jestli leží tady nebo v Yumě.«

Ruth se začala vyptávat, chtěla vědět, jak probíhaly poslední věci Caleba Hunta. A Merryvale, ještě výřečnější než jindy, jí podrobně vyličil všechny události dlouhého smutného dne.

»Tak teď vodpočívá pod palo verdes,« zakončil s hlubokým pohnutím. »Leží tak hluboko, že mu žádnéj vítr nemůže ublížit. Bude mu jenom v noci šeptat nad hlavou. A není vopuštěnej, Ruth, protože v poušti není žádnéj hrob vopuštěnej. Tam v písku jsou pohřbený celý zástupy. No, mír jeho duši. Ví Bůh, že tady ho moc nenašel. Lost Lake nebylo správný místo pro Caleba Hunta.«

Pak si vzpomněl, že přinesl Ruth dopis od Guerda Lareyho.

»Byl jsem skoro rozhodnutěj, že vám ho nedám,« řekl Merryvale. »Ale chci se přece jenom dovědět, co má teď za lubem.«

»Co řekl a jak vypadal, když jste mu to oznámil?« zeptala se tiše Ruth a zírala na dopis v ruce, jako na hada chystajícího se ji uštknout.

»Ruth, Larey buď nemá nic společnýho se smrtí vašeho dědečka, anebo je to ten nejprohnanější, nejúlisnější ďábel, kterej chodí po tyhle zemi,« řekl Merryvale.

»Možná, že je nevinnej. Při všem co je mi svatý, doufám, že je. Ale přesto o něm platí to, co jste řekl.«

»No jo, my to vidíme stejně, děvenko. Ale myslím, že Adam se na to bude dívat jinak. Někdy mám dojem, že naschvál zavírá voči ale přečtete si ten dopis, Ruth.«

Rozlomila pečeť a zřetelný, výrazný rukopis jí vrátil o tři roky zpátky, do doby, kdy jí Larey často psával. Byl to kondolenční dopis, tvářil se laskavě, zdvořile, účastně a ani v nejmenším ji neobtěžoval osobními důvěrnostmi. Život v poušti je těžký, a proto na něm člověk nijak nelpí až do chvíle, kdy o něj smrt připraví někoho blízkého. Larey se klonil k názoru, že zločin spáchal buď nějaký Mexičan, kterému Hunt odmítl na stanici úvěr, nebo někdo z Indiánů, kteří v sobě dlouho živilí zášť kvůli právu na vodu. On osobně bude usilovat o to, aby dopadl a potrestal vraha. Nakonec připomínal Ruth, že má teď větší zodpovědnost, a proto nesmí přespříliš truchlit nad svou ztrátou.

Ruth si ten neuvěřitelný dopis dvakrát prošla a pak ho přečetla Merryvalovi.

»Zatracenej život! Ať se na místě propadnu,« zvolal a poškrábal se na hlavě. »Já na něj nestačím, je jako úhoř. Tohleto zní jak dopis džentlmena. A my přitom víme, že má duši černou jak uhlí. Co vy si vo tom myslíte, Ruth?«

»Nedokážu být nezaújatá,« odpověděla. »Ne pro to, co vím, ale protože to tak cítím.«

»Podle mě má každej právo na spravedlnost. Jenomže Larey nám už předved, co umí. A já cejtím v zádech, že měl ve smrti vašeho dědečka prsty. Neskočil jsem mu na to, že vzal Hunta zpátky na stanici a všem předváděl, jak přátelsky se k němu chová. Tenhle dopis má taky jenom zrnát stopu... To je aspoň můj názor, názor starýho jestřába, kterej zná poušť.«

Ruth si nechala pro sebe domněnky, které byly ještě mnohem ostřejší.

»Adam se musí dovědět, co se dědečkovi stalo,« řekla vážně. »Ale nesmíme mu naznačit své podezření.«

»To se nebojte. Nechci, aby mi Wansfell zkazil tuhle hru,« prohlásil Merryvale. »Vypátrám sám, kdo spáchal tenhle špinavěj zločin.«

Když Adam později přišel, nenašli Ruth ani Merryvale odvalu mu to říct. Ale Adam vycítil Ruthino napětí, ve stínu se k ní sklonil níž a spatřil bledost jejího obličej. Pak už nezbylo než mu oznámit smutnou zprávu. Dlouho seděl mlčky a přemýšlel. Potom se vzpamatoval a začal tiše hovořit o stáří, smrti, ztrátě a poušti, která se stala matkou všech, kteří v ní skončili. Ledový prstenec, který svíral Ruth srdce, postupně roztával. A jestli Adam pojal podezření na Guerda Lareyho, nenaznačil to jediným slovem.

Ruth znovu žasla nad tím, jak se Adam podobá poušti. Stejně jako ona je milosrdný, shovívavý, jeho velkodušnost není schopna podezřívosti. Zároveň však dovede vzplanout strašlivým hněvem, a pak běda tomu, komu odpřisáhl pomstu.

»Musíme mluvit o praktických věcech, Ruth,« řekl rozvážně. »Tenhle majetek je teď tvůj. Já vím, že nemáš chuť o tom uvažovat, ale musím tě upozornit, že právo na vodu má velikou cenu. Když si ho několik let podržíš, vynese ti jmění.«

»Co mi radíš?« zeptala se.

»Já bych ho teď prodal.«

»Pak bychom mohli odjet? Někam daleko?«

»Ano. Kamkoliv bys chtěla.«

»A ty bys šel se mnou, Adame?«

»To ti přísahám.«

»Pak se ráda všeho vzdám,« zvolala Ruth.

Merryvale to slyšel a hluboce s tím nesouhlasil. Caleb Hunt pro tuto oázu trpěl a umřel v poušti. Ruth nemá právo se jí vzdát. Nesmí připustit, aby ji Guerd Larey koupil za babku. Má tady ještě povinnosti, kromě toho, že bude pochopitelně potřebovat peníze na to, aby mohla začít nový život v nějakém příjemnějším místě.

»Merryvale má pravdu, Ruth,« připojil se Adam. »Nemůžeš zahodit tenhle majetek. Ani se o něj nesmíš nechat okrást.« Tímto rozhovorem poněkud vytrhli Ruth ze smutku a lhostejnosti. Probudili v ní znova odvalu bránit se proti nátlaku,

kterému bude určitě vystavena.

Adam byl spokojený, když viděl, že Ruth je už zase ve své neporazitelné náladě. Sebral své čutory a vykročil do tmavé, opuštěné, melancholické noční pouště.

15

Když se Ruth probírala dědečkovými knihami a papíry, překvapily ji písemné doklady o vysokých peněžních částkách, které Hunt čas od času poskytoval Lareymu.

Caleb Hunt byl vždycky pečlivý, puntičkářský a přesný v obchodních záležitostech, nespolehal se ani na vlastní, ani na cizí paměť a všechny položky, půjčky, dluhy a příjmy měl zanesené černé na bílém. Ruth věděla, že kdyby byl měl nějaké dluhy, byly by zaznamenány stejně poctivě jako všechno ostatní. Prozkoumala a pročetla všechno pozorně a nenašla ani jediný dluh vůči Lareymu.

Věděla, že se Larey dříve či později vytasí se svými nároky a že mu bude muset čelit. Prokousala se tedy složitými záznamy, týkajícími se prodeje vody. A zde ji očekávalo další překvapení. Hunt vlastnil jediný zdroj vody v Lost Lake, jediný pramen, skvělý proud vody, který se jmenoval Indian Wells. Stanice už měsíce neplatila poplatky. Dostavníková společnost zaplatila k prvnímu tohoto měsíce. Dodavatelé měli také nedoplatky. Jak vyplývalo z příslušných papírů, spadaly stanice a dodavatelství pod dohled Lareyho a Hunta. Ale Ruth našla novou smlouvu, uzavřenou se zástupci výstavby železnice, a na té se Lareyho jméno nevyskytovalo. Hunt už obdržel značnou částku peněz a ta se zachovala netknutá. Voda vynáší víc peněz, než Ruth kdy tušila, neboť od obyvatel Lost Lake, bělochů, Mexičanů se nikdy nic nevybíralo.

Ruth nepovažovala za vhodné provádět jakékoliv změny ve způsobu, jakým dědeček vedl obchody, rozhodla se jenom požádat okamžité zaplacení od stanice a od dodavatelské společnosti. Vyslala s účtem Merryvale a překvapilo ji, jak se na to tvářil. Když se vrátil, mračil se jak nebe před bouřkou.

»Vrazil jsem na stanici, zrovna když tam Larey popíjel s nákejma chlapama,« hlásil Merryvale. »Přál bych vám vidět jeho pohled, když jsem mu předal vobálku. Pracký se mu přímo třásl. Ruth, ten ničema vás zaručeně miluje...«

»A co řekl?« zeptala se zvědavě Ruth.

»No to mě právě rozzuřilo,« odpověděl Merryvale. »Roztrhal účet před cizejma chlapama, co vypadali jako vostrý hoši, a řekl: Vyřídte mý ženě, že mi svou drahocennou vodou bude co nevidět mejt nohy!«

Ruth zůstala na okamžik jako omráčená, pak jí vzkypěla krev v žilách, ale spolkla prudký výbuch, který se jí dral na rty.

»Poslouchejte, Merryvale, existuje způsob jak ho přimět, aby platil?«

»Tady v poušti? Ví Bůh, že ne. Jediný právo, který tu existuje, je moc.«

»Dobře. Tak odpojte vodu, která vede na stanici.«

»To můžu udělat. Ale Larey ji nechá zase připojit. A když to udělám podruhy, to abych si dával zatracenej pozor, aby mě někdo nemajznul do palice.«

»Přesto to zkuste. Když bude zapotřebí, půjdu tam a postavím se k potrubí.«

»To je nápad, děvenko! Určitě by zapůsobil, jenomže byste těžko svedla hlídat potrubí a žlab ve dne v noci.«

»Stačilo by počkat, až Larey dostane rozum a žízeň,« odpověděla Ruth.

»Jenomže von Larey vodu zrovna moc nepije. A má to už promyšlený, Ruth. Jasně je rozhodnutej... A pokud jde o vodu, tak vám ještě unikla jedna věc. Představte si, že sem z pouště dorážej dodavatelé a koně budou polomrtví žízni. Copak byste jim dokázala vodepřít vodu?«

»Ne! Samozřejmě, že ne,« zvolala Ruth, rozhořčená beznadějností své situace. »Ale přesto se nevzdám. Budu bojovat o svá práva.«

»A nemyslíte, že to nakonec vodnese Adam?« vypálil Merryvale a pošilhával po ní planoucíma očima.

Ruth cítila, jak se jí žene krev do srdce a v těle ji zamrazilo. Odvaha ji začínala opouštět.

»K čemu je to dobrý, Ruth?« pokračoval Merryvale. »S Lareym nic nesvedeme. A Adama před ním stejně nemůžeme nadlouho uchránit. Řek bych, že si jen hraju na skovávanou s něčím, co je silnější než my.«

»Když uvažuju věcně, Merryvale, tak máte pravdu,« řekla Ruth. »Jenomže já žiju nadějí, citem.«

»Ale donekonečna to stejně nemůžete voddalovat,« odpověděl umíněně Merryvale.

»Co?«

»No to všechno, co se jednoduše jmenuje Guerd Larey.«

»Merryvale, když bude třeba, musím obětovat všechno, i samu sebe, abych zabránila Adamovi, aby ho zabil.«

»S takovejma řečma na mě, Ruth, nechodte. Myslím jako že vobětujete sebe. Jestli to ještě jednou řeknete, je mezi náma konec.«

»Nezlobte se, Merryvale. Jsem přišerně podrážděná, jakmile se ta možnost objeví na obzoru. Nutí mě k logickému, nevyhnutelnému závěru. Ale já nebudu logická. Já prostě nikdy nepřipustím, aby se Adam střetl s Guerdem.«

»Něco vám povím, Ruth,« odpověděl Merryvale. »Já včera v noci přistih Adama, jak nakukoval do stanice. Chtěl vidět Guerd. A určitě ho viděl, protože já ho viděl taky. Asi míli jsem pak Adama sledoval, von vůbec netušil, že za ním jdu.«

»To je divné!« zvolala zděšená Ruth. »Proč to Adam udělal?«

»Dovedu si představit jedinej důvod. Adam chtěl ještě jednou vidět Guerdův obličej.«

»Budeme radši mluvit o něčem jiném,« odpověděla nejistě Ruth. »Máme plno práce... Co jsem to chtěla? Už vím Merryvale, dostanete pokoj tady v domě. Já si vezmu dědečkův a vy můžete mít můj. Sežeňte si nějaké nářadí a pomocníka. Je tu jeden Indián, který je dobrý tesař. Chci probourat dveře, abych si z dědečkova pokoje udělala obývací pokoj a vedle ložnici.«

Večer vyrovnal útrapy dne. Ruth nacházela v Adamovi nekonečný zdroj síly. Chtěla mu svěřit mnoho věcí, které ji znepokojovaly, ale pak na to zapomněla. Začali rozmlouvat o jejich svízlech v Lost Lake, ale brzy odbočili k běžnému hovoru, který ji uklidnil a vzpružil. A nakonec, ruku v ruce pozorovali mlčky černou tajuplnou poušť a nebe poseté myriádami hvězd.

Následující dva dny, plné práce a ruchu v domě utekly rychle a ponechaly Ruth jen velice málo času na starosti.

Merryvale se nastěhoval do jejího bývalého pokojíku.

»Myslím, že už jsem dost starý, abych spal pod střešou,« poznamenal. »Svoje dny v poušti jsem si už pomalu vybral.«

Ale třetí den ráno nekutil Merryvale jako obvykle něco kolem domu, celé dopoledne jako by se po něm slehla zem. A když se konečně objevil, pokleslo Ruth srdce.

»Strašně nerad krákorám jak černá vrána,« řekl. »Ale nemůžu si všechny špatné zprávy ponechávat pro sebe.«

»Tak se o ně podělíme,« řekla Ruth srdnatě.

»Čmúchal jsem různě kolem, nosil jsem flašky Mexikánům a Indiánům. Nakonec to hodilo své. Rozvázal jsem jazyk jednomu Mexičanovi a dověděl jsem se dost, abych si potvrdil své podezření. Larey je jasně zodpovědný za vraždu vašeho dědečka. Nedá se mu nic dokázat, protože ty parchanti, co to provedli, přijeli z Yumy a zaseje zmizeli. Ani voheň, ani bič nedonutí Mexičana, aby vyklopil jejich jména. Ale mně stačí to, co vím. Až budeme mít víc času, řeknu vám podrobnosti.«

»Mne to nepřekvapuje. Nezaráží mě to,« procedila Ruth chladnými sevřenými rty.

»Jenomže mám ještě něco a to vás překvapí,« pokračoval odhodlaně Merryvale. »Banda ničemů, arizonských jezdců, pročesává poušť a hledá Wansfella.«

»Merryvale!« vykřikla Ruth a vyskočila.

»Mám to přímo vod Indiána Jima, kterej to slyšel říkat Lareyho.«

»Proboha, běžte za ním! Musíte Adama okamžitě varovat!«

»To musím. A můžete vzít jed na to, že sebou hodím. Ale Adam je liška a zanechává za sebou málo stop. Pamatujete na ten měkkej písek a tvrdou skálu, přes který jsme se plahočili do jeho tábora? Řek bych, že se jim nepodaří ho vystopovat. Ten kaňon je nejlepší skrejš, jakou jsem kdy viděl. Nebojím se, že by ho ty neřádi hned tak našli.«

»Ale proč je Larey poslal za Adamem?«

»Nejspíš proto, že si spočítal, že se mu nepodaří provést své plány, dokud je Wansfell naživu. A to se mu taky nepodaří, i kdyby mu pomáhal sám Pánbůh.«

»Wansfell naživu?« zašeptala.

»No jasně. Larey je přesvědčený, že příčinou vaší rozhodnosti je jistě Wansfell, co zabil Collishawa a vyrval vás Stoneovi. Proto vás teď nechává na pokoji. Bojí se Wansfella. A chce jeho smrt.«

»Proboha, pospěšte si, abyste Adama varoval včas.«

»Budu tam tak za hodinku... Ale abyste věděla, Ruth teď už ani vy, ani já, ani nic jinýho Adama neudrží.«

»A co arizonští jezdci!«

»Ještě existuje moc velký rozdíl mezi tím, jestli ty darebáci pronásledují Wansfella, anebo jestli Wansfell pronásleduje je.«

»Najděte ho, Merryvale a řekněte mu, že mu vzkazuju, aby přišel!« vykřikla Ruth.

Merryvale seběhl klikatou cestou, a jakmile zmizel z dohledu, musela Ruth zatnout zuby, aby ho nezavolala zpátky. Co se tu děje? Ticho před bouřkou skončilo. Ty neurčité obavy divné sny náhodná pozorování rozumové důvody to všechno dostalo náhle odpověď.

Ruth pozorovala poušť a cítila, jak se v ní hromadí mocná vášeň, již dosud potlačovala a která čekala a doutnala, ukrytá na dně jejího nitra. Zdálo se jí, že na ni najednou dolehla poušť v celé své divokosti. Na vzdáleném obzoru planula rudá pohoří temným a děsivým ohněm. Fatamorgána zářila, bledla, třpytila se, planula bílým žářem a mizela jen proto, aby se objevila znova. Žlutý prach stoupal a vířil poušť jako fúrie. Stříbrné písečné schody matně prosvítaly tepelnými závoji neskutečné, šálivé, úskočné, přitažlivé, zrádné.

Ruth přestávala věřit v náhodu, naději, víru, v boží mlýny, které vykonávají spravedlivou pomstu. Je třeba přijmout zákony pouště, spojit se s ní proti netvorům, kteří v ní žijí, a bojovat tvrdě proti těm, jejichž duše se proměnila v kámen a oheň, zarostla kaktusem a opila se jedovatou mizou.

Larey se tu objeví dnes nebo zítra, prostě tehdy, až si to bude přát jeho trpělivost hada, a předvede všechno, co umí, především svou chlíplost a důvěru v úspěch svých odporých machinací. Až ta hodina udeří, Ruth bude připravena. A čím déle to bude Larey odkládat, tím bude Ruth pevnější, chladnější, tvrdší.

Zatím může pouze čekat.

Hodiny se vlekly. Slunce zapadalo a po Merryvalovi ani vidu, ani slechu. Nastala noc a Adam se neobjevil, Ruth čekala dlouho, přecházela po verandě, pak po svém temném a zamčeném pokoji. Spala málo a i ve spánku ji strašil hlas pouště. Okno začínalo konečně šednout, pomalu se rozednívalo a pak vyšlo slunce. Ruth stále čekala, s očima široce rozevřenými. Konečně se přinutila vstát, aby se rozptýlila běžnými denními úkoly. Viděla, jak jí tváře blednou a hubnou, oči jí zapadly do temných propastí. A nastala další nekonečná noc, další zoufalé čekání. Ani Adam, ani Metry vale se neobjevili.

Když se rodil další den, zmítala se Ruth na rozhraní strachu a víry. Rozum zřetelně našeptával katastrofu, šestý smysl

přisahal, že Wansfell je nezranitelný.

Čekala. Den byl jeden z nejnesnesitelnějších – sálal vedrem, děsil bílými přízraky, mučil tělo a mysl doháněl k šílenství. Ruth vypila strašné množství vody a přesto se jí nepodařilo žízeň uhasit. Čekala. Jen tu a tam se dostavil okamžik, kdy napětí trochu povolilo.

A pak přišlo to, co neblaze předznamenalo celý den. Ozvaly se rychlé, řinčící kroky muže, který zřejmě nehodlá strpět odpor!

Dveře byly otevřené. Ruth se zastavila u stolu. V zásuvce měla něco ukrytého. Rukou, která se nezachvěla, zásuvku pootevřela.

»Pedro, slož mi ta zavazadla sem,« ozval se zvučný hlas Guerda Lareyho. Ruth slyšela, jak někdo skládá těžké předměty na verandu. Mozkem jí projela otázka, ale odpověď zaplašil stín, který se objevil ve dveřích.

Larey zaklepal. Ruth se nepohnula, nemrkla ani okem. Stála těsně u stolu. Stačí jediný pohyb ruky! Vedro kolem ní vířilo, pronikalo jí až do žil.

»Buď zdráva, Ruth,« řekl chladně Larey. »Nechal jsem si přinést věci. Nastěhuju se sem.«

Takovou nestoudnost nesnesla. Otočila se a pohlédla na něj planoucímá očima.

»Co tím chceš říct?« zeptala se.

Neodpověděl. Jeho lesknoucí se zelené oči si ji prohlížely od hlavy k patě, kochaly se jejím vzhledem. Larey byl čistě oholený, bezvadně oblečený v bílém, na nohou měl mexické boty ke kolenům, ozdobené květovaným vzorem. Za pasem se stříbrnou sponou neměl zbraň. Rozhalená košile odhalovala mohutnou zarostlou hrud'. Ruměncem na olivové pleti zřejmě nezpůsobilo pití. Nezřízený život zanechal stopy na jeho obličeji, ale v tomto okamžiku je potlačil žár, lesk, odraz mohutného vnitřního ohně. Stál ve dveřích, hezký jako zkažený bůh, a přivlastňoval si Ruth hadíma očima.

»Co tím chceš říct?« opakovala Ruth a upírala na něj chladný, klidný pohled.

»Stanice je teď moc hlučná a nepohodlná,« odpověděl a opřel se o dveře. »Tak jsem se rozhodl, že budu bydlet radši tady.«

»Tady nemůžeš bydlet.«

»Proč ne?«

»Protože tohle je můj dům a já tě tu nechci.«

»Ale to je omyl, Ruth. Tohle všechno je můj majetek – půda, voda i dům. Tvůj dědeček mi dlužil peníze. Takže si беру, co je moje.«

»Lžeš, Guerde Larey! Můžeš mi podat jediný důkaz o tom, že ti dědeček něco dlužil?«

»Moje slovo je dostatečnej důkaz.«

»Tvoje slovo! Ježíšikriste, tvá podlost a nestoudnost je nekonečná!«

Ruth rychle prohlédla jeho nápadnou sebejistotu. Vyrožil své karty a domníval se, že vyhrál. Choval se jako kočka, která si pohrává s myší. Nevyzařovala z něj ani jeho obvyklá sentimentalita a přirozená touha.

»Jsi pořád stejně rozkošná divoká kočička,« odpověděl posměšně. »A to mi vyhovuje. Jen plivej, škrábej, kousej, per se! To mě ohromně baví... Ale jsi bleďá, Ruth, a trochu moc hubená. Zbyly ti jen tvý oči!«

»Odejdeš odtud, laskavě?« zeptala se.

»Neodejdu.«

»Nejsem dost silná, abych tě odtud vyhodila. Chceš mi ukrást domov? Vyhnat mě?«

»Už jsem ti řekl, že dům patří mně.«

»Ty zloději! Ty bandito!... Ty vrahu!«

»Mělas vždycky jedovatý jazyk, Ruth. Dřív mi to vadilo, ale teď mě tím neodradíš.«

»Já vím, cos udělal, Guerde Larey!« rozkřikla se. »Dals zavraždit dědečka, abys urval majetek. Jsi odporný chamtivec! Jsi netvor!«

Zasmál se, ale olivová barva jeho obličeje pobledla. »Teď vypadáš jako za starejch časů. Rozkošný kousek ženskýho masa, ve kterým planou fialový oči. A zvedají se ňadra... Málem bych se dovedl rozpomenout, že jsem tě kdysi miloval.«

Ruth věděla, že slova jsou marná. Ale nemohla umlčet svůj hlas, jako nemohla zastavit bušení srdce.

»Miloval! Ty? Tys přece nemiloval ani vlastní matku – ani bratra!« vmetla mu do tváře.

Ta slova prorazila jeho hroší kůži. Zíral udiveně a na okamžik ztratil řeč.

»Víš Bůh, že nemiloval,« odpověděl stručně.

»Pusť mě pryč!« vykřikla Ruth. Věděla, že už si nemůže věřit. Slovo bratr ji vyvedlo z míry. Tohle je Adamův bratr. Ještě může utéct – vzdát se všeho – utéct před ním a před šílenstvím pomsty jako před morem.

»Jestli utečeš, přivleču tě zpátky,« štkl na ni a v jeho hlasu se ozval první náznak vášně. »Kdysi jsem prosil o tvou lásku. Prosil jsem tě na kolenu. Mohlas mě zachránit, udělat ze mě lepšího člověka. Ale teď na tvou lásku kašlu, nestojím o to, aby ses mi vzdala. Jen se per jako divoká kočka. Budu tě mlátit, znásilním tě..., donutím tě hrbít se a plazit, ty kuse ledu! Ty prokletá civějící socho!«

Vyslovil ultimatum a svou divokostí stvrzoval hrozbu. Ruth zachovala navenek klid, ale zmítal jí vnitřní zmatek, jako by se v ní křížilo množství galvanických proudů, které nutně vyústí k explozi. V osudný čin, který jí jediný může poskytnout svobodu.

»Led? Socha? Já... To ses měl zeptat Stonea,« popichovala.

»Drž hubu!« zařval na ni. »Tohle mi chceš strkat pod nos?... Ty děvko! Ty podvodnice... Já měl toho blázna zabít.

Myslel jsem, že sis s ním jen zahrávala.«

»Máš pravdu, Guerde,« řekla posměšně. Našla jeho zranitelné místo. Žárlivost byla vždycky jeho slabá stránka. A proti takové žárlivosti se nikdo neubrání. Zatřese jím jako vichřice dubem. »Zahrávala jsem si se Stonem jako se všemi

ostatními dokud nepřišel Wansfell.«

Larey se jen chvěl jako v křeči. V jeho zelených očích se objevil příšerný lesk. Vklouzl do pokoje a stál zády ke stěně.

»Wansfell? Ten mizerný tulák z pouště!... Ty ty «

»Je to nejskvělejší muž na světě!« vykřikla a v hlase se ozvala hloubka jejího citu.

»Jsi blázen! Poušť tě připravila o rozum,« zblekotal nechápavě. »Kluci jako Stone ti nestačili. Nebo muž jako já!... Tys hledala něco abnormálního, něco strašného. Ty jsi zřejmě zvrhlá, Ruth Lareyová!«

»Jsem to, co ze mě udělala poušť.«

»Ale Wansfell vždyť je to pobuda! Pomatenej poustevník v poušti! Slyšel jsem, že je to starej, šedivěj, vypelichanej orel.«

»Je mladší než ty. A je skutečně orel!«

»Sanchez mu říká zachránce panen... Wansfell léta mě to jméno pronásleduje! Proklínám ho! Lituju, že jsem... Ruth, ptám se tě ještě jednou: přece to nemůžeš myslet vážně s tím žebrákem, s tím trapným obrem, co si o sobě myslí, že je rytířem pouště? Potlouká se pouští a napravuje lidský křivdy! Taký moc rád zabíjí!«

»Skutečně?« zeptala se Ruth s pomalým, sladkým úsměvem a v jejím hlase prorážel nahromaděný cit. »Ale já to myslím vážně. Poprvé ve svém životě. Poprvé a naposledy... Konečně jsem procitla. Miluji Wansfella. Zbožňuji ho. Jsem jeho otrokyně... Jsem ochotná umývat mu nohy vodou, kterou jsi přísahal, že budu mýt tvoje nohy ty ropucho! Ty ubožáku! Budu Wansfellovi otírat nohy svými vlasy.«

Larey měl obličej zkřivený grimasou.

»Teď poslouchej ty mě! Tys byla jeho otrokyně. Protože Wansfell už není. Dal jsem ho zastřelit!«

Larey byl strašný ve své otevřenosti, ve svém zoufalství, do kterého se mísila i ďábelská radost. Řekl pravdu. Ruth pod ní zavravorala jako pod hroznou ranou. Byla by málem omdlela. Ale její nenávisť zvítězila. Vzpchopila se.

»Jako zeje nebe nade mnou,« pokračoval se zadostiučiněním, »dal jsem tvýho Wansfella zastřelit. Mí lidi ho tři dny stopovali. Dneska ráno přišel posel. Dostali ho. Zaplatil jsem jim předem, takže mohli okamžitě pláchnout za hranice...

Tak to byl tvůj milenec? Tulák Wansfell! A já se chtěl jenom zbavit nebezpečného chlapa. Tak ochránce ženský ctnosti byl celou tu dobu tvůj milenec! Ty děvko! Ty bestie! Tvůj milenec!«

»Ano, byl můj milenec. Ale byl ještě něco tvůj bratr!«

Larey si nejdřív myslel, že se zbláznila.

»Přeskočilo ti,« zavrčel.

»Wansfell byl Adam Larey,« zaječela.

»Lhářko. Drž hubu nebo «

»Pamatuješ si na Margaritu Arallanesovou? Pamatuješ se, jak jsi ji ukradl Adamovi? Pamatuješ se, proč se s tebou Adam porval v Picachu? Pamatuješ si, kdo vyrazil Collishawovi oko?«

»Nikdy jsem na to, ksakru, nezapomněl,« zafuněl Larey.

»Copak ti Sanchez neřekl, že Wansfell vystřelil Collishawovi druhé oko tu noc v Yumě?«

Larey se vzpamatoval z toho přívalu střel, ale byl bleď až po rty a pozoroval ji s jakýmsi děsem.

»Další kousek, kterým chtěl proslavit své jméno,« odpověděl. »Wansfell ten příběh určitě slyšel. A vytahoval se před tebou, jako by to bylo o něm. Nemůžeš ode mě čekat, že ti na to skočím.«

»Jen aby ses nepře počítal!«

»Ne, ty bílá ďáblice. Ne!... Nepodaří se ti z tvýho potulného milence udělat mého bratra, který zašel v poušti před osmnácti lety... Adam Larey je mrtvej. A já bych dal deset let života za to, kdybych jeho vybledlou lebku, která se válí někde v písku, mohl nakopnout.«

»Wansfell byl Adam Larey!« vykřikla Ruth tak vítězoslavně, že v Lareym znova vzplanul hněv.

»Tak mi dej důkaz. Nebo tě umlčím jednou provždycky!« zahřměl.

Ruth ustoupila a vklouzla za stůl.

»Guerde, tys Adama nepřičetně nenáviděl. Nenáviděl jsi svou matku. Od dětství jsi v sobě měl strašlivou žárlivost. Trýznil jsi Adama hanbou jeho matky.«

Guerd na ni vytřeštěně zíral, jako by byla ztělesněným duchem minulosti. Brada mu poklesla. V obličejí mu křečovitě škubalo, byl sinálý a stál strnule ve zděšeném očekávání.

»Ty bastarde! Bastarde! BASTARDE!«

»NE!« vykřikl, jako by mu někdo vrazil dýku do těla.

Ruth otevřela zásuvku a vytáhla pistoli. Když ji zvedala, vymrštil se Larey jako kočka a vyrazil jí ruku vzhůru právě v okamžiku, kdy se zablesklo a třeskla rána. Pak jí sevřel paži a zkroutil ji, takže pistole proletěla vzduchem. Odhodil Ruth vztekla na gauč a upíraje na ni zlověstný pohled, odcouval ke dveřím a kopnutím je zavřel.

16

Merryvale si naplnil čturu vodou, zasunul ji pod kabát a vydal se od stanice směrem dolů mezi palo verdes a mesquity. Šel velkou oklikou, aby ho nikdo nespapal, a pak teprve zamířil k divoce rozeklané skalnaté krajině na západě.

Den byl parný, ale vzduch čistý, bez příměsí poletujícího prachu. Merryvale cítil, že v těch posledních únavných

týdnech začal chřadnout. Jako by mu jakýsi chlad stoupal od nohou do celého těla. A podobně ho opouštěla i nálada. Jeho poslední nadějí byl Adam. Kolik bolesti mohlo být Ruth ušetřeno! Merryvale po celou tu dobu věděl, co se stane. Už před osmnácti lety osud rozhodl, že Adam zabije svého bratra. Hodina udeřila. Merryvalovo staré, pomalé srdce se při tom pomyšlení rozeběhlo rychleji, krev v žilách mu začala vřít a vypudila chlad z jeho těla. Vášnivá touha vidět, jak Adam vyrazí život z Guerda Lareyho, Merryvala omladila.

Došel na konec úbočí a začal sestupovat po svahu do nižšího pásma. Písek ustoupil kamení. Západní horský hřeben jako by spustil dlouhou paži do nížiny. Roztříštěný masív skal vypadal jako žlutá láva, kterou přírodní živly rozfrazaly do nejroztodivnějších tvarů.

Merryvale prošel ústím kaňonu a plahočil se dál. Ačkoliv byl pohroužen do ponurých úvah, všimal si, jak se krajina mění a pustne. Vedro bylo pekelné a stíny skalních stěn poskytovaly vítanou úlevu. Merryvale si dvakrát přihnul z láhve, a jak se zakláněl, spatřil vysoko nad sebou rozštěpenou skalní rozsedlinu, kam Adam jednou zavedl Ruth. Merryvale zapomněl dát Adamovi znamení a teď si uvědomil, že odtud nemůže odhadnout, kde přesně Adam je. Nejjednodušší bude pospíšet si přímo k jeho tábořišti.

Náhle se vynořil muž, který se ukrýval za skálou, a namířil na Merryvala pistolí. Prst přitom držel na spoušti.

»Vítám tě, ty stará nádhro. Ruce vzhůru!« křikl s ponurým humorem.

Merryvale poslechl. Hrudník se mu sevřel a srdce se mu proměnilo v kus olova.

»Kdo jste? A co chcete?« zeptal se rozechvěle.

»Jsem vostřilenej zlej bandita v Arizony. A dovoluju si tě pozvat nahoru do kaňonu na piknik.«

Merryvale si ho bystře prohlédl, viděl, že je to statný muž středních let s obličejem poznamenaným dlouhým životem v poušti. Nápadné byly jeho oči, šedé, podlité krví a tvrdé jako ocel.

»Tak hni sebou,« rozkázal, a když ho Merryvale uposlechl, přistoupil k němu zezadu a vytrhl mu pistolí, kterou měl za pasem. »Tak, můžeš dát pracky dolů, kamaráde.«

Merryvale stoupal kaňonem se sklopenou hlavou a s očima upřenými na žlutý kámen a šterk. Zřejmě přišel pozdě.

Lareyho najatí zabijáci našli Adamovu skrýš a buď ho zajali, nebo zabili. Merryvalova zmučená mysl se vracela k Ruth. Co se s ní teď stane? Neodvažoval se na to pomyslet.

Zatoužil klesnout na zem, vyčerpaný a vyřízený, a s radostí vyčkat, až bandita ukončí jeho trápení. Ale jeho duch se přece jenom vzepřel. Viděl přece v poušti tolik zázraků. Co může tenhle bandita a jeho kumpáni vědět o Wansfellovi? Jestliže se jim ho nepodařilo zabít z úkrytu, jestli nepadl v přestřelce, jsou v nebezpečí bandité. Merryval nezapomněl na strašlivou bitvu, ve které Wansfell zachránil Dismukese před zloději pozemků v Death Valley. Šel tedy dál, čas od času popoháněn rýpnutím do zad.

»Poslouchejte, pane Arizono, já jdu, jak nejlíp umím. Nezapomínejte, že máte mladší nohy než já.«

»Tebe už vomrzal život?« zažertoval muž hrubě.

»Když mám bejt upřímněj, tak vomrzel,« odpověděl Merryvale s povzdechem.

»Ty jseš kamarád toho čahouna?«

»Kterýho čahouna?«

»Co ho máme nahoře přivázanýho.«

»Jo, jsem,« odpověděl Merryvale, kterému se nesmírně ulevilo a jen s námahou nedal najevo radost.

»Tak to máš pech, starej. Šéf má rozkaz toho čahouna zastřelit. A tys teď vlez taky do rány.«

»Kdo mu dal ten rozkaz?«

»To jsou otázky. Nepřeskočilo ti náhodou? Ale co je mi vlastně do toho. Já sám houby vím, či jsou to rozkazy a k čemu maj bejt dobrý. A tyhle pekelný skalní díry mám už plný zuby.«

»Je tady děsný vedro, že jo?« souhlasil Merryvale. »Nemohli bysme si chvilku vodpočinout? Pítí mám, vodu i whisky.«

»No, chvíli bysme mohli. Ty si sedni támhle... Napřed si dám vodu.«

Merryvale pozoroval žvanivého banditu, který si nejdřív otřel obličej špinavým šátkem, pak lačně pil z čutory a po celou tu dobu držel na koleně pistolí namířenou na Merryvala.

»Mám ten dojení, že byste tu bouchačku už moh schovat. Nebo aspoň pustit kohoutek,« nadhodil Merryvale.

»To můžu. Jseš starej a neškodnej a já touhle práci taky nejsem dvakrát nadšenej.«

Merryvale se jako tonoucí chytil stěbla. Znal lidi a v tomhle banditovi se mísilo to nejlepší a nejhorší, co vychoval Západ. Merryvalův mozek začal znovu pracovat, znovu bojovat s osudem.

Za chvilku se zase vydali na pochod. Další dlouhé, úmorné plahočení přes skály a přeje, které protékaly úžlabinami mezi rozeklanými kaňony, je přivedlo na místo, kde se temné skály rozestupovaly. Rostlo tam řídké zelené a žluté houští, kaktus a zakrslé palo verdes. Merryvale ucítil kouř.

Došli k táboru, který se rozkládal ve stínu klenuté skály. Byl ubohý, jak už bývají tábory v poušti. Seděli tam čtyři muži a hráli karty. Dva z nich byli bez košile.

»Hej, copak jste hluchý?« zavolal bandita, který Merryvala zajal.

Silný muž se zarostlým hrudníkem, žlutou mrtvolnou tváří a ďábelskýma očima vstal, aby mluvčího uvítal.

»A hele, to je Stark! Zdravím tě. Kohos nám přived?«

»To je ten starej, cos říkal, že se po něm máme taky povohlídnout,« odpověděl Stark.

»Fajn. Tak ho přivaž, ať dělá čahounovi společníka. Pak se vrať na stráž.«

»Já už nejdu, Brooksi,« odpověděl Stark. »Snad tam můžeš poslat pro změnu zas někoho jinýho.«

»No, vlastně když už ty dva máme, stačí, když budeme hlídat je,« odpověděl Brooks a dřep si znova ke hře.

»A poslouchej, šéfe, proč tady vlastně máme trčet dál?« zeptal se mrzutě Stark.

»To je moje věc. Ty spoutej starýho, nežvaň a pojď hrát.«

Stark spoutal Merryvalovi ruce za zády nejdřív šátkem a pak silným provazem.

»Tak, teď budeš ke svému kamarádovi a žádný vylomeniny, jasný?« řekl Stark a vedl Merryvala kousek zpátky ke skále, kde na boku ležel spoutaný Adam. Merryvale se spokojeně posadil, opřel se zády o kamennou desku. Vrhł úzkostlivý pohled na Adama. Ten vypadal normálně, bylo jasné, že není zraněný. Jakmile se Stark vrátil ke svým kumpánům, Merryvale promluvil.

»Jak je ti, Adame?«

»Co Ruth?« vyjelo z Adama.

»Ráno byla v pořádku a plná odvahy. Myslím, že se bude držet. Ale musíme se k ní co nejdřív dostat zpátky.«

»Poslouchej,« odpověděl Adam. »Tohle je ten arizonský gang, který jsme viděli v Yumě u Sancheze. Brooks je psanec. Před lety jsme se znali. O ostatních nic nevím. Ale je zřejmé, že nejvíc můžeme počítat se Stárkem. Z pout se dostanu, ale zatím nebyla příležitost k útěku.«

»Zbytečně nespíchej. Musíme počkat. Něco nám může přihrát. Stark působí nadějně a je pěkně naštvanej. Nech mě, já na něm trochu zapracuju,« šeptal Merryvale.

»Merryvale, jestli jsi schopen vzít rozum do hrsti, tak to, prosím tě, udělej teď,« povzdechl Adam.

»Jak vypadá situace?«

»Nechali koně na stanici a stopovali mě až sem. Mají vodu, ale málo jídla. Poslal je na mě samozřejmě Guerd. Překvapili mě, zajali a odzbrojili. Brooks mě poznal, ale nechal si to pro sebe. Je to nevypočitatelný ničema. Může stejně dobře Guerdu převést, jako mě na jeho rozkaz zastřelit. Ale kdysi mě znal jako zlatokopa. Myslí si, že jsem v tomhle kartonu našel zlato a že Guerd po něm jde. Nebýt toho, byl by mě možná zastřelil hned.«

»A tys Brookse samozřejmě nechal při tom, že tady máš zlato?«

»Jo. A celou dobu čekám na příležitost pláchnout.«

»Tak čekej dál,« zašeptal Merryvale. »Dokud nebude kloudná příležitost, neriskuj kejhák. Mysli na Ruth! Larey jí může pěkně zatopit, ale to je pořád lepší, než kdybys byl mrtvěj. A určitě ji nezabije.«

Merryvale se uložil a předstíral, že spí, ale zatím čekal, naslouchal a přemýšlel. Jemu i Adamovi připadaly hodiny nekonečné, zato karbaníci se zřejmě dobře bavili.

Když začalo slunce zapadat, přinesl Stark zajatcům trochu sucharů a masa.

»Dal bych si hlt whisky, jestli proti tomu nic nemáte,« řekl. »Všechnu vám ji nevychlastám.«

»Jen si dejte. My ji stejně nosíme jen proto, kdyby nás uštknul had,« odpověděl Merryvale a ukázal na kapsu, kde měl láhev. Stark si šetrně lokl.

»Dík, starouši,« řekl.

»S vodpuštěním, Starku, mně nejde na rozum, proč tak slušnej chlap jako vy táhne s touhle bandou.«

»Ha! Ha! To se povedlo! Zapiš si za uši, kamaráde, že Brooks a jeho hoši jsou proti mně hotoví žabaři.«

»To jsem si právě myslel,« odpověděl záhadně Merryvale.

Snesla se noc. Banditi přestali hrát karty, protože neměli dost dřeva na oheň. Jeden z nich převzal hlídku u zajatců. Byl to hrubec a vyznal se ve svém řemesle. Na nebe vyšel měsíc a svým světlem zaplavil kaňon. Merryvale občas usínal, ale okamžitě se zase probouzel. Slyšel, jak se Adam převaluje. Jednou se Merryvala dokonce dotkl. Někdy uprostřed noci vystřídal banditu jiný, byl stejně bdělý a vypadal surověji.

Konečně nastal den. Adam, který zřejmě celou noc bděl, usnul a spal až do okamžiku, kdy k nim dorazil Stark, který jim přinesl kávu a suchary.

Banditi začali hned po ránu znova hrát karty, tentokrát se k nim přidal i Stark. Adamovi a Merryvalovi dovolili, aby se procházeli sem tam mezi táborem a skalní stěnou. Merryvale se snažil zachovat si trpělivost a nevyrusitelný klid, které vyzařovaly z Adama. Adam vždycky přitahoval neuvěřitelné události.

Během úmorných hodin se karbaníci nesčetněkrát pohádali. Merryvala trýnila křeč ve spoutaných pažích. Když se den schyloval k večeru, přišel za Adamem Brooks.

»Ještě tě to nevomrzelo?« zeptal se s jistým údivem.

»Ani ne,« odpověděl Adam.

»Nekecej! Tak co, předvedeš mi svou zlatou žílu?«

»Ne.«

»A proč ne?«

»Zabiješ mě tak jako tak. Proč bych ti za to cpal zlato?«

»To máš pravdu,« surově se zarehtal Brooks. »Já bych uvažoval stejně. Ale co když tě pustím, Wansfelle?«

»To by byla jiná. Jenomže to bys musel zařídit tak, abych ti mohl věřit.«

»Larey mi řekl, žeš tady kápnul na pořádný naleziště,« vymýšlel si Brooks. »Dal vodkráglivat všechny starý zloděje půdy z Mojave. Ručím ti za to, že vo něm vim všeko. A jestli mi tady ňaký to žlutý svinstvo ukážeš, pustím tebe i toho starýho na svobodu. Samozřejmě si zajistím, že zůstanete tady, dokud se nedostaneme s koňma ze stanice.«

»Jenomže já se ti bojím věřit, Brooksi,« opakoval Adam zřejmě podrážděný.

»No jo. Ale já proti tobě nic nemám. Fakt je, že jsem se dycky tajně bavil tím, co jsem vo tobě slyšel. Tak proč bych tě měl zabíjet? Slovo daný tomu padouchovi, jako je Larey, přece neplatí. Rozhodně ne pro mě. Tak si to rozmysli. Jídla a pití je málo a mejm hochům je tu vedro.«

V tom okamžiku se objevil Stark, nesl nepatrný kousek chleba a masa, položil to mezi oba vězně a pak jim rozvázal ruce. Pro Merryvala to byla nesmírná úleva.

»Hele, Brooksi, jakěj má smysl držet je svázaný ve dne v noci? Dyt' je to tejrání zvířat,« řekl Stark.

»Kdybys tohodletoho znal tak jako já, neptal by ses,« odpověděl Brooks a ukázal na Adama.

»Vážně?« odpověděl pochybovačně Stark. »Tak promiň.«

Minula další noc. Merryvalovi připadala kratší a snesitelnější, protože ji prospal.

»Banditi to dneska nevydrží až do konce,« šeptal Adam. »Buďto bude pro nás dobré, nebo zlé.«

Už během rána se kaňon proměnil v předsálí pekla. Merryvale klidně odpočíval, pohnul se, jen když musel, a čekal, jak se věci vyvinou. Adam ležel opřený o skálu, orlí zrak upíral na bandity, kteří byli neklidní a popudliví. Snažili se pokračovat ve hře, ale nechali toho. Brooks zřejmě vyhrál zpátky všechno, co prohrál, přičemž bylo jasné, že všichni hráli falešně.

Vedro se odráželo od stěny kaňonu a začínalo sežehovat kůži. Vítr, který střídavě utíchal a znova se v póry věch zvedal plný písku, začínal působit na mozky banditů.

Merryvale zaslechl úryvky jejich rozhovorů a zdálo se, že jsou spíš nepříznivé než příznivé.

»Nejpozději dneska v noci vodtud musíme vypadnout,« řekl jeden.

»Já bych byl pro vyrazit hned teď,« dodal druhý.

»Nesmysl. Nemůžem se hnout, dokud nezapadne to zatracený slunce a nepřestane foukat písek,« minil třetí.

»Co nás tu vlastně drží?« zeptal se Stark, který dosud mlčel.

»Zlato,« odpověděl lakonicky Brooks.

»Blbost, zlato! Copak nevíš, že v tomhle druhu skal zlato jaktěživo není?«

»Nevím. Ty jo?«

»To teda jo. Hledal jsem zlato po celý Mojave a v Death Valley. Ten chlap tě vodí za nos.«

»Začínám si to už taky myslet... Starku, seber se, skoč tam a klepni ho do palice a toho starýho taky. Pak vypadnem.«

»Proč já? Hele, Brooksi, já nemám chuť dělat za tebe špinavou práci,« odpověděl zlostně Stark,

»Hlavně začínáš bejt trochu moc popudlivej,« zabručel Brooks. »Myslel jsem, že tě bude bavit vyřídít Wansfella «

»Koho!« vyštěkl Stark.

»Copak jsem ti to neřek? Náš čahoun je přece Tulák Wansfell.«

»Pročs mi to, sakra, neřek dřív?« zařval Stark a vyskočil.

»A proč bych ti to měl říkat?« ječel na něho udivený a rozezlený Brooks. »Co s ním máš?«

»V životě jsem ho neviděl,« odpověděl Stark, otočil se na podpatku a běžel k místu, kde ležel Adam.

»Poslyš, čahoune, potřebuju něco vědět,« začal tiše. »Jseš Tulák Wansfell?«

»Poušť mě tak překřtila. Není to moje pravé jméno,« odpověděl Adam a zvědavě se vztyčil.

»Přisaháš při Pánubohu?« pokračoval bandita a jeho zrudlá kůže zbledla.

»Samozřejmě, že je to Wansfell,« vložil se do toho Merryvale. »Znám ho vosumnáct let.«

»Já se jmenuju Stark. Bill Stark. Slyšels vo mně někdy?« řekl bandita a naklonil se blíž k Adamovi.

»Stark? To jméno je mi povědomé, ale nemůžu si přesně vzpomenout,« odpověděl Adam.

»Zabils někýho chlapa, byl to hráč a jmenoval se Baldy McKue? Byl to fešák posedlej po ženskéjch.«

Merryvale napětím tajil dech, ale jeho vzrušení nebylo ničím proti vzrušení Starka, jehož hlas byl nabroušený jak ostří nože a oči mu svítily ocelovým leskem.

Adam se pracně pokoušel nadzvednout, bandita mu svou mocnou paží přispěchal na pomoc. Pak si pohlédli upřeně do očí.

»Ano, zabil jsem ho,« odpověděl Adam vážně.

»Rozdrtils mu kosti, zpřerážels mu žebra a zlomils mu vaz všechno holejma rukama?« šeptal bandita navýsost rozčileně. Wansfell přikývl a zasmušilost zastínila jeho zájem o Starka.

»A proč jsi zabil McKuea?«

»Zatoulal jsem se náhodou do jednoho zlatokopeckého tábora a našel jsem tam drobnou ženu, která hladověla a zmírala ve strašné chatrči. Kdysi byla jistě hezká. Baldy McKue ji mlátil a pak ji opustil. Nikdy jsem se nedověděl ani její jméno, ani její příběh. Zachovala si své tajemství. Ošetřoval jsem ji a snažil jsem se jí zachránit život. Ale nepodařilo se mi to. Byla příliš slabá, než aby mohla porodit dítě. Dítě i ona zemřely. Ale než umřela, řekla mi, že to dítě není McKueovo.«

»Panebože! Panebože! Panebože!« kvílel Stark, obličej měl křečovitě stažený a zpocené, tělo se mu chvělo, ruce zatínal v pěsti. Pak se otočil ke skále a jeho široká ramena se otřásla.

Merryvale užasle zíral. Adam se pohnul, jako by chtěl Stárkovi položit ruku na rameno, ale spoutané paže mu to nedovolily.

»Byla to moje žena,« řekl Stark, zvedl hlavu a obrátil k nim ztrhaný obličej. »A dítě bylo taky moje.«

»Celou tu dobu mi to nebylo jasné,« řekl Adam tiše. »Bývalo to jistě hodné děvče. To jsem poznal. Zničil ji McKue.«

»Nebyl vo nic horší než já,« odpověděl Stark a zvážněl. »Já jsem ji zavlek do záhuby... Dycky jsem si přál vás jednou potkat, Wansfelle.«

»Vyplnilo se vám to za zvláštních okolností. Život si s námi občas dost podivně zahrává. Ale jsem rád, jestli vám to pomohlo.«

»Vobrat' se na břicho,« odpověděl Stark a otevřel zavírák.

Adam se s námahou překulil. Zablýsklo se ostří nože. Adam měl ruce volné. Posadil se a třel si je. Pak vyzval Stark Merryvala, aby udělal totéž. A v následující vteřině ucítil i Merryvale, jak pouta na jeho ztuhlých pažích povolila.

»Brooksi, pojď sem,« křikl pak Stark a napřímil se. Na svou váhu byl neobyčejně pružný. Když odcházel, byl výraz jeho obličejů děsivý. Šel Brooksovi naproti.

»Brooksi, Wansfellovi a jeho kamarádovi nikdo nezkrvívá vlas na hlavě,« oznámil zvucným hlasem.

»Co to žvaníš, ty idiote,« vyjel na něj zuřivě Brooks.

»Přesně to, cos slyšel.«

»Kdo si myslíš, že tady rozhoduje?« zeptal se Brooks.

»Jestli chceš střílet, tak nestřílej jen hubou,« odpověděl posměšně Stark.

»Hrome, to jsou silná slova, Starku.«

»Koukni se. Rozvázal jsem zajatcům ruce.«

Ale Brooks se směrem k Adamovi a Merryvalovi nepodíval.

»Já tě neměl nikdy moc v lásce, Starku,« zavrčel.

»Nápodobně,« odsekl Stark.

Oba muži vytrhli pistole, Stark byl rychlejší a vystřelil první. Brooks strašlivě zasténal, padl obličejem do písku, jeho tělo sebou ještě několikrát zaškubalo a pak zůstalo tiše ležet.

Stark je s kouřící pistolí v ruce přiskočil a stanul proti ostáním banditům.

»Jestli máte nějaký námitky, tak je vybalte,« zasyčel. »Já nemám, co bych k tomu dodal.«

Brooksovi hoši vypadali zstrašeně. A ztráta vůdce je možná ani moc nemrzela.

»Tak dobře. Rozdělte si mezi sebou Brooksovy věci, pak to sbalíme a vypadnem.«

Adam vykročil k táboru a Merryvale ho následoval.

»Jsme vyrovnaný, Wansfelle,« řekl Stark drsně. »Vem si svou čturu a jdi. A na stanici nemukni, dokud si nevěmeme koně a nezmizíme.«

Pak ho napadlo ještě něco a obrátil se k Merryvalovi: »Hele, starej, potřebuješ whisky víc než já?«

»Kdepak,« odpověděl Merryvale a chvatně vyndal láhev.

Adam se dal na pochod podél ponuré skalní stěny. Merryvale musel přidat do kroku, aby ho dohonil. Zabočili za roh a spatřili modrožlutý opar, který se vznášel nad kaňonem. Puklinami ve skalách pískal vítr.

17

Merryvale se na zpáteční cestě do Lost Lake snažil udržet krok s Adamem, ale drama, které se odehrávalo v jeho duši, mu svazovalo nohy. Čím víc se blížili k cíli, tím byl vyčerpanější. Srdce ho varovalo, že přepíná své síly, ale byl by raději na místě zemřel, než by se připravil o okamžik, až si Wansfell a Guerd Larey stanou tváří v tvář.

Den byl nesnesitelný. Poušť zívala jako příšerná rozžhavená tlama, od vzdáleného obzoru se blížil hukot a kouř vířícího písku a stravující, ničivý vítr horký jako plamen. Lost Lake bylo zahaleno bílým prachem, který oslepoval, dusil a pátil.

Adam vedl Merryvala kolem zadního traktu stanice ke dvoru, který ležel nad Ruthiným domem. Vyčerpaný a potom promočený Merryvale lapal po dechu a otíral si černý obličej a ruce.

Zastavili se jen na okamžik a nevyměnili přitom jediné slovo. Strašlivý neklid chránil Merryvala před zhroucením.

Mísilo se v něm zoufalství i naděje. Ruth! Kdyby jenom

Došli k verandě a Adam se zarazil, protože zaslechl z domu jakýsi zvuk. Pak zaklepal na Ruthiny dveře – klepal tak dlouho, dokud si Merryvale nevzpomněl, že tohle už není její pokoj.

Šli dál a Adamovy kroky se rozléhaly po verandě.

Náhle se otevřely dveře a objevil se v nich Guerd Larey. Na bledém, vášní zpustošeném obličejí měl stopy krve.

Pokleslá brada se mu zachvěla. Vyjevené oči upřely temný pohled na Adama. Bílé šaty měl zmuchlané a potřísněné od krve.

Adam k němu přistoupil a jedinou ranou ho vrazil zpátky do pokoje. Larey dovrávorl až k protější zdi a dopadl na ni. Adam přiskočil práh a vřít se do pokoje. Merryvale se rozeběhl za ním, ale zastavil se ve dveřích, jako by ho tam zadržela neviditelná síla.

V pokoji panoval strašný nepořádek. Stůl byl převržený, jeho obsah rozházený všude kolem. Merryvalův těkavý pohled přelétl omámeného Lareyho, nehybného Adama a sklouzl dolů ke gauči, kde ležela Ruth, bílá jako smrt.

»Ruth!« vykřikl Adam hlasem, který by ji musel přivolat i z onoho světa.

Merryvalovi ztuhlo srdce. Je mrtvá? Přišli pozdě? Nádherné vlasy jí sklouzly přes ramena a částečně zakrývaly obnažená ňadra, na kterých planuly rudé skvrny.

Pak se jí zachvěla víčka, Ruth otevřela oči, které vypadaly jako zamlžené fialové propasti, chvíli zíraly do prázdna, potom ožily a zaplály.

»Adame?« zašeptala a pokoušela se vztyčit.

Adam ani v tomto okamžiku nespustil z očí Lareyho, který se pomalu začal zvedat. Nepohnul se, nepřistoupil k Ruth, pouze řekl:

»Ano, jsem tady.« Pronesl to s nepřírozeně ledovým klidem.

Jakmile Ruth zaslechla jeho hlas, s námahou se pozvedla na loktech. Vlasy jí splývaly jako zlatý déšť, její krásný obličej měl tragický výraz. Velké oči se rozšířily, zazářil v nich nachový plamen a upřely se se strašlivou obžalobou na Lareyho.

»Zabij ho! Zabij ho!« vydechla tak tiše, že to Merryvale sotva zaslechl. Pak omdlela a klesla zpátky na pohovku.

Merryvale zahlédl koutkem oka, jak se Larey rychle shýbl a něco za sebou sebral. Pak se napřímil, předklonil, vysunul hlavu jako dravec a postoupil o krok dopředu, svítící zelené oči upřené po celou tu dobu na Adama. Ale pravou ruku držel za zády.

»Pozor, Adame! Má pistoli!« křikl ostře Merryvale.

Lareyho suché rty tvořily těžko srozumitelná slova.

»Tulák Wansfell!« Chvěl se od hlavy až k patám.
»Ne, Guerde. Jsem tvůj bratr Adam,« odpověděl Adam dutým hlasem.
Larey postoupil o další krok a předklonil se ještě víc. Napětí a zloba v něm rostly. Zíral pozorně do Adamových očí nakláněl se k němu stále blíž. Pak se napřímil s ušaslým děsivým výkřikem:
»Adam!... Maminčin mazlíček!... Poznávám tě a proklínám tě!«
»Už je to osmnáct let, Guerde. A už tehdy poušť rozhodla,« odpověděl Adam.
Merryvalovi připadal Guerd jako archanděl pekla, byl krásný, bledší než mrtvola a oči mu planuly jako zelený nefrit.
»Ano, osmnáct let. Dlouhá doba jednoho krátkého života, já za ni došel do pekla, jaks mi kdysi předpovídal, a z tebe se stal Tulák Wansfell. Podivný jsou cesty osudu, co?... Jsem na dně, ale pro tuhle chvíli bych ochotně prošel cestou do pekla ještě stotisíckrát!«
Zarazil se, vzpřímil se v celé své kráse a zajíkal se vášní příliš strašlivou pro lidské síly.
»Ty miluješ tuhle ženu Ruth Lareyovou,« pokračoval. »Já vím, nemohl sis pomoci. A ona miluje tebe, ta bestie a já ji za to proklínám!... Já idiot jsem si myslel, že je děvka svůdná děvka s krásným bílým tělem a vona byla zatím čistá..., má žárlivá duše to nepochopila a podívej se na ni teď!«
Larey ukázal levou rukou, která působila jaksi strnule, ale přece jen se nepatrně chvěla, směrem k Ruth.
Merryvale sledoval očima Lareyho pohyb. Ruth by svou zubožeností a tragickou krásou obměkčila i srdce z kamene.
Ale v Lareyho srdci už vyhaslo všechno, láska, něha i soucit. Adam ani na vteřinu nespustil oči ze svého bratra.
»Podívej se na ni!« pokračoval Larey. »Zabil jsem v ní duši! Zabil jsem duši ženy, která tě miluje!... Co ty na to, ty rytíři, ty spasiteli!«
Merryvale postřehl záměr, který se skrýval za tou provokací. Varovně vykřikl. Lareyho pravá ruka, svírající pistoli, vylétěla. Adam po něm skočil jako pardál. Zachytil zvedající se paži. Pistole vystřelila, Adamovo mohutné tělo se vrhlo do strašlivého zápasu. Uchopil Lareyho a smýkl jím vzduchem. Ozval se trhavý zvuk praskajících kostí.
Pistole doletěla Merryvalovi k nohám. Zdvihl ji. Adam udeřil Lareym o zeď, až to zadunělo. Ale Larey neupadl. Ruka mu visela bezvládně, kapala z ní krev, ale on si to zřejmě vůbec neuvědomoval. Adam vztáhl své ohromné ruce a ty věstily smrt. Nastala chvíle, pro kterou Merryvale žil, pro kterou se snažil prodloužit si život. Ale cítil Adamova muka a nedokázal to snést. Zvedl pistoli a vystřelil jednou dvakrát. Dvě kulky provrtaly Lareyho srdce. Odesli Ruth do jejího obývacího pokoje a uložili ji na malou postel. Adam, dosud němý, vedle ní poklekl. Merryvale utíkal pro vodu. Pak jí omýval bílý obličej a chraptivě, beznadějně ji volal, až ztratil hlas.
Ale Ruth nebyla mrtvá. Bledá víčka se zachvěla, malátně se rozevřela. Oči byly prázdné, jen pomalu se do nich vracelo vědomí. »Ruth. Už je po všem,« zašeptal Adam.
Pokoušela se zvednout ruku. Pohlédla na Adama, na Merryvala, přelétla očima pokoj.
»Všechno je v pořádku, děvenko, v pořádku,« řekl Merryvale a uchopil její ruku. »Guerd!« »Je mrtvý.«
»Panebože! « Adame, já tě dohnala k tomu, abys ho zabil..., abys zabil bratra... Při vše mé lásce mé přísaze zase ty schody z písku!... Snažila jsem se dostat nahoru jen proto, abych se zřítíla!«
»Ruth, Guerдова krev nepadla na mou hlavu,« řekl vážně Adam. »Chtěl jsem ho zabít. Byl bych ho zabil ale neudělal jsem to.«
»Já to nakonec nesnes, Ruth,« skočil mu do řeči Merryvale. »Víc než život věčnej jsem si přál vidět Adama, jak mu láme kosti a sráží vaz, ale když k tomu došlo, nemoh jsem ho to nechat udělat... Tak jsem Lareyho radši zastřelil sám.«
Merryvalovi se zdálo, že v Ruthině obličejí postřehl nepatrnou změnu, jako by z něho zmizel stín.
»Ruth, já vím, že je to těžké,« promluvil Adam už zase svým hlasem. »Ale Merryvale mě ušetřil zločinu, kterého jsme se ty i já tak báli, že se naše životy proměnily v peklo. Už je to za námi... Ted' budu myslet jenom na tebe.«
»Ale Adame já přece nemůžu nic musím umřít,« zasténala Ruth.
»Ruth, blázinku! Myslíš, že mě osud obdaroval tvou láskou jenom proto, abych tě ztratil?«
»Guerd Larey ti jistě před smrtí řekl co «
»Řekl, že zabil tvou duši. Ale to byla jenom žárlivost šilence. Kletba mého bratra. Tvá duše patří lásce.«
»Adame, ty mě miluješ i teď?«
»Ještě víc, miláčku. Tisíckrát víc.«
»A myslíš, že bys mohl být se mnou šťastný?«
»Nemyslím, vím to.«
Ruth neodpověděla nemohla odpovědět, ale oči jí zářily nekonečnou láskou. Adam ji vzal do náruče a vynesl ji ven. Poušť změnila svou náladu. Strašidelný žár vystřídal mírné světlo. Prach se usadil. Příroda se uklidnila. Slunce už nepálilo. Krásné, záhadné, šálivé písečné duny se tyčily k nebesům. Nad pouští se rozhostilo veliké ticho.

ZANE
GREY
SCHODY
Z PÍSKU

Z anglického originálu Stairs of Sand,
vydaného nakladatelstvím Sphere Books Ltd. v Londýně
roku 1973,

přeložila Helena Karezová
Ilustrace na obálce Oldřich Liška
Vydala Olympia, Praha, roku 1991
jako svou 2612. publikaci
Vydání druhé, 174 strany
Odpovědná redaktorka Ljuba Vašáková
Výtvarný redaktor Karel Kárász
Technický redaktor Zbyněk Zajíček
Vytiskly Tiskařské závody s.p., Praha
27 076 91